

Giới thiệu Không Gian Truyền Thừa

Thể loại: Mạt thế - Sùng

Số chương: 50 chương

Vào năm 2100, trên toàn nhân loại chỉ còn được vài nơi mà con người có thể sinh sống, cũng vì thế mà con người sống hòa bình với nhau không phân biệt chủng tộc hay quốc gia. Tuy nhiên bỗng một ngày mạt thế kéo đến Zombies xuất hiện khắp mọi nơi.

Khi ấy, một nhóm hậu duệ của 5 gia tộc với dị năng mạnh mẽ đã đứng lên dẫn dắt loài người bước qua mạt thế, xây dựng tương lai mới.

5 gia tộc này là do 5 vị cao nhân thời thượng cổ, vì nhìn thấy trước tương lai của nhân loại mấy ngàn năm sau nên đã hy sinh tu vi, chấp nhận làm người phạm với mong muốn tạo ra thế hệ con cháu sau này, gánh vác trọng trách với nhân loại. Kèm theo đó là 5 miếng ngọc chứa đựng không gian thần kỳ, chúng sẽ nhận thức chủ nhân khi mạt thế tới.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thế giới năm 2100

Năm 2100, thế giới chỉ còn một vài nơi có thể sinh sống, con người chung sống hòa bình, không phân biệt quốc gia, dần dà mọi người thống nhất dùng chung một loại ngôn ngữ, tính đến nay đã được hơn 50 năm.

Mức nước biển dâng cao, diện tích đất liền đã ít nay càng ít hơn. Các quốc gia trên thế giới rất nhanh đàm phán tìm giải pháp, con người chỉ có thể đoàn kết lại để sống sót, đến thời điểm hiện tại, thế giới này gọi chung là Địa Cầu, con người sinh sống ở 24 nơi, được đặt tên theo thứ tự là thành phố A, thành phố B,...thành phố Z.

Tuy ngôn ngữ đã được thống nhất nhưng ngôn ngữ nguyên thủy của mỗi quốc gia vẫn được một số cư dân của quốc gia họ nhớ đến. Mỗi một thành phố sẽ phân chia diện tích và dân số tương đối đồng đều, Địa Cầu ngày một phát triển, máy móc có ở khắp mọi nơi, những phương tiện dùng ánh sáng Mặt Trời được sử dụng ngày càng nhiều, tuy nhiên, điện được tạo ra nhờ nước và gió vẫn được duy trì sử dụng.

Con người đang chuẩn bị đưa vào sử dụng loại nước uống năng lượng, một lọ có thể giúp người trưởng thành duy trì hoạt động suốt cả ngày, loại nước này bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng cần thiết, thay thế cho thức ăn hàng ngày. Những nhà lãnh đạo là tầng lớp tiên phong trong việc sử dụng loại nước uống này, một số ít ý kiến không tán thành việc bỏ đi nhu cầu ăn uống bình thường của nhân loại, cho nên việc sản xuất hàng loạt tạm thời trì hoãn, vì nếu đột ngột bỏ đi việc dùng lương thực sẽ ảnh hưởng đến một bộ phận không nhỏ những người sinh sống dựa vào việc trồng trọt, chăn nuôi, mở nhà hàng...

Cùng lúc đó, một nhóm nhà khoa học đã tuyên bố thí nghiệm thành công người máy dị năng, những người máy này có thể phóng ra lửa, nước, đây chỉ là thành công bước đầu, họ hy vọng sẽ tạo ra được càng nhiều dị năng hơn nữa, trong tương lai có thể thay các bộ phận người máy vào cơ thể người để con người ngày càng mạnh mẽ. Ý tưởng vừa đưa ra đã thành công thu hút sự quan tâm của đồng đảo người dân trên Địa Cầu.

Trong ký túc xá Đại học thành phố Z, một cô gái buộc tóc cao, đôi mắt to tròn đầy tò mò, mặc bộ đồ leo núi màu tím đang ngẩn ngơ ngồi ngắm miếng ngọc gia truyền trong tay. Mấy hôm trước về thăm nhà cô đem về một miếng ngọc mình mua được tại trung tâm thương mại, thời đại này mọi người ưa chuộng trang sức bằng những vật liệu tiên tiến, có độ bền cao, quan trọng là đẹp mắt hơn nhiều so với loại vàng, bạc, ngọc này. Trong lúc hứng thú nhất thời cô đã mua một miếng ngọc giả, định mang về cho baba xem, trùng hợp baba đang tự tay lau chùi miếng ngọc gia truyền của gia tộc, nghe đâu là do tổ tiên để lại. Mà miếng ngọc cô mang về đúng là đồ bỏ đi, nhưng cô vẫn mặt dày nhờ baba nhân tiện làm sạch giúp, baba cười đồng ý, còn tưởng cô yêu thích ngọc nên cho cô mang miếng ngọc gia truyền đi.

Baba cô tên Phạm Vinh Cơ, là người đứng đầu Phạm gia. Nhưng hiện tại, quan niệm về gia tộc của đại đa số mọi người đều đã biến mất, quốc gia nguyên thủy của bọn họ cũng dần quên mất, mỗi người đều thích sống tự lập. Là người đứng đầu Phạm gia, ba cô phải gánh vác trọng trách lo lắng cho những người họ Phạm trong gia tộc, tuy rằng rất nhiều người trong số đó chỉ xuất hiện lúc cần nhờ vả, nhưng so với toàn bộ Địa Cầu, một gia tộc còn được duy trì như Phạm gia hiện nay là cực kỳ hiếm, công lao của baba trong đó thực sự rất to lớn.

Còn về miếng ngọc gia truyền, đối với người yêu thích sưu tập đồ cổ mà nói đây là món bảo vật vô giá, những người biết nhìn đồ cổ và yêu thích ngọc không phải tùy tiện muốn gặp là gặp được, mà những người trong gia tộc hình như cũng quên đi sự tồn tại của vật gia truyền, chỉ để người đứng đầu gia tộc thay phiên bảo quản. Trong nhà baba thương cô nhất, nên không chút chần chừ đem miếng ngọc cho cô cầm đi, khi nào chán thì mang trở về cho ông là được.

Mẹ và anh hai nhìn thấy cũng không ý kiến gì, ai bảo cô là bảo bối trong nhà, từ nhỏ đến lớn muốn gì được nấy làm gì. Trở về thực tại, miếng ngọc cô nắm trong tay khiến cô có cảm giác kỳ lạ, cứ muốn...đập vỡ nó, vâng, chính xác là đập bể nó, vì tối qua cô đang ngủ bỗng nhiên nó nóng lên, hại cô giật mình thức dậy, khiến cô sáng nay phải tham gia cắm trại trên núi mà không có tinh thần, còn xem chút nữa bị phỏng. Cô quyết định khi trở về sẽ mang nó trả lại, nhất định là miếng ngọc có vấn đề, trở về phải hỏi baba lại lịch miếng ngọc, đồ cổ quá có khi lại bị dính cái gì không sạch sẽ, mặc dù thế giới đã trở nên tân tiến rồi nhưng cô vẫn cứ tin vào những chuyện tâm linh, mà quý, người như cô ở hiện tại sắp được liệt vào sách đỏ cần được bảo vệ rồi.

“Uyển Lâm, chuẩn bị xong chưa, mau xuống tập hợp cùng mọi người đi” bạn cùng phòng đang lên tiếng gọi Phạm Uyển Lâm ngồi ngơ ngác từ sáng sớm đến giờ.

“À, ờ, mình xuống ngay đây”. Uyển Lâm vội vã nhét miếng ngọc vào ba lô, chạy xuống tập hợp. Lớp cô tổ chức cắm trại trên núi 2 ngày 1 đêm, cô bạn cùng phòng của cô mới trở về phòng sáng nay nên không hay biết gì về chuyện miếng ngọc, thật ra nguyên nhân chính khiến cô mất ngủ không chỉ là vì miếng ngọc làm cô suy nghĩ, mà còn vì cô phải ngủ một mình trong ký túc xá. Trước giờ cô nhát gan, không thích ngủ một mình, không xem phim ma, phim kinh dị, nhưng lại đặc biệt yêu thích phim Zombie, cảm thấy Zombie không đáng sợ bằng con người hay ma cô. Bởi vậy mới nói cô là nhân vật cần có tên trong sách đỏ

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lời tiên tri

Chuyến cắm trại lần này là hoạt động thường niên dành cho những sinh viên sắp tốt nghiệp, nhằm lưu lại những kỷ niệm đẹp và tinh thần đoàn kết vượt qua thử thách cho cả lớp. Thế giới ngày nay con người rất quan tâm đến cây xanh, đến nỗi những kẻ phá hư cây xanh có thể bị bắt vào tù. Dù thế giới có phát triển đến đâu thì muốn cải thiện không khí cũng là một việc hết sức khó khăn, chỉ có thể cố gắng duy trì nhiều cây xanh và hạn chế gây ô nhiễm không khí.

Bảo vệ thì bảo vệ, nhưng mà ai có thể nói cho cô biết cái quái gì đang xảy ra được không? Tại sao lại phải giấu vài người đi, sau đó để những người còn lại tìm kiếm? Giấu kho báu không phải hấp dẫn hơn sao? Còn có tại sao cô lại bắt trúng lá thăm trở thành “nạn nhân” mất tích trong rừng? Nghĩ tới đây thôi thì cô đã nhận ra mình đang ngồi một mình dưới hố, chờ mọi người đến cứu. Đây cũng là thử thách “thường niên” mà khóa nào cũng gặp phải, thật là...vớ vẩn. Dù hoạt động được tổ chức thường xuyên, an toàn cũng được đảm bảo, nhưng ai dám chắc 100% là sẽ không có tai nạn bất ngờ gì xảy ra không, giống như hiện tại, trong lúc tức giận Uyển Lâm đã cào vào cái hố chết tiệt và chảy một ít máu.

Đưa tay lục lại ba lô, lấy bông băng và thuốc chuẩn bị băng bó, vô tình chạm trúng miếng ngọc trong ba lô, lần này không chỉ miếng ngọc nóng lên mà nó còn phát sáng, khiến Uyển Lâm không thể mở mắt. Đến khi mở mắt ra, cô nhìn thấy một ông lão mặc y phục màu trắng, chòm râu dài, khuôn mặt hiền từ, đang đứng trước mặt cô vừa cười vừa vuốt chòm râu cá tre, khụ, là chòm râu dài bạc trắng, phong cách giống hệt ông tiên trong mấy câu truyện cổ tích, nhưng thật ra cảm giác đầu tiên của cô là giống ma hơn, nếu không phải ông kịp lên tiếng thì cô đã la toáng lên rồi.

“Đừng sợ, ta là tổ tiên của con, ta có vài lời muốn nói với con”. Ông lão cổ nặn ra khuôn mặt hiền từ nhất có thể để nói với Uyển Lâm.

Uyển Lâm tìm kiếm xung quanh, không biết điều khiển ở chỗ nào, sao lại có hình ảnh ảo xuất hiện ở đây, không lẽ đây cũng là thử thách?

“Ta không phải như những gì con đang nghĩ đâu. Bây giờ con hãy nghe kỹ những lời ta nói, cố gắng ghi nhớ đừng để sót chi tiết nào. Gia tộc chúng ta trước đây đều tu tiên, nhưng dần dần linh khí trời đất không còn thích hợp để tu luyện nữa, tuy nhiên, ta cùng 4 lão đầu từ, khụ, là bằng hữu của ta, đã tính ra được trong tương lai, con cháu chúng ta sẽ gặp phải kiếp nạn, mọi người gọi đó là mạt thế, con người sẽ trở nên mạnh hơn, đồng thời phải đối phó với những sinh vật không biết tên và sống trong tình cảnh thiếu thốn thức ăn, nước uống. Cho nên, chúng ta phong ấn vào 5 miếng ngọc chứa đầy linh khí, thời điểm một trong 5 gia tộc mở ra phong ấn này, nhìn thấy lời dặn của tổ tiên, chứng tỏ kiếp nạn đã đến, chỉ khi hợp lực sức mạnh 5 người được ngọc lựa chọn trong 5 gia tộc lại với nhau, mới có thể dẫn dắt loài người vượt qua kiếp nạn.”

“5 gia tộc bao gồm: Ngô, Nguyễn, An, Trịnh và Phạm gia. Mỗi gia tộc giữ một miếng ngọc có công dụng khác nhau. Miếng ngọc của Ngô gia có thể chứa được sinh vật sống, bao gồm cả con người, nhưng trong đó là sa mạc, ánh nắng gay gắt, sinh vật sống vào đó không thể mang theo thức ăn, nước uống. Gia tộc họ Nguyễn có không gian có thể trồng trọt, trồng được tất cả loại cây có thể ăn. An gia thì chỉ có thể trồng thảo dược, chúng ta đã trồng sẵn trong đây rất nhiều loại thảo dược, có thể luyện đan, hữu dụng cho các con sau này. Còn Trịnh gia có không gian chứa nước, nước này đặc biệt ngon ngọt, ta đã uống qua rất nhiều lần rồi. Cuối cùng là miếng ngọc mà con đang giữ, cũng là miếng ngọc tốt nhất trong 5 miếng ngọc của các gia tộc.”

“Nha đầu, nào ngồi, ngồi xuống, từ từ ta kể cho con nghe nguyên nhân phân chia từng miếng ngọc và công dụng của miếng ngọc nhà Phạm gia ta. Còn nhớ năm đó, khi chúng ta tìm thấy những miếng ngọc này, phát hiện ra không gian bên trong, mọi người không ngừng tranh luận xem ai sẽ giữ miếng ngọc nào. Cuối cùng chúng ta lựa chọn quyết đấu phân thắng thua. Đó là một đêm trăng tròn, bla bla bla (lược bỏ 5000 từ)...”

Trong lúc ông đang lái nhai miêu tả tình cảnh chiến đấu ác liệt của mình, Uyển Lâm vẫn còn đang trong quá trình tiếp thu tin tức tổ tiên để lại, cũng không biết có nên tin hay không, sao lại có chuyện thần kỳ như vậy. Đối với cuộc chiến “anh dũng” của tổ tiên mình, cô không chút nào hứng thú, thật hy vọng có thể xả nhanh cho qua đoạn này, cũng một lão tổ tiên mình có thể lái nhai này giờ.

Kể xong cuộc chiến của mình, ông lão mới bắt đầu nói đến công dụng của miếng ngọc: “Miếng ngọc của gia tộc ta chứa không gian có thể trữ vật, ngoại trừ sinh vật sống, tất cả đều có thể bỏ vào đó, đó là không gian độc lập, không bị ảnh hưởng bởi thời gian, tất cả những thứ con bỏ vào đều sẽ nguyên vẹn như ban đầu, chỉ cần con tập trung tinh thần, sẽ có thể cảm nhận được sự tồn tại của không gian. Haizzz cũng vì giành được miếng ngọc này mà ta đã bị 4 lão bằng hữu cô lập một thời gian. Tuy nhiên, cả 5 miếng ngọc đều phải dựa vào người được nó lựa chọn, người đó càng mạnh, không gian sẽ càng lớn và ngược lại. Khi đại họa giáng xuống, một không gian khác nữa sẽ được mở ra, nơi đó chứa rất nhiều thứ hữu ích, mỗi lần sẽ xuất hiện ở một nơi bất kỳ, mỗi năm chỉ xuất hiện một lần vào đêm trăng tròn nhất, và chỉ có 10 người đầu tiên đến đó mới có thể tiến vào. Nhưng mà theo ta được biết, số người trở ra được là cực kỳ ít, con hãy cẩn thận với không gian đó. Những gì cần nói ta đã nói hết rồi, nha đầu, con chính là người được lựa chọn, hãy

cố gắng bảo vệ mọi người. Nhớ kỹ, đừng làm đường lạc lối.”

Khi sắp biến mất đột nhiên ông lão nói thêm một câu: “Ta có để vào không gian một thanh kiếm tốt, sẽ giúp ích cho con sau này.”

Uyên Lâm lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, chưa thấy ai để lại lời nhắn dài lê thê như vậy. Lúc đầu cô cũng có nghi ngờ, nhưng khi thử đặt câu hỏi hay tìm cách cắt ngang lời ông đang nói (đoạn miêu tả cảnh đánh nhau “anh dũng”), ông hoàn toàn không phản ứng. Nhưng nếu như đây đúng là lời nhắn từ mấy ngàn năm trước, tại sao ông lại biết người được chọn là một nha đầu?

Miếng ngọc lúc này đã biến mất, thay vào đó lên trong lòng bàn tay cô có một chấm đỏ, lẽ nào miếng ngọc đã dung hợp vào người cô? Chuyện phiến não vút sang một bên, Uyên Lâm tập trung tinh thần nhìn vào không gian, đầu tiên là lấy thanh kiếm ra nhìn. Đúng là bảo kiếm, sáng lấp lánh, ừ vì không có kinh nghiệm nên Uyên Lâm cho rằng kiếm sáng lấp lánh chính là kiếm tốt. Thời đại này đã nghiên cứu ra nhiều vật liệu mới, những thứ như gang, sắt, thép càng ngày càng ít xuất hiện, muốn mua một thanh kiếm bình thường phải đến cửa tiệm gia truyền, hoặc tiệm đồ cổ, trong 24 thành phố chắc có không quá 20 tiệm như vậy.

Bỏ kiếm trở vào không gian, nhìn kỹ trong đó một lần nữa, khoe miệng cô bắt đầu co rút. Nếu cô không nhìn lầm, trong đó chỉ toàn trái cây, trái cây và trái cây. Nếu tổ tiên cô đã biết trước kiếp nạn, tại sao không bỏ nhiều thứ một chút mà chỉ bỏ vào toàn là trái cây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Ngoại truyện: Lão tổ tiên phạm gia

Ta họ Phạm, là một trong ngũ tiên có thực lực mạnh nhất nơi đây. 5 người chúng ta quen biết đã rất lâu, cùng nhau uống rượu, du ngoạn nhân gian, hóng hớt chuyện thiên hạ, những tưởng ngày tháng của kẻ tu tiên cứ như vậy trôi qua, cho đến khi 5 người chúng ta cùng tiên đoán ra kiếp nạn của mấy ngàn năm sau.

Cảnh tượng cả 5 chúng ta nhìn thấy vô cùng thê thảm, là những người đứng đầu, chúng ta không thể xem như không có chuyện gì xảy ra, phó mặc cho số phận, chỉ có thể dùng chút sức lực của mình giúp con người sống sót tốt hơn. Vì thế, chúng ta lên kế hoạch, quay lại hồng trần, tạo dựng gia tộc cho riêng mình, để con cháu chúng ta, thay chúng ta gánh vác trọng trách của loài người.

Lập gia đình, sinh con, có nghĩa là chúng ta từ bỏ tu vi, sống như người bình thường, tuổi thọ cũng là hữu hạn. Quyết định xong chúng ta bắt đầu chuẩn bị, đầu tiên phải tìm được thứ có ích cho gia tộc sau này. Có lẽ ông trời cũng đồng tình với chúng ta, nên đã cho chúng ta tìm được 5 mảnh ngọc chứa không gian hiếm có, chúng kẹt trong một tảng đá bị vỡ ra, suýt chút nữa chúng ta đã bỏ qua nó, cũng nhờ ta hiếu kỳ, nghe tiếng nổ long trời lở đất mau chóng chạy đến xem. Nghe đâu trong tảng đá nhay ra một con khi gì gì đó, nói chung chuyện sau này ta không quan tâm, trước mắt điều chúng ta để ý là việc phân chia 5 miếng ngọc này.

Mọi người sau một hồi tranh luận kịch liệt, chủ yếu là ai cũng muốn lấy được đồ tốt về cho con cháu sau này. Cuối cùng chúng ta quyết định phân chia dựa vào thực lực, quyết đấu 5 người một lúc, ai trụ lại cuối cùng sẽ có quyền quyết định.

4 kẻ kia đều là người nham hiểm, biết rõ ta là người yếu nhất nên tìm cơ bắt chẹt ta. Nhưng họ đã quên mất, trong 5 người thì ta là người có năng lực tiên đoán mạnh nhất. Những gì họ thấy ta cũng thấy, những gì ta thấy chưa chắc họ đã thấy, tuy không phải tất cả nhưng cũng nhiều hơn họ. Vì thế ta vận dụng năng lực của mình, xem trước ai là kẻ chiến thắng, sau đó dùng chút thủ đoạn, à không, mưu kế, để giành chiến thắng cuối cùng.

Đó là một đêm trăng tròn, gió thổi xào xạc...(lại lượt bỏ 5000 từ). Tóm lại, vì 4 kẻ kia xem thường ta, nên họ chỉ lo đánh với nhau, cho rằng người trụ lại được cuối cùng trong 4 người, chỉ dùng một ngón tay thôi cũng có thể đánh bại được ta. Sai lầm lớn nhất của họ là đã đánh giá thấp đối thủ, mặc dù họ chưa từng xem ta là đối thủ (lệ rơi đầy mặt), nhưng họ lại quên mất năng lực tiên đoán của ta, hoặc có thể...họ cho rằng dù đoán được thì ta cũng không làm gì được. Cho nên, việc duy nhất ta làm chính là bỏ thuốc cho kẻ mạnh nhất, quan trọng là kéo dài thời gian phát tác, đợi đến khi 3 kẻ kia bị đánh bất tỉnh nhân sự, cũng là lúc được tính phát tác, ta liền nhân từ để cho tên đó có thời gian đi...nhà xí, sau khi xong việc hần chẳng còn sức đâu mà đánh với ta, ta liền để lại trên người hần vài vết thương, sau đó trói cả 4 tên lại, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Trong suốt bao nhiêu năm không nhớ rõ mà ta sống, đây là lần ta cảm thấy tự hào nhất, cũng là lần ta thông minh nhất. Khi 4 người tỉnh dậy không dám tin vào kết quả cuối cùng, tên đánh thắng 3 kẻ kia cũng không dám nói lại chuyện đã xảy ra, phải nói rằng ta cực kỳ may mắn khi gặp được một kẻ mạnh mẽ, kiêu ngạo nhưng đầu óc không đủ dùng, thà rằng nhận thua chứ không để mọi người biết mình bị hạ được, phải đi nhà xí cả đêm khiến cho hần không đánh lại ta. Đương nhiên, câu chuyện mà ta kể lại cho hậu nhân nghe là một phiên bản hoàn toàn khác, trong đó ta “anh dũng” thế nào, “lợi hại” ra sao, hahaha...hahaha...hahaha, khụ khụ, đắc ý quá nên cười đến phát ho.

Mang theo tâm trạng dè dặt, chúng ta chia tay nhau, tự chuẩn bị cho con cháu của chính mình. Ta cũng không biết họ sẽ làm gì, riêng ta, ta đem những thứ ta có được bỏ vào không gian trong miếng ngọc, chủ yếu là vì đồ của ta không nhiều lắm, nên ta vào rừng hái ít trái cây, loại nào hái được ta đều hái, cộng thêm thanh kiếm bảo bối của mình, xem như chuẩn bị đầy đủ. Vì để cho con cháu thấy được ta lợi hại thế nào, ta đã cố gắng xem trước tương lai, thấy người mở phong ấn là một cô bé có mái tóc dài, buộc thật cao, đôi mắt to, khuôn mặt ngây thơ như trẻ con. Cố gắng lại cố gắng, thứ ta thấy được không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để ta khoắc lác một phen, trong lời nhắn ta để lại, ta có ý gọi cô bé là nha đầu, còn giả vờ như đã biết cô bé đang suy nghĩ gì, tất nhiên ta cũng chỉ có thể làm được tới đó, còn việc cô bé đó có tin hay không thì ta cũng không biết.

Ta bắt đầu lập gia đình, trong mắt mọi người ta vẫn là một người mới hơn 40 tuổi, nào biết đâu được ta đã rất già rất già rồi. Ta làm việc gì cũng trễ hơn mọi người một bước, khi ta lập gia đình thì 4 lão già kia đã có con rồi, nhưng cuối cùng ta đã làm được một việc trước bọn họ, đó là...chết trước.

Vì lúc ta cố gắng để nhìn thấy tương lai, ta đã tiêu hao rất nhiều tu vi, cho nên khi quay lại làm người bình thường, tuổi thọ của ta cũng hao tổn rất nhiều. Cho nên nói, muốn làm màu thì phải trả giá đắt, khụ khụ, nhưng 4 lão già kia lại cho rằng ta vì chuẩn bị cho con cháu mà dốc toàn lực nên mới tiêu hao tu vi, ta cũng không có mặt mũi nào mà giải thích, đành để họ khen ta một lần trước khi ta chết vậy.

Nói thì nói vậy chứ không phải nói chết là chết ngay, ta cũng lay lắt suốt một tháng mới chính thức ra đi, báo hại mấy lão già kia ban đầu còn bị thương, đến chia tay ta lần cuối, về sau lại cảm râm sao ta lại lâu đi như vậy. Trong lúc mọi người tụ họp đông đủ, có người đề nghị họp nhất 5 không gian lại, để con cháu sau này có thể trốn vào đó, không gặp nguy hiểm. Người này đã quên mất mục đích ban đầu của 5 người chúng ta, đó là tạo ra 5 gia tộc để dẫn dắt con người sống tốt, chứ không phải để bản thân 5 gia tộc được sống tốt. Dĩ nhiên 4 người chúng ta phản đối, khiến lão ấy tức giận bỏ đi, đến khi ta thực sự ra đi mới đến gặp mặt lần cuối.

Tâm nguyện của ta rất đơn giản, hy vọng con cháu ta sẽ lợi hại giống như ta, à không, phải lợi hại hơn ta gấp đôi, mà hình như vẫn chưa đủ, thôi, tóm lại chỉ cần con cháu ta có thể tự bảo vệ mình, hoặc ít nhất đừng giống như ta, chết sớm vì “làm màu” thì cũng đủ rồi.

“Vạn vật đều mang tính tuần hoàn, khi phát triển đến một mức độ nhất định, hoặc là bản thân nó tự phá hủy, hoặc là ngoại lực tác động dẫn đến phá hủy mọi thứ. Nhưng chung quy mọi thứ rồi sẽ bắt đầu lại từ đầu, lập lại một vòng tuần hoàn mới. Đó là lí do vì sao con người sau mấy ngàn năm nữa sẽ đối mặt với tận thế. 5 người chúng ta chỉ để lại lời nhắn khi tận thế đã chuẩn bị diễn ra, không cách nào ngăn cản được, cho nên không thể gọi là tiết lộ tiên cơ, làm thay đổi vận mệnh, mà chỉ có thể gọi là cảnh báo. Còn việc chúng ta chuẩn bị cho con cháu sau này, kỳ thực mọi người chỉ dấn dò con cháu bảo quản tốt vật gia truyền, cho nên tương lai 5 gia tộc có thể hợp lại với nhau hay không vẫn còn là một câu đố không lời giải. Vận mệnh của con cháu phải tự trông cậy vào bản thân chúng mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người trùng sinh

Khi Uyển Lâm được bạn học tìm được đã là lúc hoảng hốt, trong 3 người bị giấu đi thì cô là người được tìm thấy trễ nhất, cũng là người khó tìm nhất, đến nỗi chút nữa mọi người phải nhờ người tổ chức chỉ vị trí của cô. Đây là do trong lúc nghe lời nhắn “ngẩn ngừ” của vị tổ tiên nào đó, kết giới bảo vệ không cho người ngoài bước vào khiến bạn học của cô dù đi ngang qua chỗ giấu cô cũng không nhìn thấy hay nghe thấy gì.

Uyển Lâm miễn cưỡng chống chọi hết 2 ngày 1 đêm trên núi, sau khi trở về ngủ một giấc liền lập tức lên mạng tìm kiếm thông tin về mặt thể. Theo kinh nghiệm xem phim Zombie, đọc truyện, và cả những chuyện ly kỳ, bí ẩn mà cô từng đọc được, cô có thể hình dung mặt thể mà tổ tiên cô nói đến chính là dịch Zombie. Đừng xem thường phim Khoa học viễn tưởng nhé, có khi nó còn đi trước thời đại, mãi đến sau này khi những thứ đó xuất hiện người ta mới liên tưởng trở lại những bộ phim đó rồi cảm thán trí tưởng tượng của con người. Quay lại vấn đề chính, nếu thực sự tận thế, loại vi rút biến con người thành Zombie cũng sẽ đồng thời giúp một số người mạnh hơn, như trong các tiểu thuyết mặt thể thường thấy, con người ta sẽ xuất hiện dị năng hệ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Cũng có nghĩa là, ý tưởng thay thế bộ phận cơ thể người thành máy móc để sở hữu dị năng, khiến con người trở nên mạnh hơn không cần thực hiện nữa mà sẽ có tự nhiên giúp con người hoàn thành.

Nhưng suy luận vẫn chỉ là suy luận, thực tế ra sao thì Uyển Lâm không thể biết được. Cùng lúc đó, cửa phòng ký túc xá vang lên tiếng gõ cửa. Cảm nhận đầu tiên khi Uyển Lâm nhìn thấy cô gái đứng trước cửa phòng mình chính là...cô ấy không phải là người đầu tiên thành Zombie đó chứ?

Cô gái mặc bộ váy màu vàng nhạt, tóc dài xỏa ngang vai, đôi mắt sừng như bóng đèn, cả người đều tiêu tụy, thiếu sức sống, giống như một thời gian dài không ngủ đủ giấc vậy. Hơn nữa còn đang chống tay vào tường thờ hồng học, nhìn là biết vừa chạy vội tới đây.

“Chào cô, tôi tên Như Ý, tôi có chuyện quan trọng muốn thương lượng với cô, có thể cho tôi vào phòng nói chuyện một lúc được không?”

Đối với người trước mắt, Uyển Lâm cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng là không biết nhau nhau lại bảo có chuyện quan trọng muốn nói, ai biết có ý đồ gì. Uyển Lâm trực tiếp đóng cửa phòng.

“Khoan đã” Như Ý lấy tay chặn cửa lại, bất chấp việc cánh tay bị cửa kẹp, tiếp tục nói: “Tôi biết về mặt thể, về Zombie, về rất nhiều chuyện sắp xảy ra, có thể giúp cô tránh được rất nhiều rắc rối, cô cho tôi vào trong đi có được không?”. Ngờ khi đã không còn kiên định như ban đầu mà mang theo chút sợ hãi cùng một chút van nài. Uyển Lâm không biết cô gái này là biết thật hay là theo dõi laptop cô sử dụng, nhưng cuối cùng vẫn mở cửa cho cô ấy vào, kèm theo cảnh cáo đừng hòng làm chuyện xấu trước mặt cô.

“Nói đi. Cô biết những gì?”. Mặc kệ cô ấy biết thật hay giả, trước hết phải nắm quyền chủ động, không thể để người này dùng những gì mình sắp nói để đặt điều kiện linh tinh vớ vẩn được.

Như Ý nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng nói: “Tôi...tôi, thực ra tôi là người trùng sinh, tôi biết trước những chuyện sắp xảy ra, cũng có thể nói cho cô nghe tất cả, chỉ hy vọng cô có thể bảo vệ tôi đến nơi an toàn khi mặt thể tới.” Như Ý vừa nói vừa quan sát nét mặt Uyển Lâm, không biết cô ấy có chấp nhận điều này hay không.

Nhìn vẻ hoảng sợ cùng một chút mong đợi của người trước mắt, Uyển Lâm chau mày suy nghĩ, qua một khoảng thời gian, đến khi Như Ý sắp không kiên nhẫn được nữa, Uyển Lâm mới lên tiếng: “Tôi dựa vào đâu để tin những gì cô nói. Còn có...tôi không dám chắc có thể bảo vệ người khác, chỉ có thể giúp đỡ trong khả năng. Quan trọng nhất là, nếu cô không có thực lực, kể cả tôi hứa với cô những điều cô muốn thì sau này cô làm thế nào để tiếp tục sống?”

Mỗi một câu nói của Uyển Lâm đều rất thẳng thắn, tuy có chút khó nghe nhưng Như Ý lại càng có niềm tin hơn về người trước mắt, không dễ dàng tin tưởng người lạ cũng như không hứa những điều mình không nắm chắc.

Uyển Lâm không ngờ sau khi mình nói như vậy mà người này chẳng những không tức giận, ngược lại còn thờ phào nhẹ nhõm. Máy hôm nay cô toàn gặp chuyện kỳ quái, không biết là may mắn hay bất hạnh nữa.

“Tôi có thể chứng minh tôi là người trùng sinh, bây giờ chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, có thể vừa lên xe trở về nhà cô vừa nói được không? Nếu không sẽ không kịp mất” Như Ý sau khi hồi phục tinh thần dần bình tĩnh nói chuyện rõ ràng hơn. Thấy Uyển Lâm vẫn còn dò xét mình, cô tiếp tục nói: “Hôm nay đúng 18h, mặt trời bắt đầu, tin tưởng tôi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu”.

Uyển Lâm đứng dậy gọi điện thoại về nhà, kêu ba mẹ và anh trai ở nhà đợi cô, có chuyện quan trọng cần thương lượng, cô thu thập chút đồ đạc rồi cùng Như Ý lái xe về nhà. Tuy phương tiện đã phát triển tiên tiến nhưng diện tích mỗi thành phố bây giờ rất lớn, muốn về nhà phải mất gần 2 tiếng, lúc này lại là giờ tan làm buổi trưa nên có chút khó đi chuyện.

Vừa bước lên xe, nhìn lại trường học, phố xá, Như Ý như lâm vào hồi ức, đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy những thứ này? Nhớ lại những năm sống ở mặt thế, cô không nhận được mà rơi nước mắt, bắt đầu kể lại những chuyện cô đã trải qua ở mặt thế, giờ phút này cô xem Uyển Lâm như một người bạn có thể chia sẻ những chuyện đã qua với mình.

Uyển Lâm mở máy ghi âm để ghi lại những lời Như Ý nói, nếu là thật sau này có thể tham khảo, nhìn đủ loại biểu cảm của Như Ý, có đau lòng, có khủng hoảng, sợ hãi, lại có chút chờ mong và hy vọng đặt vào mình, Uyển Lâm có 8 phần tin tưởng vào những gì Như Ý nói.

Câu truyện của Như Ý rất dài, dù sao cô ấy đã sống ở mặt thế 3 năm nhưng cuộc sống đó thực sự quá thâm thúy. Vừa lái xe, vừa nghe Như Ý nói, Uyển Lâm không chế cảm xúc của bản thân, bình tĩnh lái xe về nhà. Trong câu chuyện của Như Ý, 2 người họ không hề quen nhau, những gì của Uyển Lâm mà Như Ý biết được chỉ thông qua lời kể của người khác, nhưng đó cũng là một câu chuyện đầy máu và nước mắt, chỉ có như thế Uyển Lâm mới có thể đứng ở vị trí cao, cùng những người khác dẫn dắt loài người vượt qua, chính vì Uyển Lâm là kẻ mạnh nên khi vừa trùng sinh trở về, điều đầu tiên Như Ý làm chính là tìm Uyển Lâm để nương tựa.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mặt thế của kiếp trước

Đó là một ngày bình thường như bao nhiêu ngày khác. Đoàn cắm trại của sinh viên năm cuối vừa trở về trường, có người quay về nhà nghỉ ngơi, có người ở lại ký túc xá. Như Ý và bạn cùng phòng đều ở ký túc xá, dự định ngủ một giấc, sau đó cùng vài người bạn khác liên hoan chia tay.

5 giờ 30 phút chiều, thời tiết chuyển biến kỳ lạ, một làn sương mù bao phủ ở trên không trung, những phương tiện bay trên không không thể nhìn thấy gì, đành phải đáp xuống đất, giao thông trở nên hỗn loạn. Một trận mưa to rơi xuống không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào kèm theo tiếng sấm chớp đùng đùng, trên mạng mọi người đang xôn xao vì diễn biến kỳ lạ này. Hơn 20 phút sau cơn mưa kết thúc, nhưng sóng điện thoại và internet lúc này lại biến mất, không cách nào sử dụng được.

Đúng 6h chiều, khi đang chuẩn bị ra ngoài, Như Ý và bạn cùng phòng nghe rất nhiều tiếng thét chói tai phát ra từ bốn phía. Khi nhìn xuống từ cửa sổ, cả 2 không thể tin vào mắt mình. Dưới sân trường là những người di chuyển chậm chạp đuổi theo những người khác, có những người không chạy thoát bị bắt lại, bị cắn xé, cảnh tượng hết sức máu me, thảm thiết, nhưng khi người sống bị cắn chết sẽ tự động bị bỏ qua, chỉ chốc lát sau số người bị cắn chết nhanh chóng đứng dậy “săn mồi”, khiến cho số lượng kẻ đi săn ngày càng nhiều.

Trên hành lang ký túc xá cũng đang gặp phải tình trạng tương tự, Như Ý nhanh tay kéo rèm cửa, sau đó lao thẳng ra phía cửa chính đóng chặt lại, vừa lúc có một kẻ đi săn người đang chuẩn bị xông vào, chậm chút nữa thôi là cả 2 đã không thoát kịp rồi. Tiếng tông cửa rất lớn, 2 cô gái sợ hãi trốn vào một góc, nhưng chỉ khoảng 10 giây sau đã không còn âm thanh gì nữa cả.

Một đêm không yên bình, suốt cả đêm là tiếng thét, tiếng cầu cứu, tiếng bước chân của những kẻ đi săn. Hành động của những người này giống hệt Zombies trong các bộ phim, nhưng xem phim và chứng kiến ngoài đời thực là hai cảnh tượng khác biệt hoàn toàn.

Đến rạng sáng, khi lên nhìn từ cửa sổ, Như Ý đã không còn nhìn thấy người sống sót nào, chỉ có Zombies vật vờ di chuyển, tốc độ còn chậm hơn so với đêm qua. Như Ý cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để chạy trốn, nhưng cô bạn cùng phòng lại không đồng ý, bảo rằng muốn ở lại chờ bạn trai mình đến đón. Mặc dù trong lòng rất sợ hãi nhưng Như Ý biết rằng, ngay lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình, thế là ăn qua loa vài thứ có sẵn trong phòng, mang theo ít vật dụng, thêm một con dao trên tay, Như Ý nhìn qua khe cửa không thấy Zombies, từ từ mở cửa xông thẳng ra ngoài, cô bạn cùng phòng cũng nhanh tay khóa cửa lại.

Lúc này đám Zombies đang tập trung tại cuối hành lang, có lẽ nơi đó cũng có người sống sót nhưng vô tình bị chúng phát hiện. Như Ý chạy một đường ra khỏi ký túc xá liền gặp một đám người cũng đang chạy trốn, cô gia nhập cùng bọn họ, thoát khỏi trường học, về sau lại di chuyển đến căn cứ của Chính phủ thành lập, đến năm thứ 3 mặt thể, cô bị người khác bỏ rơi, chết giữa bầy Zombies.

Do chỉ là một dị năng giả hệ không gian, dự trữ đồ dùng cho cả đội nên Như Ý luôn được người khác bảo vệ, tin tức cũng không linh thông, không có quyền lực gì. Kiếp trước Như Ý được nghe mọi người nhắc nhiều về Uyển Lâm, là người dẫn đầu một nhóm dị năng giả thực lực mạnh mẽ, họ cũng sở hữu những dị năng biến dị đặc biệt, Như Ý chỉ biết Uyển Lâm là hệ hòa biến dị, còn thực lực cụ thể ra sao thì cô không biết rõ, nhóm của Uyển Lâm cũng rất bí ẩn, họ chỉ nổi tiếng khi tự xây dựng căn cứ, đối xử công bằng với mọi người, nhưng chưa kịp đến căn cứ của họ thì Như Ý đã chết.

Qua những gì Như Ý kể, Uyển Lâm biết được một số tin tức quan trọng. Mặt thể đến, một số người trở thành Zombie, không có ý thức, chỉ có bản năng là tìm thức ăn, bất kỳ vật sống nào cũng sẽ trở thành thức ăn của chúng. 3 ngày đầu của mặt thể, Zombies di chuyển rất chậm chạp, nhưng sức lực lại lớn hơn người thường, cũng không biết đau, chỉ có thể giết chúng bằng cách chặt đầu hoặc đập nát đầu. Dưới ánh Mặt Trời chúng di chuyển càng khó khăn hơn ban đêm, nhưng bắt đầu từ ngày thứ 4 trở đi, chúng đã có thể hoạt động bình thường, bằng với tốc độ di chuyển của một người trưởng thành khỏe mạnh.

10 ngày sau đó, một số Zombies bắt đầu tiến hóa, trở thành Zombie cấp 1, trong não xuất hiện tinh hạch, trở nên lợi hại hơn những con Zombies khác. Thêm nửa tháng sau, con người bắt đầu phát hiện có cả động vật biến dị, thực vật biến dị, chúng còn mạnh hơn cả Zombie biến dị cùng cấp. Đến khi Như Ý chết, Zombie cấp cao nhất được phát hiện là cấp 6, đã có thể điều khiển một số đồng loại của chúng.

May mắn là khi mặt thể bắt đầu, có một số người thức tỉnh được dị năng, bao gồm dị năng hệ lôi, hỏa, thủy, băng, phong, mộc. Còn một số dị năng đặc biệt như không gian để trữ đồ vật, dị năng cường hóa một số bộ phận cơ thể người, ví dụ như mắt, có thể nhìn xa hơn người thường, tai nghe được âm thanh xa hơn, hoặc tay, chân, giúp chúng trở nên cứng rắn, mạnh mẽ hơn, giống như được bọc lớp kim loại, Zombies không thể gây thương tổn được, sức lực của bộ phận được cường hóa cũng tăng lên đáng kể. Ngoài ra còn có hệ chữa khỏi có thể chữa lành vết thương do Zombies gây ra, đặc biệt là dị năng hệ tinh thần, dị năng này có thể tạo ra ảo giác đánh lừa Zombies, người có năng lực mạnh có khả năng trực tiếp đánh vỡ tinh hạch trong đầu Zombies tiến hóa, thậm chí đánh vỡ hệ thần kinh của những dị năng giả cấp thấp hơn. Những người sở hữu dị năng này đều là những người cực kỳ mạnh mẽ.

Mỗi dị năng giả có cách sử dụng dị năng khác nhau, chủ yếu do bản thân họ tự nghĩ ra, tinh hạch của Zombies giúp dị năng giả thăng cấp, nhưng ban đầu do sử dụng quá nhiều tinh hạch, một số dị năng giả tuy thăng cấp rất nhanh, càng về sau thăng cấp lại càng khó, người điên cuồng hấp thu quá nhiều tinh hạch trong thời gian ngắn, trực tiếp trở thành Zombie.

Con người ngày càng mạnh mẽ thì Zombies cũng không thua kém, khi Zombies đạt cấp 1, chúng đã có thể xuất hiện dị năng tương tự như con người, một số chúng thậm chí còn có song hệ, tam hệ dị năng. Zombie cấp 5 có thể kêu gọi một số Zombie bình thường, Zombie cấp 6 điều khiển được thêm Zombie cấp 1, 2 làm việc cho chúng. Khi Như Ý chết đã xuất hiện đến Zombie cấp 6, chúng đã có suy nghĩ, tư duy riêng, kêu gọi Zombies cấp thấp hơn, tập hợp tấn công căn cứ.

Phải biết rằng nếu như mặt thể thực sự xảy ra thì những tin tức này là cực kỳ quan trọng. Còn có việc Như Ý trùng sinh trước khi mặt thể xảy ra và tìm đến cô chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Ở trên người Như Ý phải có thứ gì đó đặc biệt hoặc là có nhiệm vụ gì đó quan trọng thì cô mới trở thành người may mắn được trùng sinh trở lại.

Tạm gác mối nghi vấn qua một bên, Uyển Lâm nói với Như Ý: “Tôi còn một vài thắc mắc, cô có thể giải đáp giúp tôi được không?”

“Có thể”. Lúc này Như Ý đã bình tĩnh hơn, cô biết mình đã quay trở lại, có thể bắt đầu lại lần nữa, nên rất hợp tác với Uyển Lâm.

“Tốt, vậy tôi hỏi nhé, dấu hiệu ban đầu khi biến thành Zombie và dị năng giả là gì?”

“Cả 2 loại ban đầu đều sốt nhẹ, nhưng thời gian càng dài người trở thành Zombie sốt càng nặng, người trở thành dị năng giả sẽ càng khỏe mạnh, cơ thể sẽ tràn đầy năng lượng, trở nên mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều”

“Làn sương mù khiến các phương tiện không thể bay kéo dài bao lâu?”

Như Ý lắc đầu “Cái đó tôi không biết, ít nhất lúc tôi chết con người chỉ có thể di chuyển trên mặt đất, cuộc sống quay lại thời kỳ lạc hậu, vật tư thiếu thốn, những thứ dùng ánh sáng Mặt Trời đều không còn sử dụng được, điện cung cấp nhờ sức gió và nước phải mất một thời gian mới sử dụng lại được. Ngoài gang, sắt và thép, những vũ khí làm bằng vật liệu khác đều không tiêu diệt được Zombies, nói đơn giản là những vật liệu mới gì gì đó ở thời đại này đều bỏ đi hết”

“Người bị Zombie cắn chết sau bao lâu thì trở thành Zombie?”

“10 giây”

“Nếu bị cắn hoặc cào trúng thì tỷ lệ trở thành Zombie là bao nhiêu và sau bao lâu thì hoàn toàn biến đổi?”

“50%, một số người còn có thể thức tỉnh dị năng, nếu không thì sau 4 giờ sẽ trở thành Zombie”

“Dị năng chữa khỏi có chắc chắn chữa khỏi 100% không?”

“Không chắc chắn, còn tùy thuộc vào cấp bậc của dị năng giả đó, cấp càng cao thì khả năng chữa khỏi càng cao, nếu gặp vết thương nặng thì rất khó chữa được”

“Tại sao gần một tháng xảy ra mặt thể mới phát hiện động thực vật biến dị?”

“Vi động vật biến dị đều là từ trên núi di chuyển xuống, những vật nuôi tại nhà hay sở thú đều bị Zombies thời kỳ đầu tiêu diệt hoặc con người bắt làm thực phẩm. Những vật nuôi đó chỉ trở thành Zombies cơ bản, không có năng lực đặc biệt, chỉ có những con thú biến dị từ trên núi xuống mới có dị năng. Thực vật biến dị thì lại càng ít, quan trọng là những ai gặp phải nó đều không chạy thoát nên sau này người ta mới phát hiện ra. Nếu Zombie, động vật, thực vật biến dị cùng cấp đánh nhau thì thực vật sẽ giành phần thắng, tiếp theo là động vật, rồi mới đến Zombie. Động vật biến dị có thể làm thức ăn, thịt của chúng chứa rất nhiều năng lượng, rất có lợi cho dị năng giả.”

“Cách thăng cấp của Zombie là gì?”

“Ăn thịt dị năng giả hoặc cắn nuốt đồng loại”

“Căn cứ Chính phủ được đặt ở những nơi nào?”

“Mỗi thành phố đều có một căn cứ. Nhưng khi mặt thể bùng nổ không bao lâu, cả thành phố A đều bị tiêu diệt, nguyên nhân thì tôi cũng không biết rõ. Sau khi hay tin cả thành phố không còn người sống sót, có một số nhóm dị năng giả đến đó tìm kiếm vật tư hữu dụng nhưng cũng không ai quay trở lại được, nghe nói Zombies nơi đó cực kỳ lợi hại, về sau chúng bắt đầu di chuyển đến các thành phố lân cận tìm thức ăn.”

Uyên Lâm trầm ngâm trong chốc lát. Cả một thành phố đều không còn người sống sót, cũng không biết rõ nguyên nhân, điều này thực sự kỳ lạ, hơn nữa thành phố A còn là nơi phát triển nhất, có nền khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, đồng thời Zombies nơi đó cũng mạnh nhất. “Vậy căn cứ của thành phố Z sẽ nằm ở đâu? Do ai lãnh đạo?”

“Nằm ở phía Tây, nơi tiếp giáp với thành phố Y. Người đứng đầu tên là Bạch Khởi, vì tôi đi theo nhóm trưởng tìm người thân nên sống ở căn cứ thành phố Y, chỉ biết 3 năm sau cô và nhóm dị năng giả của cô mới thành lập thêm một căn cứ khác.”

Như Ý phân vân một chút rồi nói tiếp: “Thật ra lúc mọi người biết đến cô, cô đã bị hủy dung, cha mẹ cô cũng không còn, cô và anh trai là 2 thành viên trong đó, ngoài ra còn một người tên Ngô Thiên Kỳ, An Diêu. Khi căn cứ của cô thành lập vật tư hết sức sung túc, lại không bắt công với người thường, dung túng cho dị năng giả như những căn cứ khác nên rất được hoan nghênh.”

Cảm xúc của Uyên Lâm hơi biến đổi. Cha mẹ cô mất, cô còn bị hủy dung? 2 người đồng đội, một người họ Ngô, một người họ An, trùng khớp với 2 trong số 4 gia tộc cô cần tìm, không thể nghi ngờ gì nữa, những gì ông lão kia nói hoàn toàn là sự thật, vậy thì trách nhiệm của cô hết sức nặng nề, nhưng tại sao cô lại không thể bảo vệ cha mẹ mình ngay từ đầu?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trách nhiệm

Xe về đến nhà, ba mẹ và anh trai Uyên Lâm sớm đã nhận được điện thoại của cô, ở nhà chờ cô về. 3 người nhìn thấy cô gái đi bên cạnh cô mà có chút giật mình, chuyện quan trọng chẳng lẽ có liên quan đến cô gái này? Sau khi chào hỏi, giới thiệu với nhau xong, Uyên Lâm dẫn Như Ý lên phòng, dọn chỗ nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi xuống nói chuyện với cả nhà.

Như Ý biết Uyên Lâm cần thuyết phục người nhà, cô an tâm ngủ một giấc lấy lại sức, từ lúc biết mình trùng sinh đến giờ cô chưa nghỉ ngơi giây phút nào, đã vội đi tìm Uyên Lâm.

Trong câu chuyện của Như Ý không hề nhắc gì đến 5 đại gia tộc, càng không nói đến không gian thần kỳ được mở ra mỗi năm một lần, nên trước mắt cô không thể tiết lộ với cô ấy.

“Ba, mẹ, anh hai, con nghĩ mặt thể thực sự sắp đến rồi. Theo con, cái gọi là mặt thể, chính là khi thể giới loài người phát triển đến một mức độ nhất định, sẽ có những thứ tác động từ bên ngoài gây ra hai hậu quả, một là con người sẽ tiến hóa, trở nên mạnh hơn, hai là hủy diệt cả nền văn minh, lập lại một thời kỳ mới, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng bất kể là hậu quả gì thì con người nhất định sẽ bị đào thải một số lượng lớn.” Uyên Lâm nói thẳng vào vấn đề.

Cha cô trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Con nói đúng, mọi thứ đều là một vòng tuần hoàn, có kết thúc mới có bắt đầu lại từ đầu, nhưng con từ đâu nghe được về mặt thể?”

Uyên Lâm kể lại cuộc gặp gỡ với vị tổ tiên của mình, cả chuyện trùng sinh của Như Ý, chuyện cô bị hủy dung và ba mẹ cô mất khi mặt thể đến, những thông tin cô nắm được qua câu chuyện đó khiến mọi người trong lòng hoảng loạn không thôi, nhưng rất nhanh đã trấn định lại. Uyên Lâm cũng hỏi ba cô về 4 gia tộc còn lại, còn nêu ra 2 cái tên mà Như Ý nhắc đến, ông biết Ngô gia và An gia, hai gia tộc này cũng đã tồn tại rất lâu, còn Nguyễn gia và Trịnh gia thì ông chưa từng nghe đến, có thể gia tộc đó không còn, cũng có thể đã thay tên đổi họ.

“Vậy bây giờ con có dự tính gì?” Phạm Vĩnh Cơ hỏi Uyên Lâm.

“Con nghĩ dù bất kỳ chuyện gì cũng nên có sự đề phòng, huống hồ chuyện này có quá nhiều bằng chứng xác thực. Chuyện cần thiết bây giờ là tích trữ những thứ cần thiết khi mặt thể đến như thức ăn, quần áo, vũ khí, theo những gì Như Ý kể thì chỉ có vật liệu gang, sắt, thép mới có thể giết được Zombie, chúng ta cần chuẩn bị vũ khí nhiều một chút.” Nói xong cô lấy thanh kiếm từ không gian ra cho mọi người xem, định đưa thanh kiếm cho ba cô sử dụng nhưng bị ông từ chối.

“Đây là vật mà lão tổ tiên chuẩn bị cho con, con hãy giữ lấy đi. Chúng ta chỉ còn khoảng 4 tiếng để chuẩn bị mọi thứ, không thể chần chừ thêm nữa.”

Anh trai cô - Phạm Hoài Nam lúc này mới lên tiếng: “Như vậy con sẽ đi chuẩn bị những thứ vũ khí bằng gang, sắt, thép, con có quen một người bạn có tiệm rèn gia truyền, sau đó cố gắng tìm thêm một ít súng ống, đạn dược và vài chiếc xe chắc chắn để tiện di chuyển sau này.”

Uyên Lâm tiếp lời: “Anh hai cứ chuẩn bị nhiều nhiều một chút, không gian của em rất lớn, có thể chứa hết được. Còn em sẽ chuẩn bị thức ăn, các loại gia vị, quần áo, một số thứ cần thiết, vì thời gian không nhiều nên nghĩ đến hay nhìn thấy thứ gì em sẽ mua một ít.”

Phạm Vĩnh Cơ rất hài lòng với nhiệm vụ mà 2 anh em tự nhận lấy, mấy chục năm qua người trong gia tộc ai cũng ghét bỏ vị trí đứng đầu, không muốn gánh vác, cảm thấy trách nhiệm nặng nề, chỉ có người đứng đầu mới biết những ưu việt, những bí mật của gia tộc, nên ông đã dạy cho 2 đứa con mình từ sớm, để sau này nếu không ai tiếp quản thì chúng sẽ thay thế vị trí của ông, dẫn dắt gia tộc. Nhưng chính vì là người đứng đầu gia tộc, ông còn có trách nhiệm của mình: “Các con hãy đi sớm chuẩn bị đi. Ta và mẹ con sẽ lo việc thông báo cho mọi người trong gia tộc, thu xếp ổn thỏa cho họ.”

Nhìn thấy Uyên Lâm có vẻ không đồng ý, ông nói tiếp: “Uyên Lâm à, ta là người đứng đầu, trách nhiệm của ta là bảo toàn gia tộc, ta sẽ cố hết sức để gia tộc chúng ta được bảo toàn. Cũng giống như con, con là người được lựa chọn, trách nhiệm của con là tập hợp đủ 5 hậu nhân được lựa chọn của 5 gia tộc lại với nhau, dẫn dắt mọi người vượt qua mặt thể. Mỗi người để nhận được thứ gì đều phải bỏ ra, phải gánh vác trách nhiệm, con có được không gian, biết trước được những thứ sắp xảy ra, đồng nghĩa với trách nhiệm của con càng lớn. Đây là lựa chọn của ta, gia tộc ở đâu ta sẽ ở đó, 2 con hãy đi thực hiện trách nhiệm của mình đi.”

Mẹ cô lặng lẽ nắm tay ba cô, ý bà là sẽ đồng hành cùng ông trong mọi hoàn cảnh. Cha mẹ bà mất sớm, bà là con một, thân thích không ai quan tâm đến bà, sống cùng ông gần 30 năm, bà đã sớm quyết định cùng gánh trách nhiệm gia tộc với chồng mình.

Trước khi đi chuẩn bị, Uyên Lâm nói với ba mẹ mình một câu: “Ba, mẹ, con tôn trọng quyết định của 2 người, nhưng con không hy vọng những chuyện kiếp trước sẽ lặp lại. Tuy mỗi người đều có trách nhiệm phải gánh vác nhưng có những thứ cần làm, xứng đáng để hy sinh, có những thứ thì không. Bây giờ là năm 2100, nơi này là Địa Cầu, quan niệm gia tộc đã bị rất nhiều người bỏ quên, con mong ba mẹ hãy cân nhắc kỹ.”

Phạm Hoài Nam cũng nói với ba mẹ: “2 chúng con trước hết đi chuẩn bị, chúng con tuyệt đối sẽ không mặc kệ để ba mẹ xảy ra chuyện, cả nhà chúng ta nhất định sẽ an toàn trải qua mặt thể.” Anh cũng quyết tâm không để em gái bị hủy dung, một nhà 4 người không thể có chuyện gì được.

Uyên Lâm lên lầu đánh thức Như Ý để cô cùng mình đi thu thập hàng hóa. Dị năng của loài người chỉ thức tỉnh khi mặt thể bắt đầu nên hiện nay không gian của Như Ý vẫn chưa mở ra, cô cũng đã hỏi người nhà, ngoại trừ anh trai cô bị sốt nhẹ đã khỏi hẳn thì ba mẹ cô không có biểu hiện gì cả.

Uyên Lâm xuất phát, Phạm Vĩnh Cơ lại gọi con trai vào phòng nói vài câu, sau đó đưa tất cả tiền của gia đình cho anh chuẩn bị, ông tin đầu óc con gái ông thông minh, sẽ nghĩ ra cách mang nhiều thứ trở về, còn xe và vũ khí thì bắt buộc phải dùng tiền mới mua được.

Hai đứa con vừa đi, ông bà Phạm Vĩnh Cơ cũng bắt đầu liên lạc, triệu tập “một số” người trong gia tộc họp khẩn cấp, sử dụng tất cả tài nguyên của gia tộc để chuẩn bị cho mặt thể. Về phần người nào không đến, ông bà cũng không còn cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nguyên nhân được trọng sinh

Uyên Lâm và Như Ý một đường chạy thẳng đến nông trại lớn nhất thành phố, ở đó có bán rau quả, động vật, mọi thứ đều tươi mới và rẻ hơn bên ngoài. Cả 2 mua một lượt, thuê một kho hàng gần đó để họ giao tới, sau đó thu tất cả vào không gian. Dù tin tức 2 người mua nhiều thứ có lan ra ngoài, nhiều người tò mò thì cũng sẽ không kịp tìm hiểu vì mặt thể sắp đến rồi. Uyên Lâm ngay từ đầu cũng không có ý định đăng tin lên mạng cảnh báo mọi người, thời đại này internet quản lý nghiêm ngặt, nếu bị cho là tin đồn thất thiệt gây hoang mang dư luận, rất nhanh sẽ bị tra ra, sau đó bị xử lý lập tức, cô không muốn vì lòng tốt mà gây hại bản thân.

Phạm gia tuy lớn, nhưng cũng không phải giàu có một phương, mua thức ăn xong đã mất một nửa tiền trong thẻ, 2 cô gái mua thêm 2 cái máy phát điện và một ít quần áo đã gần như cạn tiền rồi. Sau khi bàn bạc, họ quyết định làm đạo tặc một lần. Uyên Lâm tìm đến siêu thị gần nhà, lấy danh nghĩa gia tộc muốn mua một số lượng lớn hàng hóa với giá sỉ, tìm ông chủ bàn việc mua bán. Ông chủ này bình thường là người hay ức hiếp người khác, ý có được mấy cái siêu thị trong thành phố nên rất lớn lối, thường xuyên đụng phải kiện cáo nhưng lại qua được kẻ hồ của luật pháp, vì vậy mới trở thành con dê béo dúi làm thịt của Uyên Lâm.

Gia tộc Uyên Lâm cũng rất có tiếng trong thành phố, thành phố Z này hiện có 4 gia tộc lớn, người tương lai đứng đầu căn cứ Z sau này chính là đối thủ của gia tộc Uyên Lâm - Bạch Khởi. Ông chủ siêu thị này cũng cho Uyên Lâm đủ mặt mũi, khi cô yêu cầu được xem hàng trong kho, ông cũng đồng ý. Một bên Như Ý giả vờ đi toilet, lên vào cúp điện siêu thị, Uyên Lâm nhanh chóng thu hết kho hàng vào không gian. Khi hệ thống điện được bật lên thì

kho hàng đã trống trơn, ông chủ không dám tin vào mắt mình, nghi ngờ nhìn về phía Uyên Lâm, cô tỏ vẻ mờ mịt xen lẫn sợ hãi, còn hỏi ông có phải siêu thị của ông không sạch sẽ hay không. Sau đó nhanh chóng chạy về, bảo ông có chuyện gì thì tìm đến nhà cô, ông cũng không có chứng cứ gì nói cô trộm cắp đành thả cô về. Trên đường về 2 người tranh thủ để ý những cửa tiệm bán thực phẩm, quần áo, vũ khí, nếu có cơ hội sẽ tranh thủ đến những nơi này thu thập thêm.

Về phía anh trai cô, Phạm Hoài Nam trên đường thu mua những thứ cần thiết cũng nhân tiện cảnh báo vài lời với mấy người bạn, còn tin hay không thì tùy họ vậy. Cuối cùng anh cũng mua được 2 chiếc xe đã qua gia cố chắc chắn từ một người bạn, 2 thùng súng ống đạn dược, 2 thùng búa, kiếm, dao găm, dao các loại, mấy thứ này thứ nào cũng phải khó khăn lắm người ta mới bán cho anh. Mua xong đã gần 5 giờ chiều, anh liền chạy thẳng về nhà, tranh thủ về trước khi hệ thống giao thông tê liệt.

Bên này Uyên Lâm và Như Ý cũng vừa về đến. Ba mẹ cô đã cho tất cả người làm nghỉ sớm, chỉ để lại lão quản gia 65 tuổi, mờ mịt nhắc nhở họ về mặt thể để họ chuẩn bị. Khi Phạm Hoài Nam về đến nhà đã là 5 giờ 20 phút chiều, ba mẹ họ vẫn chưa trở về, gọi điện thoại thì ba bảo 2 anh em yên tâm, bên này còn chút việc cần xử lý, họ sẽ tranh thủ về trước khi mặt thể đến.

Để không phải suy nghĩ linh tinh, Uyên Lâm quay sang hỏi Như Ý về thân thể của cô. Uyên Lâm suy đoán Như Ý là một nhân vật quan trọng trong việc tập hợp 5 gia tộc, hoặc có thể cô ấy là một trong số đó cũng không biết chừng. Lúc Uyên Lâm bộc lộ không gian, Như Ý không hề truy hỏi gì cả, chỉ kinh ngạc qua rồi thôi, điều này làm Uyên Lâm hết sức hài lòng.

“Như Ý, cô mang họ gì vậy? Người nhà của cô đâu?”

Nhắc đến người nhà, Như Ý tràn lên nỗi oán hận. Cô chết là do người chị em lớn lên cùng cô trong cô nhi viện hãm hại. Họ có mười mấy năm như chị em ruột, thậm chí cô còn đưa cho cô ấy miếng ngọc bội duy nhất mang bên người. Vậy mà khi gặp lại nhau ở năm thứ 3 mặt thể, cô ấy lại tìm cách hãm hại, đem cô làm mồi cho Zombies, để cả nhóm có cơ hội bỏ chạy.

“Tôi họ Nguyễn, Nguyễn Như Ý. Từ nhỏ đã ở cô nhi viện, ba mẹ tôi đều đã qua đời.”

Họ Nguyễn? Uyên Lâm cảm thấy vui mừng, chẳng lẽ Như Ý thực sự là một trong 2 gia tộc còn lại?

“Vậy cô có thứ gì mang theo bên mình từ nhỏ không?” Uyên Lâm dò hỏi.

“Tôi có một miếng ngọc bội, đây là thứ ba tôi để lại trước khi mất, nhưng tôi đã tặng cho một người...bạn. Còn những thứ như tài sản đều đã bị thân thích hai bên lấy hết rồi” Như Ý có chút tủi thân.

Uyên Lâm lại hỏi về hình dáng miếng ngọc, xác định gần giống với miếng ngọc của cô liền không thể bình tĩnh nói nữa. Như Ý càng mờ mịt, không hiểu tại sao Uyên Lâm lại quan tâm đến miếng ngọc của cô như vậy. Nhưng nghĩ đến người đang giữ miếng ngọc của mình, hận ý trong mắt không cách nào che giấu được.

“Mặt thể năm thứ 3, tôi gặp lại Cát Tường, cô ấy sưng sờ khi gặp tôi, tôi còn nghĩ rằng là vì vui mừng quá nên mới thế. Có một lần tôi hỏi về miếng ngọc, cô ấy nói đã đánh mất trên đường chạy đến căn cứ, tôi cũng không oán trách lời nào. Không bao lâu sau tôi phát hiện cô ấy vẫn giữ miếng ngọc đó. Trong một lần làm nhiệm vụ, cô ấy đẩy tôi vào bầy Zombies rồi chạy trốn. Giờ nghĩ lại, có lẽ cô ấy sợ tôi đòi lại miếng ngọc nên không tìm cách để tôi biến mất. Tình cảm mười mấy năm, chỉ vì một miếng ngọc mà có thể nhẫn tâm vứt bỏ.”

Uyên Lâm buồn cười, không biết Như Ý này sống 3 năm ở mặt thể như thế nào mà lại ngây thơ như vậy, mặt thể đến đáng sợ nhất không phải là Zombies mà là lòng người, hơn nữa miếng ngọc của cô ấy cũng không phải thứ đơn giản. Chỉ tiếc cho cái người tên Cát Tường kia, đoạt được miếng ngọc cũng vô ích, chỉ có người mang họ Nguyễn, được miếng ngọc lựa chọn mới có thể mở ra không gian trong đó.

“Cô còn liên lạc với cô ấy chứ? Có thể tìm cách lấy lại miếng ngọc đó không?”

“Chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc. Kịp trước khi mặt thể đến chúng tôi mới lạc nhau. Nhưng miếng ngọc đó có gì quan trọng sao?”

“Đúng vậy. Nhưng trước hết phải lấy trở về thì mới có thể xác định chắc chắn, tạm thời tôi chưa thể nói rõ được. Cô thử liên lạc xem vị trí của Cát Tường ở đâu, khi có cơ hội chúng ta sẽ đến lấy lại miếng ngọc cho cô.”

Như Ý gọi điện thoại, lúc này Cát Tường còn đang ở trường, trường học của cô ấy nằm ở thành phố Y, Như Ý giả vờ hỏi thăm vài câu rồi dặn cô ấy cẩn thận đủ thứ, mới cúp điện thoại.

Đúng 5 giờ 30, sương mù dày đặc, giao thông rối loạn, mưa như trút nước, tất cả diễn ra hệt như những gì Như Ý diễn tả. Trên mạng cũng đang có rất nhiều suy đoán, Uyên Lâm dùng nick ảo bình luận, nói rằng mặt thể sắp đến, nhắc nhở mọi người ở nhà, đừng tiếp xúc với người bị sốt cao, nếu phát hiện có người tấn công họ thì đó chính là Zombie, chỉ có đánh vào đầu mới tiêu diệt được chúng. Bình luận chưa tới 5 phút đã bị gỡ bỏ, Uyên Lâm nhún vai, cô đã cố gắng rồi. Bây giờ ba mẹ cô còn chưa biết tin tức đây này.

5h45 phút chiều, 2 anh em đã không thể ngồi yên nữa. Đúng lúc này ba cô gọi điện về, Uyên Lâm mở loa ngoài, vội vàng hỏi: “Alo, ba mẹ đang ở đâu? Sao vẫn chưa về? Nếu không con và anh hai lập tức đến đón hai người được không?” Uyên Lâm cảm thấy không ổn, rõ ràng đã nói hết với ba mẹ, tại sao ba mẹ cô lại không trở về.

“Ba mẹ đang ở nhà tổ, còn có rất nhiều người trong tộc đều đang ở đây. Thực ra ba mẹ không còn sống được bao lâu nữa, vì không muốn các con lo lắng nên mới không nói ra. Còn về gia tộc của chúng ta, các con không cần quan tâm nữa, ba mẹ sẽ dẫn họ đi cùng, không làm liên lụy hai đứa, sau này trách nhiệm gia tộc không còn bất kỳ quan hệ gì với các con nữa. Ba mẹ sẽ không để lại mầm tai họa cho các con, tương lai sau này các con hãy tự mình

cố gắng. Con trai, nếu có thể, ba hy vọng 2 anh em các con chăm sóc lẫn nhau. Ba mẹ tới lúc phải đi rồi.”

“Không. Ba, mẹ...” 2 anh em cùng hét lên, nhưng bên kia đã cúp máy. Lão quản gia vội chạy ra ngăn cản anh em họ đi tìm ông bà chủ. “Thiếu gia, tiểu thư, thật ra một tháng trước ông bà chủ đi khám sức khỏe đã phát hiện ra bệnh tình của mình, nhưng không nói với cô cậu.” Nói xong ông đưa báo cáo khám sức khỏe ra, 2 anh em xem xong liền suy sụp ngã ngồi xuống đất.

Dù lần này không biến thành Zombie thì cha mẹ họ cũng không thể sống được lâu, hơn nữa sức khỏe sẽ càng ngày càng yếu. Lão quản gia đưa thêm cho 2 người một lá thư ba họ để lại, trong đó ông nói, gia tộc của họ đã không thể tồn tại được nữa, lần này họ hẹn những kẻ tham lam, tư lợi, ích kỷ, độc ác trong gia tộc về cùng một chỗ, lấy lý do chia tài sản trong tộc, sau đó tách riêng ra như họ từng đề nghị, sau này sẽ không còn gia tộc họ Phạm nữa. 2 ông bà bỏ thuốc độc vào nước, đợi khi thuốc phát tán, tất cả mọi người đều không còn, họ sẽ thiêu trụi toàn bộ mọi thứ, tránh cho họ trở thành Zombies đi hại người. Trong thư còn nói, gánh vác gia tộc là trách nhiệm của ông, nhưng những người này chỉ biết đến bản thân, nếu để họ sống qua mặt thế nhất định sẽ gây hại khắp nơi, thậm chí lấy danh nghĩa người trong tộc mà làm liên lụy đến 2 anh em. Ông và vợ đã già rồi, sống đến thời điểm này, nhìn thấy 2 anh em tài giỏi, quyết đoán đã rất hài lòng. Cuối cùng còn dặn dò 2 người hãy hoàn thành trách nhiệm của mình, đừng bao giờ từ bỏ. Ông còn để lại cho Uyển Lâm tin tức của 2 người Ngô Thiên Kỳ và An Diệu, Ngô Thiên Kỳ hiện đang ở nhà mình trong thành phố Z, còn An Diệu thì đang đi học tại thành phố Y, trùng hợp là cùng một nơi với Cát Tường - bạn của Như Ý.

Uyển Lâm xem như đã hiểu rõ, có một số thứ dù biết trước cũng không cách nào thay đổi được. Lão quản gia cũng rất đau lòng vì ông bà chủ, nhưng lão cũng không giúp được gì. Phạm Hoài Nam hỏi ông có dự tính gì không, hay là rời đi cùng anh em họ, ông dù gì cũng đã chăm sóc họ từ nhỏ, nhưng ông từ chối, nói rằng ông già rồi, không thể bôn ba vất vả, càng không muốn biến thành quái vật. Nói lời chào tạm biệt với mọi người, ông trở về phòng, đợi khi mọi người sắp đi khỏi sẽ đem số thuốc khi ông bà chủ mua mà ông đã lén giấu lại một ít uống hết.

Đúng 6h, tiếng la hét vang lên khắp nơi, 2 anh em Uyển Lâm chỉ có thể cố gắng lấy lại tinh thần, đối mặt với tận thế. Bởi vì trách nhiệm của họ vẫn còn ở phía trước, không thể từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bắt đầu hành trình

Một đêm đầy hỗn loạn, sáng sớm hôm sau Uyển Lâm, Hoài Nam và Như Ý liền xuất phát. Tới qua cả 3 quan sát tình cảnh trên đường, Zombies thời kỳ đầu rất chậm chạp, nhưng sức lực lại khá lớn, tuy vậy, một người khỏe mạnh bình thường vẫn có khả năng giết Zombie. Tới qua dị năng của họ cũng bộc phát, Uyển Lâm là dị năng hệ hỏa biến dị, anh trai cô là hệ băng biến dị, còn Như Ý vẫn là dị năng không gian, Uyển Lâm cũng mang một ít thứ cần thiết để Như Ý bỏ vào không gian.

Hỏa dị năng của Uyển Lâm không phải màu đỏ mà là màu xanh lá, nóng hơn lửa bình thường và có tính ăn mòn, còn hệ băng của Hoài Nam thì lạnh hơn, cứng hơn băng bình thường, có thể trực tiếp đóng băng đầu Zombie. 2 anh em thử dùng dị năng trên người bọn Zombies để phát tiết cảm xúc, kết quả phát hiện dị năng của họ đều là biến dị, dị năng giả đã không nhiều, dị năng biến dị càng cực kỳ hiếm gặp. Dị năng không gian của Như Ý cũng được đem ra thảo luận, vì dị năng mạnh hay yếu tùy thuộc vào biện pháp sử dụng mà từng người nghĩ ra, nên 2 anh em đã gợi ý thử dùng dị năng này để bóp méo không gian, nhốt Zombie vào đó, Như Ý ôm hy vọng, quyết định thử tập luyện theo phương pháp này.

Con người bây giờ vẫn còn đang trong nỗi sợ hãi, hoảng loạn vì những gì xảy ra, mọi người đa phần đều tìm nơi ẩn nấp, không dám ra ngoài mà không biết rằng 3 ngày đầu mặt thế chính là thời cơ chạy trốn tốt nhất, vì Zombies lúc này rất sợ ánh sáng Mặt Trời.

Nơi đầu tiên họ đến chính là nhà họ Ngô, trên đường đi họ chủ yếu giết Zombies bằng vũ khí, thỉnh thoảng dùng một ít dị năng, Hoài Nam dùng đao, thanh đao này là do ba anh để lại, cực kỳ sắc bén, Uyển Lâm và Như Ý đều dùng kiếm, nhưng kiếm của Uyển Lâm là do tổ tiên để lại, chém đầu Zombies mà không tốn quá nhiều sức lực, ngược lại Như Ý khá chật vật khi đối phó Zombies. Uyển Lâm đã nói với cô, sống trong thời mặt thế chỉ có thể tự bảo vệ mình, dù dị năng không gian của cô có hữu dụng hơn nữa thì khi đối mặt với nguy hiểm cũng chỉ được xem như bao đựng thức ăn rồi vứt bỏ. Vậy nên cô hết sức cố gắng, tuy không bằng 2 anh em tập võ từ nhỏ đến lớn kia nhưng so với người bình thường đã xem như lợi hại rồi.

Dọc đường đi họ gặp vài nhóm người, chủ yếu là quay về tìm người thân, trên đường nếu có cửa hàng nào mở cửa, nhóm Uyển Lâm sẽ vào xem xét tình hình, có thể thu được bao nhiêu thì thu, dĩ nhiên họ cũng không dám vào sâu trong những cửa hàng đó, càng không dám chọn những cửa hàng quá lớn, thường ngày có nhiều người lui tới. Một đoạn hành trình ngày chỉ mất 1 tiếng, giờ phải mất những 6 tiếng đồng hồ, khi đến Ngô gia đã là đầu giờ chiều, rất may là người trong nhà vẫn còn ở đây, họ nhận ra anh em nhà họ Phạm, tuy có chút chần chừ nhưng cuối cùng vẫn để họ đi vào, Uyển Lâm chỉ đích danh Ngô Thiên Kỳ, muốn gặp anh nói vài lời.

Ngô Thiên Kỳ nhìn cô gái trước mắt có chút buồn cười, một cô gái nhỏ như vậy, chỉ tầm khoảng 20 tuổi, khuôn mặt tròn, đôi mắt to, long lanh, đáng người chỉ tầm 1m60, buộc tóc cao, mặc bộ quần áo màu đen gọn nhẹ, nhìn thế nào cũng thấy giống búp bê sứ, nếu như bỏ qua đôi mắt lạnh lùng và thanh kiếm cô đang đang cầm trên tay.

Đồng dạng, Uyển Lâm cũng đang đánh giá Ngô Thiên Kỳ, người cao 1m80, ngũ quan không chê vào đâu được, mắt phượng hẹp, dài, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn bề ngoài như thiên tiên hạ phàm, khiến người nhìn không dám chớp mắt, chỉ sợ chớp mắt một cái người này sẽ bay về trời.

Ngô Thiên Kỳ giả vờ ho nhẹ kéo suy nghĩ của cô gái nào đó trở về. Nhìn dáng vẻ mở to mắt nhất có thể, lại còn nhìn trân trân không chớp mắt của cô

khiến Ngô Thiên Kỳ không biết mở lời thế nào. Nếu mà biết suy nghĩ thực sự của Uyển Lâm, sợ chớp mắt thì hân sẽ bay đi mất thì Ngô Thiên Kỳ chắc sẽ không thể tiếp tục giữ khuôn mặt lạnh lùng không biến sắc được nữa.

“Gia tộc anh có phải có một miếng ngọc gia truyền không? Anh đừng hiểu lầm, bởi vì gia tộc tôi cũng có một miếng ngọc gần giống như thế, trong lúc vô tình tôi phát hiện ra bí mật của nó, ngoài tôi và anh còn có 3 gia tộc giống như thế, anh xem...” vừa nói Uyển Lâm vừa đưa lòng bàn tay cho anh xem, trên đó có một chấm đỏ nhỏ xíu. Thiên Kỳ cầm tay cô lên, chăm chú nhìn, lại néo néo thêm vài cái, sau đó mới buông ra.

“Anh thấy thế nào?” Uyển Lâm chờ anh trả lời, thực sự ánh mắt của anh hơi đáng sợ, giống như nhìn thấu mọi việc, làm cô có chút hoang mang mới nói ra nhiều như vậy. Nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy tin tưởng, tin tưởng anh là người tốt, ừ, chắc vì Như Ý nói kiếp trước anh là đồng đội của cô thôi.

“Quá nhỏ” Thiên Kỳ trả lời ngắn gọn.

“Nhỏ??? Cái gì nhỏ cơ?”

Thiên Kỳ đáp lại cô bằng một nụ cười mờ ám, sau đó chia tay mình ra, trong lòng bàn tay cũng có một chấm đỏ giống hệt cô.

“Tôi cũng chỉ vừa phát hiện vào đêm qua, tôi tin cô cũng như tôi, nhận được lời nhắn của tổ tiên để lại. Vậy tiếp theo cô dự định thế nào?”

“Tôi sẽ làm theo lời tổ tiên để lại, cố gắng tập hợp đủ 5 gia tộc, về phần còn lại thì phải xem tiếp mà làm thôi, dù sao với thực lực bây giờ của tôi, nói cái gì mà dẫn dắt nhân loại vượt qua mặt thể thực sự là quá xa vời.”

Thiên Kỳ gật gù đồng ý với ý kiến của cô. Anh bảo cô đi nghỉ ngơi, anh cần thương lượng một chút với người nhà, rồi sẽ trả lời cô sau.

Anh kể lại đầu đuôi câu chuyện với cha mẹ, cha anh cười nói: “Thật ra mỗi đời gia chủ đều biết về sự quan trọng của miếng ngọc này, chỉ là không ai biết cụ thể đó là gì, cũng chưa có ai được nó thừa nhận, mở ra không gian trong đó. Chúng ta già rồi, giờ là thời đại của lớp trẻ các con, các con nên kiên trì với mục tiêu của bản thân, đừng phụ lòng tổ tiên đã gửi gắm kỳ vọng vào con.”

Bây giờ nhóm người Uyển Lâm mới biết được sự bất tiện của dị năng biến dị. Thử nói xem, hiện giờ không có điện, nước, anh trai cô là hệ băng, vốn dĩ có thể tạo ra băng, đợi tan đi thì cũng xem như có nước, nhưng đằng này băng quá lạnh, lại quá cứng, đợi nó tan phải mất thời gian gấp đôi băng bình thường, càng không nói tới ý định đập nhỏ để nó nhanh tan. Dùng lửa của cô thì băng biến mất không còn sót lại giọt nước, mà dù thành nước thì họ cũng không thể dùng vì nó có tính ăn mòn. Như Ý và Hoài Nam nhìn thấy sự buồn bực của Uyển Lâm khi nói đến vấn đề này thì có chút dờ khóc dờ cười, mọi chuyện đều có hai mặt song song, cả lợi và hại, làm sao trách dị năng biến dị được.

Xế chiều, Thiên Kỳ mời mọi người xuống dùng cơm. Hiện giờ nhà anh chỉ còn ba người, ba, mẹ và anh, còn gia tộc họ thì phân tán khắp nơi, miếng ngọc của anh nhận chủ khi mặt thể đã bắt đầu, lúc đó anh bị thương nhẹ, vô tình chạm vào miếng ngọc, cho nên không kịp cảnh báo mọi người trong gia tộc. Nhưng gia tộc anh xưa nay rất đoàn kết, nếu có việc xảy ra mọi người nhất định sẽ tập hợp tại nhà anh, giờ có lẽ chưa hết hoảng sợ nên mọi người chưa đi chuyển, nhưng anh tin rất nhanh thôi họ sẽ đến.

Sau khi dùng cơm, tất cả mọi người cùng ngồi trò chuyện. Như Ý một lần nữa kể về cuộc sống trước khi trùng sinh của mình, gia đình nhà họ Ngô tuy sùng sốt nhưng vẫn chăm chú lắng nghe, Ngô lão gia còn trịnh trọng nhắc nhở Như Ý, nhất định phải thay đổi, như vậy cuộc sống kiếp trước sẽ không thể nào tái diễn nữa. Mọi người cũng đặt rất nhiều câu hỏi về mặt thể, gặp được một người trùng sinh, biết trước một số việc, đây là lợi thế cực kỳ lớn đối với họ.

Theo lời Như Ý, căn cứ thành phố Z mà cô biết chỉ có Bạch Khởi là người đứng đầu, hầu như độc chiếm toàn bộ căn cứ. Trong khi Ngô gia cũng là một gia tộc lớn, vậy thì tại sao lại không có tiếng tăm gì? Thiên Kỳ quay qua nhìn ba mẹ mình với sắc mặt nặng nề, ba anh cũng đáp lại bằng một ánh mắt trấn định, ý bảo anh hãy yên tâm. Theo suy đoán của Thiên Kỳ, anh không thể nào bỏ lại ba mẹ mà đi cùng những người khác, vậy thì chỉ có thể...

Đến khi Ngô lão gia hỏi về tình hình Phạm gia bên kia, 2 anh em Uyển Lâm trầm mặt một chút, Như Ý nhớ đến tình cảnh giết Zombies điên cuồng của 2 anh em họ mà sợ hãi. Trước khi đi khỏi nhà, họ đã đắp tạm 2 ngôi mộ cho ba mẹ và thêm một ngôi mộ bên cạnh cho lão quản gia.

Hoài Nam quay sang trấn an em gái rồi mới nói với nhà họ Ngô rằng ba mẹ anh và rất nhiều người trong gia tộc đã gặp hỏa hoạn ở nhà tổ, không ai chạy thoát. Đây là điều mà 2 anh em thống nhất với nhau, không thể để ba mẹ mang tiếng xấu, càng không thể để người khác biết được sự thật.

Ngô lão gia sao lại không biết trong này có ẩn tình. Gia tộc họ Phạm mấy năm nay luôn ồn ào đòi chia tài sản, rất nhiều người trong tộc yêu cầu sống độc lập, không cần cái gì mà gia tộc hay không gia tộc nữa, họ cảm thấy sống trong gia tộc như vậy là một gánh nặng, trong khi theo ông được biết, ngoại trừ người đứng đầu là cha của anh em Uyển Lâm ra thì không có bất kỳ người nào có công hiến cho gia tộc, thậm chí khi cần nhờ vả thì sẽ quay về tìm kiếm sự giúp đỡ ngay lập tức, sản nghiệp gia tộc thì tham ô, đục khoét.

Nếu ông đoán không lầm, vụ hỏa hoạn đó là do vợ chồng Phạm Vĩnh Cơ gây ra, nếu không, giờ phút này việc đầu tiên 2 anh em Uyển Lâm làm đó là điều tra nguyên nhân, tìm người báo thù chứ không phải là xuất hiện ở đây.

Thân là gia chủ Ngô gia, ông hiểu rất rõ trách nhiệm của người đứng đầu một gia tộc, đó là đặt lợi ích của gia tộc lên hàng đầu, làm cho gia tộc càng ngày càng đi lên. Việc làm của vợ chồng Phạm Vĩnh Cơ, đối với người khác mà nói là hành động ác độc, giết chết nhiều tộc nhân của mình như vậy, gần như đã hủy diệt toàn bộ gia tộc. Nhưng đối với riêng ông mà nói, một gia tộc đã đi đến tình trạng không đoàn kết, mọi người đều nhìn chằm chằm vào tài sản của gia tộc thì sớm muộn cũng sẽ kết thúc. Hơn nữa những kẻ chỉ biết chiếm lợi, ích kỷ như thế, trước kia còn không thể thay đổi được thì đến mặt thể tính cách đó sẽ càng bộc lộ rõ, gây hại cho những người xung quanh. Còn có những lời tổ tiên ông để lại, mục đích ban đầu của họ là để lại con cháu đời sau, khi nào mặt thể đến sẽ để những hậu bối đó dẫn dắt nhân loại vượt qua, chứ không phải là dẫn dắt gia tộc vượt qua, nếu ông đứng ở vị trí gia chủ

Phạm gia, ông cũng sẽ lựa chọn như vợ chồng Phạm Vĩnh Cơ.

Suy đoán của Ngô lão gia gần như trùng khớp với suy nghĩ của Phạm Vĩnh Cơ. Những người ông sát hại đều là những người đã từng tham ô tài sản trong gia tộc, hoặc là những người mượn thể gia tộc ức hiếp người khác, những kẻ la hét đòi chia tài sản. Còn lại những ai đã tự xem mình như người không liên quan, cũng không chiếm chút tiện nghi nào thì ông không hện đến, mà những người như thế chỉ có một số cực kỳ ít so với toàn gia tộc. Cho nên nói, đến thời của Phạm Vĩnh Cơ chỉ còn một mình ông chống đỡ gia tộc, nếu mặt thể không đến thì 2 đứa con của ông sẽ phải thay ông chống chọi. Mặt thể chính là thời cơ tốt nhất để ông giải quyết tất cả, không thể để tổ tiên khổ công sắp xếp, lại để người trong gia tộc gây họa khắp nơi, thậm chí có thể ảnh hưởng đến việc dẫn dắt mọi người vượt qua mặt thể của 5 đại gia tộc được.

Hành động của một người là đúng hay sai, phụ thuộc vào góc độ của người nhìn, không có sự việc nào luôn luôn đúng, đồng nghĩa cũng không có sự việc nào luôn luôn sai, tất cả chỉ khác nhau trong một ý niệm của người nhìn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thích nghi

Ngô Thiên Kỳ đã mời mọi người ở lại đây 2 ngày, anh muốn đợi những người trong gia tộc đến, sắp xếp cho họ sau đó sẽ cùng nhóm người Uyển Lâm đến trường Đại học ở thành phố Y, tìm kiếm người nhà họ An và người đang giữ ngọc giữ bội của Như Ý.

Khi trời vừa sụp tối, ánh Mặt Trời cuối cùng trong ngày tắt đi, thời gian Zombies hoạt động mạnh mẽ lại bắt đầu.

Có lẽ vì 3 ngày đầu chúng chưa thích ứng được ánh sáng Mặt Trời, nên cả đoạn đường đi đến nhà họ Ngô của Uyển Lâm, Hoài Nam và Như Ý không đến nỗi nào. Zombies họ gặp cũng chỉ xấu xí hơn người thường một chút, da thịt chuyển sang màu xanh, có những chỗ bị thâm đen do hư thối, nhưng nói chung đa số bộ phận đều đầy đủ. Rất có thể đây là những người bị nhiễm “nhẹ”, cho nên có thể tiếp xúc với ánh Mặt Trời buổi sáng.

Đến tối hôm nay, khi quan sát Zombies bên ngoài, mọi người thực sự cảm thấy buồn nôn. Có con bụng bị mở hằn ra, ruột lòi ra ngoài, vừa đi vừa kéo lê đoạn ruột đó theo. Có con thì 2 tròng mắt treo lủng lẳng, như thể lúc nào cũng có thể rớt ra. Ghê tởm hơn, có những con bò trên đường, chỉ còn nửa thân trên, loại Zombie này nếu không đề ý sẽ bị tấn công lúc nào không hay. Tất cả Zombies hiện giờ đều bị thối rửa dần, mùi hư thối từ chúng bốc lên nồng nặc, trong không khí bây giờ không còn mùi gì khác nữa.

May mắn là Zombies không nhìn thấy, không cảm nhận được ánh sáng, chúng sẵn mồi dựa vào mùi của con người và âm thanh, nhưng chỉ trong phạm vi nhất định, nếu ở quá xa sẽ không ngửi thấy. Nhưng Như Ý đã nói, càng về sau Zombies sẽ càng tiến hóa, có thể nhìn, có suy nghĩ, thậm chí bày chiến lược để tấn công căn cứ.

Quan sát một lúc thì ai về phòng người nấy. Nhà họ Ngô rất hào phóng, cung cấp nước cho mọi người tắm rửa, nhà họ còn có máy phát điện, xung quanh đây đều là người giàu có, dự trữ những thứ này cũng không có gì lạ. Lúc Uyển Lâm bước ra khỏi phòng tắm, vừa hay anh hai cô đang gõ cửa phòng.

Hoài Nam lo lắng cho tình trạng của em gái. Tuy cả ngày nay cô không biểu hiện gì nhiều nhưng anh biết, đối với cái chết của ba mẹ, cô vẫn chưa buông xuống được.

“Em không sao”. Đọc được suy nghĩ trong mắt của anh hai, Uyển Lâm đáp lại anh bằng một câu rất nhẹ nhàng.

“Lúc trước ba đã nói, mỗi người đều có trách nhiệm của riêng mình, nửa đời người ba vì gia tộc, đến cuối cùng khi không thể thay đổi được nữa, ba mẹ đã lựa chọn vì anh em chúng ta. Em thà rằng ba mẹ làm vậy, còn hơn là tận mắt nhìn thấy ba mẹ ra đi vì bệnh tật hay vì Zombies, kết quả như bây giờ đã rất tốt rồi.”

Hoài Nam than nhẹ, khẽ vuốt đầu em gái. Sao anh lại không biết những điều này chứ, chẳng qua anh không ngờ cô đã sớm nghĩ thông suốt, ba mẹ dạy hai anh em anh tự lập từ nhỏ, dạy cho họ có trách nhiệm, dạy họ mạnh mẽ, kiên cường, có lẽ là chờ ngày này. Mặc dù vậy anh vẫn đau lòng em gái mình, không muốn cô phải đối mặt với những điều này.

Uyển Lâm sợ anh hai suy nghĩ lung tung nên vội điều hòa không khí: “Đúng rồi, game thực tế ảo của anh bây giờ không thể ra mắt nữa, mà nếu ra mắt sớm thì không chừng lúc này đã có nhiều người có khả năng giết Zombies hơn rồi.”

Hoài Nam gật đầu: “Đúng vậy. Sớm biết thế anh đã cho ra mắt từ trước, có lẽ đã giúp được không ít người.”

Thứ 2 người vừa nhắc đến chính là game nhập vai mà công ty anh cô xây dựng. Trong game này, người chơi sẽ tự trải nghiệm nhân vật của mình, đây là game vận động đích thực, chỉ có người nhanh nhẹn, khỏe mạnh mới có thể đánh quái, tiêu diệt boss, game này không còn đơn thuần là cày bàn phím nữa, mà khi vào game mọi thứ sẽ giống như thật vậy. 2 anh em tập võ từ nhỏ, cộng thêm họ thường xuyên đích thân trải nghiệm game này, nên thân thủ 2 người đều không tệ, càng không sợ mấy con Zombies bên ngoài kia, vì quái trong game của anh hai có con còn đáng sợ hơn nữa.

Đúng lúc Thiên Kỳ và Như Ý tìm đến, 4 người bắt đầu thảo luận về công việc ngày mai. Chỉ còn 2 ngày nữa Zombies sẽ hoàn toàn thích ứng với ánh

Mặt Trời, nên họ định sáng mai sẽ đi một vòng tiêu diệt Zombies xung quanh, luyện tập dị năng và thu thập thêm vật tư. Họ cũng muốn đi quan sát xem đã xuất hiện Zombie cấp 1 chưa, phải nhanh chóng tìm cách thăng cấp dị năng, nếu không họ sẽ không thể tập hợp đủ 5 gia tộc được.

Dị năng ngoài chiến đấu để thăng cấp và dùng tinh hạch của Zombies cùng động thực vật biến dị ra, người ta chưa phát hiện ra cách khác. Nhưng nếu trong lúc chiến đấu mà sử dụng dị năng đến cạn kiệt sẽ hoàn toàn mất đi dị năng, trở thành người bình thường. Còn nếu hoàn toàn phụ thuộc vào tinh hạch để thăng cấp thì sẽ biến thành Zombies cấp cao. Phải biết kết hợp giữa thực chiến và sử dụng tinh hạch hợp lý mới dễ dàng thăng cấp được.

Uyển Lâm lúc này có một suy luận táo bạo, liền nói ra để mọi người cùng nghiên cứu thử. “Theo lý thuyết thông thường thì bất kỳ thứ gì, khi vượt quá giới hạn sẽ gây hậu quả xấu, vậy nếu chúng ta chỉ sử dụng đến điểm giới hạn thì sẽ như thế nào?”

“Ý em là nếu chúng ta chỉ sử dụng dị năng đến khi gần cạn kiệt, sau đó nghỉ ngơi khôi phục lại thì sẽ nhanh chóng thăng cấp dị năng hơn đúng không?”
Hoài Nam rất nhanh hiểu được ý của Uyển Lâm.

“Suy luận này khá hợp lý. Mọi người khi chiến đấu đều sợ cạn kiệt dị năng mà trở thành người bình thường, cũng không có nhiều người dám dùng dị năng chiến đấu đến khi gần cạn kiệt, vì như thế rất dễ gặp nguy hiểm, lỡ như Zombies tấn công sẽ không sử dụng dị năng tiếp được nữa.” Thiên Kỳ tán thành với suy luận của hai anh em Uyển Lâm.

Như Ý nói thêm: “Đúng là kiếp trước tôi chưa từng nghe ai nhắc đến việc này. Nếu không ngày mai khi ra ngoài chúng ta có thể thử một chút.”

“Tốt. Vậy ngày mai khi thu thập vật tư trở về, em sẽ thử theo cách đó, 3 người ở bên cạnh bảo vệ em là được.”

“Không được” Hoài Nam và Thiên Kỳ đồng thanh hô lên.

“Dị năng của chúng ta đều mới ở giai đoạn đầu, em làm vậy lỡ như 3 người chúng ta không kịp bảo vệ hoặc xảy ra sự cố gì thì thế nào? Quá nguy hiểm. Lần này hãy để anh thử trước đi.” Hoài Nam không muốn để em gái mạo hiểm, liền giành làm việc này.

“Em nghĩ tốt nhất chúng ta nên dẫn dụ Zombies đến gần nhà, sau đó mới làm theo cách này. Nếu đến khi em tiêu hao gần cạn kiệt dị năng mà Zombies chưa tiêu diệt hết thì còn 2 người các anh và Như Ý ứng phó, bảo vệ em an toàn hơn. Quyết định như vậy đi, em sẽ cẩn thận mà.”

Lời này của Uyển Lâm không sai, để Hoài Nam, Thiên Kỳ và Như Ý bảo vệ cô tương đối an toàn hơn là để hai cô gái và một chàng trai bảo vệ.

Thống nhất xong vấn đề này mọi người lại bàn thêm về lộ trình ngày mai. Tìm càng nhiều thức ăn và nước uống càng tốt.

Chuyện Uyển Lâm có không gian giờ đã không còn gì bí mật nữa. Thiên Kỳ cũng không giấu giếm về không gian của mình, nơi đó có thể cho sinh vật sống tiến vào, nhưng trong đó toàn là sa mạc, nắng gay gắt, lại không thể mang thức ăn, nước uống, vào đó mỗi người chỉ còn bộ quần áo trên người, tuy có thể tạm tránh Zombies nhưng chỉ cảm cực được vài tiếng đồng hồ, nếu không ra kịp sẽ thành thây khô trong không gian đó.

Dị năng của Thiên Kỳ là hệ lôi biến dị, sấm sét màu tím, mặc dù chưa gặp qua hệ lôi bình thường nhưng hiển nhiên của Thiên Kỳ là rất mạnh. Hệ lôi cũng rất khó gặp chứ đừng nói đến biến dị. Mọi người rất mong chờ ngày mai để thấy được uy lực của hệ lôi biến dị này.

Đột nhiên Uyển Lâm nghĩ ra một chuyện, cô mang từ trong không gian ra một máy phát điện, nhờ Thiên Kỳ thử dùng dị năng của mình sạc đầy điện vào đó. Thiên Kỳ rất phối hợp, từ từ cho dị năng đi vào, rất nhanh máy phát điện đã sử dụng một ít nay đã đầy trở lại. Uyển Lâm dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Thiên Kỳ. Tất cả mọi người, chỉ trừ Hoài Nam là biết rõ. Em gái anh chắc chắn đang có suy nghĩ là sau này sẽ có điện để đun nước tắm, không phải tắm nước lạnh nữa, vốn dĩ em gái anh rất sợ lạnh mà.

Đêm dần trôi qua, trong đêm chỉ có tiếng Zombies đi lại, tiếng la hét khi những người đang trốn bị Zombies phát hiện. Khu biệt thự nhà họ Ngô rất rộng, dù gì Ngô gia cũng là gia tộc hàng đầu thành phố Z, ở trong khu biệt thự to lớn, hiện đại cũng không có gì lạ. Càng may mắn hơn là nơi này ít người, Zombies tụ tập không nhiều, đợi sáng mai nhóm người Uyển Lâm sẽ dọn dẹp bớt một ít Zombies, tránh cho chúng tăng số lượng quá nhanh mà tấn công vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lần đầu hợp tác

Trời sáng, số lượng Zombies hoạt động ít hơn hẳn, bà Ngô đã sớm thức dậy làm bữa sáng cho mọi người, còn làm thêm một ít thức ăn cho bọn trẻ mang theo. Thời tiết thức ăn càng ngày càng khan hiếm, nhưng nhà họ Ngô vẫn nhiệt tình với nhóm người Uyển Lâm, hơn nữa những người làm trong nhà không bị biến thành Zombie cũng được giữ lại, được ăn ba bữa cơm đầy đủ như ngày thường.

Vốn hai anh em và Như Ý muốn đem thức ăn, nước uống và vài vật dụng khác đóng góp nhưng ba mẹ Ngô Thiên Kỳ từ chối, cuối cùng mọi người thống nhất trong ba ngày này sẽ đi thu thập vật tư xung quanh, sau đó sẽ để lại một nửa cho nhà họ Ngô. Dù gì thì mọi người trong gia tộc cũng sẽ đến đây, dự trữ nhiều vật tư mới đủ dùng cho tất cả mọi người.

Ăn sáng xong, nhóm 4 người trang bị đầy đủ đồ ra ngoài. Hai cô gái mặc quần áo bó sát màu đen, bên ngoài khoác thêm áo khoác đinh màu cam, mang giày trắng, đeo thêm găng tay đen. Hai chàng trai cũng có tạo hình gần giống như vậy, chỉ khác là áo khoác của họ màu xanh da trời. Số quần áo này là do nhóm Uyên Lâm thu thập được trên đường đến nhà họ Ngô hôm qua, vì không gian của Uyên Lâm khá lớn nên không lo không có chỗ trống.

Uyên Lâm dùng thanh kiếm trong không gian của cô, Hoài Nam dùng thanh đao mà ba anh để lại, Như Ý cũng mang một thanh kiếm. Thiên Kỳ lại đem theo một thứ vũ khí do anh tự chế tạo ra. To như bảo đao nhưng lưỡi đao hình răng cưa vừa nhỏ, vừa nhọn, có thể gấp đôi lại tạo thành thanh kiếm, một mặt răng cưa, một mặt sắc bén. Lần đầu nhìn thấy thứ vũ khí này, Uyên Lâm và Như Ý đều thấy rung mình, còn Hoài Nam thì say mê thảo luận với Thiên Kỳ, hình như đại đa số đàn ông đều rất có hứng thú với vũ khí mới lạ thì phải.

Ba mẹ Thiên Kỳ ở lại thu xếp chút việc, chuẩn bị đội người trong tộc. Hai ông bà cũng là dị năng giả, ba Thiên Kỳ là dị năng giả hệ tinh thần, đây là dị năng cực kỳ mạnh mẽ, vừa có thể tạo ảo giác, vừa có thể dùng dị năng tấn công trực tiếp vào não bộ, giết chết đối thủ. Người có cấp bậc cao còn có thể khiến Zombies không phát giác ra được nơi ẩn nấp của mình. Mẹ Thiên Kỳ có dị năng hệ thủy, hiện giờ đã không còn nước, nguồn nước bên ngoài thì ô nhiễm, dị năng hệ thủy đi đến đâu chắc chắn cũng sẽ được hoan nghênh.

Vừa bước ra khỏi cổng, 2 con Zombies đánh hơi được liền đi tới, mọi người hiểu ý liền nhường cho Như Ý ra tay, vì trong nhóm Như Ý là người có thể lực kém nhất, dị năng không gian của cô hiện chỉ dùng ở mức chứa đồ vật, cho nên Như Ý cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Như Ý vùng kiếm chém về phía Zombie, vì giai đoạn này Zombie chưa tiến hóa nên rất nhanh Như Ý đã giải quyết xong, nhưng dùng kiếm chém đầu Zombie quá là mỏi tay, kiếm của Như Ý không giống như Uyên Lâm là loại chém sắt như chém bùn, thanh kiếm này chỉ sắc bén hơn những thanh kiếm bình thường một chút mà thôi. Bởi vì cách tiêu diệt Zombie nhất định phải tấn công vào não, làm đứt đầu hoặc vỡ sọ thì chúng mới chết được nên rất nhiều người không biết cách, chỉ đánh cho Zombie gãy tay, gãy chân, móp đầu,...rồi bỏ chạy, khiến cho càng về sau Zombie càng biến dạng ghê gớm, hình thù kỳ dị hơn.

Cả nhóm một đường đi thẳng đến siêu thị mini gần nhất, càng đến gần siêu thị Zombie càng nhiều, có lúc họ dùng dị năng, lúc dùng vũ khí. Bây giờ họ mới biết dị năng hệ lôi biến dị của Thiên Kỳ lợi hại đến mức nào, chỉ một tia sét trúng vào đầu thôi là Zombie đã lăn ra chết ngay lập tức, ít nhất cũng phải mạnh gấp đôi hệ lôi bình thường.

Cửa siêu thị lúc này không khóa, rất có thể trong đó toàn là Zombies, dù sao thì lúc mặt trời mọc tới, những nơi càng đông người càng khó có cơ hội sống sót. Trước tiên phải tìm được nguồn điện dự phòng của nơi này, lỡ như Zombie đột kích còn có khả năng tránh được một hai.

Họ rất nhanh tìm được nguồn điện, vì chủ siêu thị là bạn của Ngô Thiên Kỳ, anh lại từng học ngành Kỹ thuật xây dựng nên lúc mở siêu thị này có từng tìm anh để xem tham khảo ý kiến, cho nên sơ đồ bố trí nơi này anh đã từng xem qua không ít, biết rất rõ vị trí từng nơi.

Mặt trời hôm nay đã là ngày thứ 2, điện nơi này đã dùng hết, rất may họ có sạc điện di động Thiên Kỳ, lần này anh phải tiêu hao khá khá dị năng mới kích hoạt được nguồn điện, cũng không cần sạc đầy, chỉ một phần ba là được.

Sau khi đèn sáng, họ nhìn thấy cảnh tượng máu me trong siêu thị. Nơi nơi đều là vết máu, tuy nhiên, điều kỳ lạ chính là số lượng Zombies không nhiều, gọi là siêu thị mini nhưng nơi này tương đối lớn, ngày thường là khu vực đông khách, số lượng hàng hóa nơi này rất nhiều, nhưng tại sao lại chỉ tầm khoảng 20 con Zombies, trong đó đa phần đều loại chỉ còn nửa người, di chuyển khó khăn, chỉ bò trên đất, còn lại là thiếu mất tay, chân. Vì thế nhóm Uyên Lâm nhanh chóng giải quyết được bọn chúng, sau đó khóa cửa siêu thị, đề phòng Zombies bên ngoài tấn công.

“Nơi này rất kỳ lạ” Thiên Kỳ là người đầu tiên lên tiếng.

“Đúng vậy. Theo lý mà nói, nơi này Zombies không nên ít như vậy. Còn một điều đặc biệt mọi người thấy không? Đó là không có Zombies nào mặc quần áo nhân viên siêu thị cả.” Hoài Nam phân tích.

Như Ý ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu vậy, rất có thể nơi này vẫn còn người sống sót đang ẩn nấp trong này.”

Uyên Lâm mỉm cười trả lời: “Không chỉ là người sống, còn có cả Zombies nữa. Nếu không, với số lượng Zombies với sức chiến đấu yếu thế này thì bọn họ đã sớm thu thập vật tư rồi khỏi đây rồi. Nhưng mọi người xem, mọi thứ chỉ có dấu vết ấu đã chứ hàng hóa vẫn còn nhiều lắm.”

“Uhm. Trước hết chúng ta cứ thu gom chỗ này đã.” Thiên Kỳ đề nghị.

Sau đó, Uyên Lâm thu những thứ dùng được vào không gian của mình, đợi khi trở về sẽ chia đều ra cho mọi người. Thu hoạch lần này đúng là không nhỏ.

Nơi này còn kho hàng, trong đó chắc chắn vẫn còn hàng hóa. Dựa theo suy đoán ban nãy, e là trong đó có không ít Zombies. Họ quyết định đến gần xem xét. Trên cửa có rất nhiều vết cào, máu, cả vết cạy cửa nữa. Chắc hẳn khi mặt trời buông xuống, nơi này đã trải qua cuộc tranh giành sự sống ác liệt, còn việc sống được bao nhiêu người thì họ hoàn toàn không biết.

Họ vừa đến gần thì bên trong đã vang lên tiếng đập cửa liên tục, có lẽ Zombies đã “đánh hơi” được người sống nên tìm cách ra ngoài, đáng tiếc bên ngoài bị chặn lại bằng thanh sắt, cửa kho hàng này tuy rất chắc chắn, nhưng nếu cứ bị đập liên tục như thế này sẽ không chịu đựng được lâu.

“Cứu với” bên trong có tiếng của người phụ nữ cầu cứu.

Vừa nghe thấy âm thanh, Zombies liền đi khỏi cửa, định đến chỗ người phụ nữ. Uyên Lâm nhanh chóng gõ vào cửa để Zombies quay lại. Quả thật chúng không rời khỏi nữa mà tiếp tục gõ vào cửa, muốn đi ra ngoài.

“Cô nghe rõ chúng tôi nói không?” Như Ý thử thăm dò.

“Có. Cứu tôi” Người phụ nữ nhanh chóng trả lời.

“Trong đó có bao nhiêu người sống sót? Và bao nhiêu Zombies” Hoài Nam chau mày hỏi. Họ phải xác định có nên mạo hiểm tiến vào đó hay không.

“Chỉ còn một mình tôi. Có khoảng...10 Zombies.”

“Cô chờ chúng tôi thương lượng một chút.” Thiên Kỳ nhanh chóng quyết định, dẫn mọi người cách xa cửa một chút rồi bàn bạc.

Nếu 10 Zombies thì họ có khả năng ứng phó, cứu một người sẽ bớt đi một Zombie, hơn nữa bên trong vẫn còn hàng hóa. Mỗi lần người phụ nữ đó nói xong Uyên Lâm liền gõ cửa để thu hút Zombies về phía cửa, không cho chúng đến gần người phụ nữ đó. Nhưng điều kỳ lạ là tại sao người phụ nữ đó lại có thể sống sót, Zombies nhạy cảm với âm thanh lẫn mùi con người, chỉ dùng âm thanh dẫn dụ nhưng còn mùi người sống trên người cô ấy, chẳng lẽ Zombies không ngửi được.

Cuối cùng, mạng người quan trọng, họ quyết định vào cứu người. Thiên Kỳ bên ngoài nhắc nhở người phụ nữ kia, ném đồ vật gì đó vào góc, cách càng xa cửa càng tốt, để họ mở cửa tiến vào trong. Người phụ nữ lập tức đồng ý, khi bên trong vang lên âm thanh thật lớn, đợi khoảng 5 giây không còn tiếng gõ cửa nữa, họ liền mở cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tán tận lương tâm

Thiên Kỳ dẫn đầu, vừa xông vào chưa được 10 giây, nhìn thấy tình cảnh bên trong thì đã nói: “Rút”.

3 người còn lại chỉ có Như Ý là không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng vội lui ra khỏi đó, nhặt thanh sắt chặn cửa lại như ban đầu.

“Các người làm gì vậy? Tại sao không cứu tôi?” Người phụ nữ đó gào thét, nhưng lần này Uyên Lâm không giúp cô ta đánh lạc hướng Zombies nữa.

Mọi người vội vàng tránh xa kho hàng, mặc kệ người phụ nữ đó điên cuồng gào thét bên trong, Zombies không có trí nhớ, chúng chỉ đi theo nơi phát ra âm thanh, nếu đầu óc cô ta còn bình thường sẽ không tự gây ra tiếng động, dẫn dụ Zombies đến nữa.

Sắc mặt bốn người lúc này không tốt cho lắm. Như Ý lúc này vẫn chưa hiểu gì, vì cô vào sau cùng, chưa kịp nhìn thấy gì đã vội lui ra. Cô tò mò hỏi Uyên Lâm: “Mọi người làm sao vậy?”

Uyên Lâm sắc mặt lạnh lùng trả lời: “Người phụ nữ đó không đáng sống.”

“Tại sao?” Như Ý bật thốt lên.

“Thứ nhất, cô ta lừa gạt chúng ta. Trong đó không chỉ có 10 con Zombies, mà là nhiều hơn gấp mấy lần. Cô ta làm vậy chẳng khác nào bảo chúng ta đi nộp mạng.” Thiên Kỳ tức giận nói.

“Thứ 2, nơi cô ta đang trốn là phòng bằng kính, có nhiều vết máu dính bên trên, căn phòng ấy đủ chứa 10 người, nhưng chỉ có mình cô ta ở đó. Cô có biết như thế nghĩa là gì không? Nghĩa là cô ta hoàn toàn nhìn thấy được cảnh tượng trong phòng, hơn nữa còn không cứu đồng đội, để mặc họ bị Zombies giết chết.”

“Thứ 3, trên tay cô ta đeo nhẫn cưới. Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, lúc này chúng ta cũng nhìn thấy một con Zombie trong phòng cô ta. Điều này chứng tỏ cô ta chỉ lo cho bản thân, bỏ mặc chồng mình. Vợ chồng, sau khi chồng mình chết đi vẫn có thể sống như vậy, còn trói chồng mình ngay bên cạnh, cô ta có thể là người tốt sao?” Thiên Kỳ nói một hơi 3 lý do khiến Như Ý há hốc mồm.

“Khoan...khoan đã, 2 lý do đầu thì tôi không có ý kiến. Nhưng lý do thứ 3, tại sao anh biết người phụ nữ này bỏ mặc chồng mình, xa như vậy sao anh dám chắc được?” Như Ý nêu câu hỏi, anh em Uyên Lâm tò mò nhìn sang.

“Bởi vì cô ta là vợ của bạn tôi. Lúc đầu tôi không chắc chắn đó là bạn mình, nhưng khi nhìn thấy cô ta...Còn có, con Zombie trong phòng cô ta chính là bạn tôi.” Thiên Kỳ tràn đầy lửa giận. Đó là một người bạn thân của anh, hôn lễ của họ anh từng đến dự, nghe nói là thanh mai trúc mã. Lúc mua nhẫn cưới, người bạn này từng khoe với cả nhóm bạn chơi chung, là do người bạn đó tự thiết kế, cho nên anh có ấn tượng về chiếc nhẫn đó. Lúc đầu đúng là anh không nhận ra anh ta, vì anh ta đã trở thành Zombie, khuôn mặt biến dạng, nhưng anh lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay con Zombie đó.

Hoài Nam tiến đến vỗ vai anh: “Người phụ nữ đó không thể sống được lâu đâu.”

Người phụ nữ này khá thông minh, biết dùng máu Zombie bôi lên người để che giấu mùi cơ thể. Chỉ cần cô ta không gây tiếng động, ở yên trong đó, Zombie sẽ không thể làm gì cô ta. Đó là phòng kín chống động đất mà siêu thị trang bị, dù cả tòa nhà sụp xuống căn phòng đó cũng không hề hấn gì. Tuy

nhien, máu Zombies trên người cô lại chính là vấn đề.

Như Ý nói kiếp trước từng có người dùng qua cách này, nhưng nếu máu dính vào vết thương, con người sẽ trở thành Zombie, hoặc nếu không bị thương mà không kịp rửa sạch máu trong 24h thì cũng sẽ như vậy, dĩ nhiên đối với dị năng giả, thời gian sẽ kéo dài lâu hơn một chút. Với lại, máu Zombie khi khô lại sẽ mất mùi, Zombies sẽ phát hiện. Cho nên cần phải dùng máu Zombie bôi lên người liên tục. Cách này dù sao cũng rất mạo hiểm, nên không có nhiều người sử dụng.

Lúc này người phụ nữ trong phòng đang dùng những giọt máu cuối cùng của con Zombie bên cạnh, tức là chồng cô ta, bôi lên người mình. Lúc xảy ra mặt thế, cô ta cùng một nhóm người trốn vào trong hàng, còn khóa cửa không cho bọn người còn lại chạy vào. Những người không tiến vào được rất căm hận, họ dùng ý chí nhất định phải chèn thanh sắt vào cửa, không cho bọn ích kỷ bên trong chạy ra. Bởi vậy, số lượng Zombies bên ngoài không nhiều, còn là loại không di chuyển được và thiếu mất bộ phận cơ thể, do Zombies cứ ăn thịt người còn sống, người còn sống thì đánh trả để hoàn thành chấp niệm cuối cùng, mới có tình trạng như thế.

Nhưng đám người bên trong kho hàng không may mắn, trong đó có người bị thương, rất nhanh biến thành Zombie, hai vợ chồng người phụ nữ này chạy kịp vào phòng, vì ban đầu chỉ có một căn phòng mà có quá nhiều người, nên mọi người thống nhất không ai được vào cả, giờ phút đó lại biến thành có lợi cho hai vợ chồng kia.

Ban đầu người chồng định cứu thêm những người khác, nhưng người vợ ngăn cản, còn khóa cửa lại, lấy cái chết uy hiếp. Cô ta nhẫn tâm nhìn từng người từng người bị ăn thịt qua lớp cửa kính. Cho đến khi chồng cô ta có triệu chứng không ổn, sốt cao, ngất xỉu, sắp biến thành Zombie, i hệt triệu chứng như người đầu tiên biến thành Zombie trong kho hàng, cô liền trối anh ta lại.

Cô phát hiện Zombies đều muốn tấn công cô, căn phòng này dù chống đỡ được, thế nhưng âm thanh gõ mạnh vào phòng kín ồn ào khiến cô khó chịu, thế là cô ta liền thử dùng máu người chồng đã thành Zombie của mình bôi lên người. May mắn cô ta đã thành công, nhưng lại phiền phức khi phải dùng máu chồng mình bôi lên khi vết máu cũ đã khô để tránh Zombies chú ý. Mỗi lần cô ta sẽ rạch một vết thương lên người chồng mình, lấy máu, sau đó cầm máu, băng bó lại. Tuy Zombies không bị tấn công vào đầu sẽ không chết, nhưng chúng vẫn biết đau. Người chồng Zombie của cô ta đã bị hành hạ liên tục như thế.

Khi cô ta phát hiện người ngoài cửa, cô ta nghĩ rằng cơ hội rời khỏi đã tới, mới gạt họ chỉ có 10 con Zombies, để họ cứu cô ra ngoài. Ngờ đâu, họ lại bỏ cô lại nơi này. Không muốn, cô không muốn trở thành một trong số Zombies nơi đây.

Nhóm Uyển Lâm không biết rằng khi họ rời khỏi siêu thị, người phụ nữ đó đã không còn thức ăn, nước uống. Máu của Zombie bên cạnh cũng đã hết. Đây là kết cuộc cô ta phải nhận khi làm quá nhiều điều sai trái. Dù căn phòng đó chắn chắn cỡ nào, không bị Zombies tấn công, cô ta cũng sẽ chết vì đói, hoặc chết vì dính máu Zombie mà biến thành Zombie.

Thiên Kỳ dẫn mọi người đi thu thập thêm ở vài nơi khác nữa. Khi thời gian không còn sớm, họ liền trở về để thử biện pháp tu luyện dị năng mới. Đột nhiên, trong đầu của 4 người vang lên âm thanh:

“Viện nghiên cứu”

“Viện nghiên cứu”

“Viện nghiên cứu”

Sau ba lần thì âm thanh đó dừng hẳn.

“Là dị năng hệ tinh thần. Mọi người đều nghe thấy phải không?” Như Ý lo lắng hỏi.

Những người còn lại gật đầu xác nhận. Thiên Kỳ suy nghĩ một chút liền nói: “Viện nghiên cứu cách nơi không xa, nhưng bây giờ đã trễ rồi, đến đó nữa sẽ không kịp. Hơn nữa chúng ta cũng không biết âm thanh đó là từ bạn hay thù. Đợi quay trở về rồi bàn bạc lại xem sao.”

Mọi người không nấn ná chờ lâu, liền quay trở về nhà họ Ngô

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Đứa trẻ của ai?

Ông bà Ngô đang chờ ở nhà, thấy mọi người về liền vui vẻ. Từ sáng đến giờ họ lo lắng không yên, nhưng không thể ngăn cản được. Bọn trẻ phải mạnh mẽ thì mới hoàn thành được sứ mệnh của gia tộc họ phước.

Nghỉ ngơi một lúc, nhóm Uyển Lâm bắt đầu chuẩn bị thử cách thăng cấp dị năng như đã bàn bạc hôm qua. Quá trình khá thuận lợi, khi dị năng của Uyển Lâm gần cạn kiệt, mọi người lập tức rút lui.

Đến giờ ăn cơm, ai nấy đều đã nghỉ ngơi đầy đủ, mọi người ngồi xuống nói về chuyện xảy ra hôm nay. Ông bà Ngô nghe về người phụ nữ trong kho hàng, hai ông bà đều lắc đầu. Mặt thể đến, con người còn đáng sợ hơn cả Zombies. Đến khi nghe về Viện nghiên cứu, mắt ông Ngô lóe lên, chậm rãi nói: “Viện nghiên cứu này danh tiếng không tốt, đối ngoại đều nói là vì tương lai nhân loại, thực chất bên trong đó rất đen tối. Ta chỉ biết họ thí nghiệm rất nhiều thứ không thể công bố, nhưng lại không thể can thiệp sâu hơn. Mặc dù mang danh nghĩa Viện nghiên cứu thành phố Z, nhưng những thành phố khác đều có ít nhiều liên hệ trong đó, cho nên ta không thể nhúng tay tìm hiểu kỹ được.” Ông Ngô có chút tiếc nuối.

“Ngày mai chúng ta sẽ thu thập vật tư ở gần đó. Cứ xem xét tình hình bên ngoài Viện nghiên cứu đó trước. Còn bên trong chắc chắn chứa rất nhiều nhân tố không xác định. Vào đó rất nguy hiểm.” Thiên Kỳ thực sự không muốn mọi người mạo hiểm tiến vào đó.

Những người còn lại gật đầu đồng ý.

Kể ra thì ngày mai chính là ngày thứ 3 mặt thể, sau ngày mai, Zombie sẽ tiến hóa thêm một bậc, thích nghi với ánh sáng Mặt Trời, Zombie cấp 1 sẽ bắt đầu xuất hiện.

Liên lạc của mọi người hiện nay đều bị đứt hết, người gia tộc họ Ngô cũng chưa có ai tìm đến, bên phía trường Đại học ở thành phố Y chưa biết ra sao. Rất nhiều vấn đề còn đang chờ phía trước, muốn gấp cũng không được.

Vật tư hôm nay thu thập được đều để trong không gian của Uyển Lâm, vốn muốn mang ra để một nửa vào nhà kho nhưng nhà họ Ngô tin tưởng cô, nhờ cô giữ hộ trong không gian, khi nào đi thì hãy mang ra. Không gian của Uyển Lâm bảo quản vật tư là tốt nhất. Không uống công lao tổ tiên Phạm gia đã “bất chấp thủ đoạn” để giành được nó.

Sáng hôm sau, nhóm người Uyển Lâm tiếp tục đi thu thập vật tư và xem xét tình hình Viện nghiên cứu. Hôm qua khi thử xong cách thăng cấp dị năng, Uyển Lâm phải mất thời gian rất lâu mới khôi phục lại đầy đủ. Tuy nhiên kết quả khá tốt, cô cảm thấy dị năng của mình tăng lên nhanh chóng, thêm vài lần nữa có khả năng sẽ thành dị năng giả cấp 1. Bởi vì dị năng giả biến dị mạnh hơn dị năng giả bình thường nên muốn thăng cấp lại càng khó hơn.

Nhận thấy cách này hiệu quả, mọi người quyết định sẽ hỗ trợ nhau cùng thực hiện, khi thu thập vật tư sẽ tranh thủ trở về sớm một chút.

Bốn người lần này di chuyển bằng xe. Hiện nay chỉ có thể lái xe trên mặt đất, sương mù trên không trung vẫn chưa tan đi, không cách nào nhìn thấy đường đi, hơn nữa trên không còn có chim chóc, mặc dù nói phải mất một thời gian con người mới phát hiện ra động thực vật biến dị, nhưng việc chúng xuất hiện từ lúc nào thì không ai biết được, cũng có thể tất cả những người nhìn thấy đều đã chết.

Họ dự định thu thập vật tư trước mới đến xem xét Viện nghiên cứu một chút. Khi đến gần thì tiếng nói vang lên trong đầu mọi người: “Viện nghiên cứu...tầng 1...gần cửa ra vào”.

Ai nấy đều nghe rõ những thứ này. Người đó muốn họ vào Viện nghiên cứu, có lẽ biết họ lo sợ gặp nguy hiểm nên hẹn ở cửa ra vào. Phải biết rằng dị năng hệ tinh thần có khả năng tấn công trực tiếp vào não bộ người khác, vậy mà người này chỉ dùng nó để truyền đạt thông tin. Nếu họ không làm theo thì phải tránh xa nơi này, nếu không xác suất bị giết chết rất cao, ở càng gần thì thương tổn do dị năng giả hệ tinh thần gây ra càng lớn.

Vừa đi đến trước Viện nghiên cứu, cửa tự động mở ra, đèn sáng lên. Ở đây không có nhiều Zombies lắm, toàn là nhân viên trong Viện nghiên cứu. Lúc chém chết con Zombie cuối cùng, một quả bóng nhỏ tròn vo chạy thẳng về phía Uyển Lâm, nhào vào lòng cô, trong miệng gọi to: “Mẹ...”

Đáng tiếc, đứa bé chưa kịp đến gần cô đã bị Thiên Kỳ và Hoài Nam chặn phía trước. Hoài Nam còn xách cổ áo cậu lên. Cậu bé tròn vo như quả bóng, cổ vùng vẫy đôi chân ngắn ngủn của mình, nhìn về phía Uyển Lâm bằng đôi mắt ngập nước, liên tục gọi “mẹ”. Đầu óc mọi người bây giờ chỉ toàn một hàng dấu chấm hỏi?????

Hoài Nam lạnh lùng lên tiếng: “Này nhóc, nhóc là ai?”

Lúc này đứa bé đó mới quay sang nhìn người đang tóm cổ nhóc, ánh mắt liền sáng lên, ngay lập tức gọi: “Cậu...”

Mọi người lại thêm một hàng dây chấm hỏi trong đầu nữa?????

Thiên Kỳ đứng bên cạnh mặt đen như đất nồi, lần đầu gặp mặt anh rất có thiện cảm với Uyển Lâm, qua mấy ngày quan sát, anh nhận ra cô là một cô gái nhiệt tình, thẳng thắn, lạc quan, hơn hết là một người hết sức trách nhiệm. Dù cha mẹ gặp chuyện không may, cô vẫn kiên cường, cố gắng hoàn thành trọng trách của mình. Nếu như anh là người lạnh lùng, không thích nói nhiều, không thích tiếp xúc với người khác, thì cô chính là ánh Mặt Trời, rực rỡ, thu hút mọi ánh nhìn.

Ban đầu anh dự định tiếp xúc nhiều hơn với cô, nhưng bên cạnh cô luôn có một người anh trai luôn nhìn chăm chăm, chỉ sợ người khác cướp mất em gái mình, nên anh chỉ có thể tạm hoãn lại kế hoạch, trước hết làm đồng đội, sau mới...Vậy mà giờ lại lòi đầu ra một thằng nhóc, còn gọi cô là mẹ. Hừ, để anh vạch trần được thằng nhóc này nói dối, anh tuyệt đối sẽ xử lý không nương tay. Còn nếu như nó nói thật...không...nhất định không có chuyện này, tuyệt đối không.

Quay trở lại với đứa bé, khi Hoài Nam nhìn kỹ khuôn mặt cậu thì hết sức kinh ngạc. Đôi mắt to này, khuôn mặt tròn này, sao mà giống em gái anh đến vậy. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi cậu nhóc: “Trước hết nói rõ ràng ra xem nào. Nhóc là ai? Sao lại gọi lung tung như vậy? Còn có, trên người có bị thương không? Có bị Zombie làm bị thương không?” Anh phải xác định rõ mới dám để thằng bé đến gần em gái mình.

Uyển Lâm không kiềm lòng được đến gần đứa bé. Thằng nhóc này nhìn khoảng 4-5 tuổi, năm nay cô mới 22 tuổi, làm sao có thể sinh đứa bé lớn như vậy được. Nhưng nhìn đứa bé thật đáng thương, cô thật không nỡ để anh cô xách lên như xách gà con, cô muốn ôm đứa bé này, rất muốn...

“Con không có bị thương. Con được sinh ra từ gen của mẹ. Con nhìn thấy trong hồ sơ, ở đây có rất nhiều đứa trẻ được tạo ra như thế.” Tuy còn nhỏ nhưng cậu bé ăn nói mạch lạc. Lúc này là do xúc động quá mức, cậu không ngờ người đến là mẹ cậu, cậu muốn nhận mẹ ngay lập tức cơ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tội ác được ngụy trang

Giờ phút này không ai còn tâm trạng đi thu thập vật tư gì nữa. Quan trọng là cần biết rõ ràng về cậu bé trước mắt. Sau khi kiểm tra thấy đứa bé không có vết thương gì, Hoài Nam mới dám để Uyển Lâm ôm đứa bé, họ tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện.

Quả bóng nhỏ được mẹ ôm trong lòng, tâm tình rất tốt. Hoài Nam kể từ lúc được nghe tiếng “cậu” cũng đã buông xuống ít nhiều thành kiến. Như Ý tự xem mình là người qua đường, chỉ đánh giá ngoại hình thẳng nhóc này, quả thực cực kỳ đáng yêu. Duy chỉ có Thiên Kỳ giờ phút này sắc mặt không thể khó coi hơn được nữa.

Uyển Lâm lấy một thanh chocolate, nước và một vài thức ăn khác trong ba lô cho đứa bé, nhìn đứa bé vui vẻ ăn thức ăn mình đưa, Uyển Lâm vuốt đầu đứa nhỏ, đau lòng nói: “Chắc mấy hôm nay con phải chịu khổ nhiều rồi”. Dù cậu bé chỉ nói mấy câu, nhưng nhìn cậu Uyển Lâm cảm nhận được một sự liên kết vô hình giữa hai người, đó chắc hẳn là tình máu mủ không thể tranh cãi.

Ở bên này Thiên Kỳ liếc xéo quả bóng nhỏ tròn tròn, mềm mềm đang tỏ vẻ dễ thương bên kia, giận sôi máu. Hừ, chịu khổ, nhìn nó sạch sẽ, thơm mát, còn mập như vậy, chịu khổ chỗ nào? Nếu mà cuộn tròn nó lại lăn đi thì có khác gì quả bóng đâu. Không biết tên khốn kiếp nào là cha của nó, nếu gặp được anh phải đánh hẳn một trận cho hả giận.

Quả bóng nhỏ chớp chớp mắt nhìn về phía Thiên Kỳ liền cúi đầu suy nghĩ, lát sau lại ngẩng đầu lên, cười với anh. Nhưng nụ cười này anh nhìn thế nào cũng thấy chói mắt, tựa như...trào phúng?

“Con mang số hiệu Z1001, năm nay 4 tuổi. Kể từ lúc hiểu chuyện thì con đã ở đây rồi. Nơi này còn rất nhiều bạn nhỏ khác nữa, giờ bọn họ ở đâu thì con không biết.” Nói tới đây giọng quả bóng nhỏ buồn buồn.

“Mỗi ngày con phải học rất nhiều thứ. Trong đó con giỏi nhất là sử dụng máy tính, có một lần con hack vào hệ thống, nhìn thấy tư liệu về mẹ, còn có rất nhiều thông tin cơ mật của Viện nghiên cứu này.”

“Mỗi đứa trẻ ở đây đều do bọn họ dùng gen của 2 người khác nhau tạo ra, nam nữ bị họ lấy gen đều là những người ưu tú trên Địa Cầu, nhưng không ai biết điều đó. Họ sẽ dung hợp hai gen này lại với nhau, tạo ra một đứa trẻ, nuôi lớn, nếu đứa trẻ đó kế thừa sự ưu tú của gen bố mẹ thì sẽ được đào tạo, lớn lên sẽ làm việc cho họ. Còn nếu đứa trẻ đó chỉ là người bình thường, họ sẽ tận dụng sức lao động, đến khi người bên ngoài cần...nội tạng hoặc bộ phận cơ thể mà đứa trẻ nào phù hợp, họ sẽ...mang đứa trẻ đó đi, không quay lại nữa.”

Nói tới đây mọi người đều hiểu ra, Viện nghiên cứu này chỉ là lớp vỏ được ngụy trang. Nếu mặt thể không đến, không biết họ còn tạo ra thêm bao nhiêu đứa trẻ nữa, hủy hoại bao nhiêu con người nữa.

Hoài Nam hỏi: “Những việc này họ đã làm bao lâu rồi?”

“Khoảng 5 năm. Tất cả chúng con đều không có tên, chỉ có số hiệu. Trong 100 đứa trẻ được tạo ra, chỉ có khoảng 5 người thừa hưởng được sự ưu tú từ gen bố mẹ. Con rất may mắn khi được thừa hưởng những điều đó từ mẹ. Nhìn thấy mẹ con liền nhận ra ngay.” Quả bóng nhỏ vừa vui mừng, vừa tự hào khi nói về mẹ cậu.

Thiên Kỳ bắt vào trọng điểm: “Vậy cha nhóc là ai?” Nếu nó đã nhìn thấy tư liệu về mẹ thì chắc hẳn cũng biết cha là ai. Anh tuyệt đối không tha cho kẻ đó. Cho dù hắn không hề biết gì hết.

Quả bóng nhỏ lập tức nói: “Con không biết. Lúc con hack vào hệ thống chỉ nhìn thấy tư liệu về mẹ, không hề thấy người kia, cũng có thể con được tạo ra từ gen của một mình mẹ thôi. Bởi vì con giống mẹ đến thế cơ mà.”

Thiên Kỳ chau mày suy nghĩ. Ừ thì rất giống, bởi vậy anh mới không xuống tay với nhóc. Mà hình như anh đã bỏ quên điều gì đó thì phải.

“Vậy những tư liệu đó giờ ở đâu?” Thiên Kỳ muốn tìm ra chân tướng.

“Đều ở trong máy tính cả. Nhưng khi xảy ra chuyện thì hệ thống đã tự hủy tất cả rồi. Dưới tầng hầm có một căn phòng bí mật, có khả năng bên dưới vẫn còn lưu trữ tư liệu bằng giấy. Có điều con khuyên mọi người đừng đến đó. Cả viện nghiên cứu này có hơn 1000 người, mọi người không thể đi đến căn phòng đó được đâu.”

“Vậy con thoát ra bằng cách nào?” Hoài Nam tò mò hỏi.

“Lúc xảy ra chuyện, đúng lúc con đang trốn ra ngoài, bọn họ tìm con khắp nơi, không ngờ rằng con trốn trong phòng điều khiển. Nhân lúc rối loạn,

không có ai ở đó con liền đánh ngất kẻ ngồi bên trong, rồi khóa cửa lại. Cũng may căn phòng đó rất tốt, cách âm, cách nhiệt, ngay cả mùi cơ thể cũng không thoát ra được. Vào đó ai cũng phải dùng ống ôxi để thở. Hôm nay máy bình ôxi đã dùng hết, con mới cầu cứu mọi người. May mắn người đó lại là mẹ.”

Sau khi biết họ đến gần, cậu nhóc đã mở đèn, máy hôm nay cậu dùng rất tiết kiệm, cho nên điện vẫn còn nhiều. Cậu dùng dị năng tạo ra ảo giác cho Zombies xung quanh, che chắn bản thân, cậu đi đến đâu liền đóng lại cửa nơi đó, cho nên mới không bị rượt đuổi phía sau. Phòng điều khiển không xa cửa ra vào bao nhiêu, chỉ là nó được xây bí mật, người không biết không thể mở ra được. Vậy nên cậu mới nhanh chóng gặp được mẹ cậu như thế.

“Tại sao con lại muốn trốn ra ngoài?” Uyên Lâm đau lòng hỏi.

“Vì mẹ nha. Con muốn đi tìm mẹ của con. Con đến nay vẫn chưa có tên nữa cơ.”

Thiên Kỳ nắm chặt nắm tay, nhin, phải nhin, thằng nhóc này nói chuyện cứ phải thêm vào mấy câu nịnh nọt buồn nôn như vậy sao, đúng là chịu hết nổi.

Hoài Nam thì thấy buồn cười. Tính tình này giống hệt em gái anh lúc nhỏ. Chỉ khuôn mặt này thôi, cộng thêm tính tình, anh đã tin 8 phần đây là cháu trai anh rồi.

“Vậy bây giờ chúng ta trở về thôi. Đứa nhỏ này ở bên ngoài chịu khổ, em muốn dẫn...con của em trở về.” Uyên Lâm tràn đầy yêu thương để nói ra ba chữ “con của em” đó.

“Khoan đã, chúng ta vẫn chưa xác định chắc chắn mà. Lỡ như những gì thằng nhóc này nói...” Thiên Kỳ vội vàng phản bác.

“Không đâu” Uyên Lâm cắt ngang lời anh nói. “Em cảm nhận được, đây thực sự là con em”

Quả bóng nhỏ vui mừng nhảy nhót, đúng thật là mẹ ruột mà, ai như cái người kia, hừm, rồi ông sẽ hối hận.

“Nhưng mà...” Thiên Kỳ lần nữa không cam tâm, muốn khuyên can Uyên Lâm.

“Chú ơi! Chú không muốn mẹ dẫn con trở về sao? Nếu không thì mẹ cứ để con lại đây cũng được, khi nào có thời gian thì quay lại thăm con.” Quả bóng nhỏ tủi thân muốn khóc.

“Mẹ làm sao nỡ bỏ con lại được, con ở đâu thì mẹ sẽ ở đó. Mẹ hứa.”

Thiên Kỳ nghĩ rằng sự chịu đựng, nhẫn nhịn cả đời này của cậu đều dùng hết vào hôm nay rồi. Cái gì mà chú? Anh già như vậy sao? Còn có, bỏ nó lại? Từ đầu tới giờ nó đều dính lấy Uyên Lâm không buông, muốn bỏ nó lại được sao?

Hoài Nam nhìn một lớn một nhỏ trừng nhau trước mắt liền cảm thấy vui vẻ. Tên Thiên Kỳ kia tưởng anh không nhìn ra tâm tư của hắn sao? Từ nay có cháu của anh bên cạnh, để xem hắn làm sao theo đuổi được em gái anh.

Như Ý rụt rè hỏi một câu: “Vậy trong đó...còn người sống sót không?”

Quả bóng nhỏ lắc đầu, trả lời chắc chắn: “Không đâu, cháu ở phòng điều khiển nhìn thấy toàn bộ, không một ai sống sót. Những người lúc đầu còn trốn được, rất nhanh đều bị Zombies tìm ra được. Trong đó có mấy con Zombies rất lợi hại, biết dùng lửa, dùng nước,...nữa. Cháu chạy được ra ngoài cũng là nhờ may mắn cả.”

“Cho dù còn người sống, chúng ta cũng không có khả năng cứu họ. Zombies bên trong tòa nhà này chắc chắn đã tiến hóa rồi.” Hoài Nam nhìn vào sâu bên trong Viện nghiên cứu nói.

Trước khi rời khỏi, quả bóng nhỏ lấy điều khiển, tắt điện trong Viện nghiên cứu, rồi đóng tất cả cửa lại. Cậu nhóc này thật đúng là một thiên tài, mới 4 tuổi đã sử dụng thành thạo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ngoại truyện 2: Cuộc sống ở viện nghiên cứu

Mẫu thử nghiệm số hiệu Z1001 đã kế thừa được rất nhiều ưu điểm từ gen bố mẹ. Khi phát hiện ra tài năng của cậu bé, những người trong Viện nghiên cứu cảm thấy cực kỳ hào hứng.

Kể từ khi hiểu chuyện, Z1001 đã được dạy rất nhiều thứ, nhưng máy tính là thứ cậu yêu thích nhất. Có một lần, cậu sửa đổi một chương trình trong máy tính, bị người hướng dẫn phát hiện, sau đó báo lên cấp trên. Kết quả, cậu bị giam 3 ngày 3 đêm, bị giáo huấn rằng trẻ con phải tuyệt đối nghe lời, không được tùy tiện làm những việc không xin phép, như thế mới có thể sống sót được tại đây.

Z1001 rất đáng yêu, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, từ sau vụ việc đó cậu bé càng nghe lời hơn, nên cho dù những người trong Viện nghiên cứu có vô cảm đến đâu, khi nhìn thấy cậu cũng mềm lòng hơn mấy phần. Tuy nhiên, đó chỉ là nguy trang mà cậu bé dựng nên mà thôi.

Cậu vẫn là đứa trẻ thông minh, nhưng sự thông minh đó đã được che giấu bớt. Cậu bé luôn âm thầm quan sát những người trong Viện nghiên cứu này, cảm thấy mọi thứ nơi đây rất kỳ lạ.

Có rất nhiều đứa trẻ đột nhiên biến mất, họ bảo rằng những đứa trẻ đó đã được nhận nuôi, có một cuộc sống rất tốt bên ngoài, nếu những người khác muốn được như vậy thì cần phải cố gắng hơn nữa.

Theo Z1001 nhìn thấy, những gì họ nói đều là giả. Những đứa trẻ mất tích không phải người giỏi nhất nơi này, càng không có gì đặc biệt, thường bị bắt đi làm việc nặng, việc vất trong Viện, vậy tại sao họ lại được lựa chọn? Lời giải thích duy nhất chính là, những người đó đang nói dối.

Cậu bé quyết định làm một việc cực kỳ mạo hiểm, đó là xâm nhập vào hệ thống, lấy cắp thông tin cần thiết. Cuối cùng, cậu bé thành công biết được một số thứ, đặc biệt là về ba mẹ cậu.

Ba mẹ là gì, cậu bé không hề biết. Chỉ biết rằng, cậu được tạo ra từ họ, vậy họ ở đâu? Trên hồ sơ có ghi rõ địa chỉ, nơi họ sinh sống. Cứ như vậy, mỗi khi có cơ hội, cậu bé sẽ tìm hiểu những thứ cậu muốn biết, mặc dù mỗi lần rất ngắn ngủi, nhưng ngày qua ngày, cuối cùng cậu đã biết được, Viện nghiên cứu này không thể ở được nữa.

Tất cả những việc mà nơi này đang làm đều là bí mật. Tự ý tạo ra những đứa bé, đào tạo những đứa trẻ xuất sắc, buôn bán nội tạng hoặc đưa vào phòng thí nghiệm những đứa trẻ bình thường. Còn có, họ đã thí nghiệm trên người sống rất nhiều thứ khác, tóm lại, họ đã sử dụng con người như công cụ, như động vật.

Ngày cậu bé bỏ trốn, Viện nghiên cứu vang lên chuông cảnh báo, nhờ vào việc hack vào hệ thống, cậu bé biết rất rõ nơi này, cho nên nhanh chóng trốn vào phòng điều khiển, đánh ngất người canh gác bên trong. Bởi vì căn phòng này rất bí mật, nên sự canh gác tương đối lỏng lẻo, hơn nữa, thời khắc cậu bỏ trốn, trùng hợp là lúc mặt thể bùng nổ, người biến thành Zombie khắp nơi. Phải nói rằng cậu thực sự, thực sự rất rất may mắn, mới qua được một kiếp này.

Thời điểm phát hiện bản thân có dị năng hệ tinh thần, cậu bé cố gắng dùng nó để tìm kiếm người sống sót, cuối cùng cậu tìm được một nhóm người. Bởi vì khoảng cách quá xa, nên cậu chỉ có thể nói cho họ ba từ “Viện nghiên cứu”.

Thời điểm cậu nhìn thấy nhóm người đó, cậu liền nhận ra, một trong số đó chính là mẹ của cậu, người mà cậu bé mong chờ được gặp. Từ cái nhìn đầu tiên, cậu bé đã yêu quý mẹ rồi, muốn mẹ là của một mình cậu. Còn cái người gọi là cha, có lẽ...không cần cũng được.

Cậu theo mẹ rời khỏi Viện nghiên cứu. Bên trong nơi này còn rất nhiều bí mật, lúc hack vào hệ thống cậu phát hiện có những thông tin cậu không thể truy cập được, nếu cố gắng xâm nhập sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Những ngày bị nhốt bên trong, thông qua camera, cậu thấy có những con Zombies rất mạnh, chúng dùng cả đồng loại làm thức ăn. Sau khi ăn xong, chúng càng ngày càng mạnh lên. Nơi giam giữ động vật thí nghiệm chẳng khác bao nhiêu, những con vật luôn tìm cách thoát khỏi nơi giam giữ. Sớm muộn gì, Viện nghiên cứu này rồi sẽ không thể giữ chân chúng được nữa.

Tạm gác mọi thứ sang một bên, thời khắc này cậu chỉ nghĩ đến mẹ, đến việc sau này sẽ ở cùng mẹ. Cho dù ngoài kia có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần ở bên mẹ cậu đều không sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-2: Nhóc con...còn non lắm

Về đến Ngô gia, hai ông bà hết sức bất ngờ. Khi thấy cậu nhóc từ trên xe đi xuống, nhìn kỹ mặt, Ngô lão gia lập tức chỉ vào Thiên Kỳ mà mắng: “Thằng con xấu xa kia, ta đánh chết con. Tại sao con lại có con riêng bên ngoài như thế, tới tận bây giờ mới dẫn về chứ?”

Bà Ngô lúc này vừa mừng vừa sợ, run rẩy nói: “Cháu ngoan, đến đây với bà nào. Đừng sợ. Ông con chỉ mắng người cha xấu xa kia của con thôi.”

Quả bóng nhỏ thờ dài, sau đó đi về phía ông bà Ngô. Tuy cậu không thích người kia, nhưng ông bà lão này nhìn rất hiền từ, sao cậu có thể không nghe lời chứ.

Anh em Uyển Lãm nhìn cậu bé ngoan ngoãn đang di chuyển kia thì sửng sốt hồi lâu, Như Ý thầm cười trộm, hèn gì cô cứ nhìn thằng nhóc này quen quen, hóa ra là có nét giống Thiên Kỳ. Về phần Thiên Kỳ, anh không biết mình nên có cảm giác gì nữa.

“Ồi chao cháu của tui. Ông nhìn này, ngoại trừ đôi mắt, còn lại thực sự là giống Thiên Kỳ như đúc. Cháu ngoan của bà, mau gọi một tiếng bà nội đi.”

Quả bóng nhỏ lần nữa thờ dài, haizzz, cậu biết mà, nếu không sao ông bà nhìn một cái liền nhận ra được. Uống công cậu che giấu này giờ. Cậu bé ngoan

ngoan gọi: “Cháu chào ông nội. Chào bà nội ạ.”

Uyên Lâm cầm nín. Thì ra con trai cô từ đầu đã biết cha nó là ai, chỉ là không muốn thừa nhận thôi. Tình huống này, sau này cô nên đối mặt với Thiên Kỳ thế nào đây?

Hoài Nam không dám tin vào mắt mình. Ông trời đây là đang đùa giỡn sao? Sao lại có thể trùng hợp như vậy, quá hời cho thằng nhóc Thiên Kỳ kia rồi. Không được, anh không để hân đạt được mục đích đâu.

Để chứng minh lời mình nói, bà Ngô hớn hờ mang cuốn album ảnh ra cho mọi người cùng xem. Ngoại trừ đôi mắt, điểm nào quả bóng nhỏ cũng giống Thiên Kỳ lúc bé, nhìn một cái liền biết ngay là cha con.

Thiên Kỳ nhìn chăm chăm vào quả bóng nhỏ trước mắt. Tốt lắm, hóa ra từ đầu thằng nhóc này đã biết ai là cha mình, vậy mà lại không thừa nhận. Ban đầu Thiên Kỳ còn định xử lý lão cha của tên nhóc này, hóa ra người đó chính là anh. Mà nếu anh là cha của thằng nhóc này, vậy...vậy anh với Uyên Lâm đã là vợ chồng đúng không? Phải nói rằng người thông minh mà vướng vào chuyện tình cảm thì chỉ số IQ không còn là vấn đề nữa, vấn đề là họ chẳng còn chút IQ nào để nhắc tới.

Tuy vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nhưng khóe môi cong lên đủ chứng tỏ tâm tình Thiên Kỳ giờ phút này. Anh đang tưởng tượng đủ loại lí do để tiếp cận Uyên Lâm, thật không ngờ, thằng nhóc mà anh không vừa mắt lại cho anh cơ hội lớn như vậy.

Trong phòng này, ngoại trừ ông bà Ngô là thực sự vui vẻ thì ai ai cũng đang ôm tâm trạng riêng. Bà Ngô nhanh chóng làm một bàn thức ăn hoành tráng cho cháu nội yêu quý. Sau bữa cơm trưa, họ ngồi nghe quả bóng nhỏ nói về cuộc sống trong Viện nghiên cứu. Tuy nơi đó tội ác nhiều không kể xiết, nhưng họ đã làm được một việc tốt đó là mang đến quả bóng nhỏ đáng yêu, thông minh trước mắt này.

Quả bóng nhỏ trở thành biệt danh của cậu bé, còn tên chính thức được ông nội đặt, gọi là Ngô Hoàng Quân, đây là cái tên ông Ngô nghĩ sẵn từ trước, ngày nào mà hai vợ chồng không ngóng trông cháu nội cơ chứ.

Dù đã nhận ông bà nội nhưng cậu bé vẫn rất bám mẹ, kiên quyết muốn ở chung phòng với mẹ. Thế là lần đầu tiên, Uyên Lâm thực hiện trọng trách của một người mẹ - dỗ con đi ngủ trưa. Uyên Lâm vốn sợ tối, giờ có thêm một quả bóng nhỏ bên cạnh, buổi tối ôm bé con ngủ chắc chắn rất thích.

Công việc chiều nay vẫn là thăng cấp dị năng. Mọi người lần lượt thay phiên, sử dụng gần cạn kiệt dị năng rồi rút lui, người tiếp theo tiến đến hỗ trợ, cứ thế xoay vòng. Khi đến lượt Uyên Lâm, quả bóng nhỏ chớp chớp mắt, dường như có điều nghi hoặc. Mọi người đều biết cậu bé có dị năng hệ tinh thần, hơn nữa còn phát huy rất hiệu quả, cho nên mới an toàn thoát ra ngoài. Họ không biết rằng cậu bé vẫn còn dị năng khác chưa dùng đến.

Xong xuôi, Uyên Lâm bước vào, nhìn thấy biểu cảm đáng yêu không chịu được của cậu nhóc thì trong lòng liền mềm nhũn. Con trai cô sao lại đáng yêu đến thế cơ chứ. Đến khi cậu bé đặt câu hỏi, mọi người không biết nên hình dung thế nào nữa.

Quả bóng nhỏ: “Mẹ ơi, dị năng của mẹ là lừa sao ạ?”

“Đúng vậy. Của mẹ là lừa biến đi, vừa nóng, vừa có tính ăn mòn.” Uyên Lâm nói rõ với quả bóng nhỏ.

Quả bóng nhỏ lưỡng lự một chút rồi nói tiếp: “Hình như...con cũng biết cái này.” Nói rồi liền tạo ra một quả cầu lửa màu xanh giống hệt Uyên Lâm, ai nấy trong phòng đều ngây ngốc. Dị năng hệ tinh thần đã rất lợi hại rồi, giờ thêm một dị năng biến dị khác nữa, đứa trẻ này cũng quá là nghịch thiên đi.

Thiên Kỳ nhìn chăm chăm cậu bé: “Ngoài cái này, con còn biết thứ khác không?”

Mọi người choáng váng. Không phải chứ, còn nữa sao? Còn để cho người ta sống nữa không? Tam hệ dị năng, sau này thế nào cũng trở thành bá chủ một phương. Vậy mà cậu bé còn thân nhiên gật đầu, từ trong lòng bàn tay xuất hiện một tia sét màu...tím bé xiu. Xong rồi, không uống công là đứa bé của hai người họ, kế thừa toàn bộ dị năng của cả hai.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải giấu việc này đi. Một người có tam hệ dị năng lợi hại như vậy sẽ bị rất nhiều thế lực nhìn chăm chăm. Hơn nữa, việc thăng cấp một dị năng đã không hề đơn giản, đừng nói đến việc dùng cả 3 dị năng cấp cao. Thế là ai nấy từ mừng rỡ, bất ngờ, chuyển sang lo lắng về tương lai cho quả bóng nhỏ.

Trong lúc mọi người trầm mặt ngồi trong phòng khách, 3 chiếc xe hơi từ từ tiến vào khu nhà. Từ trong xe bước xuống 10 người, 7 nam, 3 nữ, trông khá mặt mũi. Ông bà Ngô nhận ra họ là người trong tộc liền lập tức mở cửa để họ vào nhà.

Cô gái trẻ nhất trong đám người đó lao thẳng về phía Thiên Kỳ, liên tục gọi “Anh...anh...”, muốn nhào vào lòng Thiên Kỳ. Đáng tiếc, trong lòng Thiên Kỳ bây giờ nhận định, anh đã là người có “vợ con”, làm sao có thể để người phụ nữ khác đến gần được chứ, thế là không chút do dự tránh qua một bên, đứng cạnh Uyên Lâm, cô gái đó lao thẳng vào sò pha, nhìn anh bằng vẻ mặt đầy tủi thân, trách cứ.

Thấy con gái mình bị người ta tránh như tránh tà, người mẹ liền chạy đến đỡ con gái dậy, muốn mở miệng trách cứ, người chồng lập tức đứng ra nói trước: “Anh hai, mọi người bình an là tốt rồi. Suốt dọc đường chúng em luôn lo lắng cho mọi người. Có thể gặp lại nhau thế này, đúng là tổ tiên phù hộ.”

Ngoài một nhà em trai của Ngô lão gia này, những người còn lại cũng đều là thân thích của ông bà Ngô, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ mặt mũi, nhếch nhếch. Ban đầu, khi lên đường đến đây có tất cả 20 người, cuối cùng chỉ còn một nửa số người sống sót, chưa kể việc thiếu thốn thức ăn. May mắn là trong số họ có 2 dị năng giả hệ thủy nên không lo lắng về vấn đề nước uống.

Ông bà Ngô đã sớm thu xếp chỗ ở, để họ về phòng nghỉ ngơi, dưới này người giúp việc bận rộn chuẩn bị thức ăn. 10 người vừa nhìn thấy bàn thức ăn

đầy áp, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt. Để đến được đây họ không dám lãng phí thời gian, chỉ gặm mấy thứ thức ăn tiện lợi, nghỉ ngơi cũng không dám buông lỏng, khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều tổn hại.

Dùng xong bữa cơm, lúc này người vợ của chú Thiên Kỳ - bà Trang mới nhìn sang nhóm người Uyển Lâm, nói với giọng khinh bỉ: “Anh chị à, em biết anh chị trước nay tốt bụng, nhưng thời buổi này thiếu thốn đủ thứ, anh chị không nên để những người không liên quan vào đây ở như vậy.”

Bà Ngô vội lên tiếng: “Không phải. Đây là...”

Không đợi bà nói xong, cô em họ của Thiên Kỳ liền ngắt lời: “Bác gái, bác cũng đừng để người ngoài lừa gạt. Nhà chúng ta không nuôi nổi những kẻ ăn không ngồi rồi đâu.” Lúc này khi nhìn thấy Uyển Lâm xinh đẹp, ăn mặc sạch sẽ thì cô ta đã một bụng ghen tị rồi, không thể để cô gái này tiếp tục ở đây được nữa.

Uyển Lâm lười để ý tới hạng người này. Vì không muốn phá vỡ không khí nhà người ta, cô định bế quả bóng nhỏ cùng anh trai và Như Ý đi lên lầu. Vậy mà cô em họ của Thiên Kỳ còn chặn đường, hất hàm sai khiến: “Nói các người đó, còn không mau cuốn gói cút khỏi nhà tôi.”

Thiên Kỳ xô mạnh bàn ghế, đứng bật dậy, đi thẳng đến chỗ Uyển Lâm. Không đợi anh lên tiếng, Uyển Lâm nhìn thẳng vào cô gái trước mắt: “Cô là cái thá gì mà nói tôi. Còn nữa, mặc dù tôi không mang họ Ngô nhưng nhà này từ bao giờ trở thành nhà của cô mà tôi không biết vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tuyệt chiêu đối phó đủ loại người

Bà Trang thấy con gái bị người ta bắt bẻ, không thêm để ý ánh mắt của những người khác, chỉ thẳng vào mặt Uyển Lâm mà mắng: “Cô chỉ là người ngoài, ăn nhờ ở đậu nhà anh chị tôi còn chưa tính, giờ lại dám chửi con gái tôi. Nó bảo cô cút đi là còn nhẹ đấy, nếu là tôi thì đã lấy chổi quét các người đi rồi. Nhìn mặt cô là biết cô không phải người đáng hoàng, còn mang theo dã chủng bên người. Đồ tiện nhân.”

“Bác gái à, đừng ý bác già mà tôi không dám làm gì bác. Chưa gì đã nói tôi “ăn nhờ ở đậu”, “ăn không ngồi rồi”, vậy cả nhà bác đến đây đã đóng góp gì cho nhà họ Ngô chưa? Còn có, bác nên dẫn theo con gái mình đi soi gương lại cho kỹ, sẽ biết kẻ có mặt mũi “không đáng hoàng” là như thế nào, chứ không phải tùy tiện đánh giá người khác như vậy.”

Thiên Kỳ đứng bên cạnh bật cười, gạt gù đồng tình lời Uyển Lâm nói. Cô gái nhỏ này lời nói đầy gai nhọn, anh đứng bên cạnh ủng hộ, xem kịch vui là được rồi.

Câu nói của Uyển Lâm chọc ngay tử huyết của bà Trang. Phụ nữ ai lại muốn bị người khác nói mình già, còn bảo mẹ con họ mặt mũi không đáng hoàng. Con khốn này...

“Cái đồ không có gia giáo này, mày...mày chán sống rồi” bà Trang nhào tới định tát cho Uyển Lâm một cái. Hoài Nam không kiên nhẫn chắn trước mặt em gái, bắt lấy cánh tay đang đánh tới kia, bẻ một cái “rắc” khiến bà ta hét lên, ôm cánh tay ngã xuống đất.

“Bà nói ai không có gia giáo? Từ đầu tới giờ là 2 mẹ con bà sinh sự, nếu tôi không có gia giáo thì hai mẹ con bà chính là ngay cả súc sinh cũng không bằng, chỉ biết sủa loạn, cắn loạn người khác.” Nói xong liền phóng một quả cầu lửa dưới chân bà Trang khiến bà ta nhảy dựng lên, mặt mày xanh mét, không dám nói tiếng nào.

“Sau này nhớ mang theo não bên mình, làm gì cũng cần tìm hiểu kỹ, nếu không những kẻ “ăn không ngồi rồi”, “vô tích sự” này sẽ thiêu sống bà đó. Bà có tin không?” Uyển Lâm bỏ lại một câu cuối cùng rồi đi thẳng lên lầu. Hoài Nam và Thiên Kỳ cũng đi theo sau. Như Ý từ đầu đến cuối không nói câu nào, chỉ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Uyển Lâm.

Ông bà Ngô cũng không nói thêm một câu nào. Chú của Thiên Kỳ liên tục nói xin lỗi với 2 ông bà, sau đó dìu vợ con đang run rẩy trở về phòng.

“Uyển Lâm, cô thật lợi hại.” Như Ý kích động nắm tay Uyển Lâm. Quả bóng nhỏ cũng đang dùng đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm mẹ mình, cậu bé cảm thấy mẹ cực kỳ lợi hại, ngay cả chửi người mà giọng nói cũng êm tai như vậy. Đây chính là điển hình của fan “não tàn”.

Hoài Nam thấy tình cảnh này chỉ biết lắc đầu. Em gái anh xưa nay chưa từng để bản thân chịu thiệt, đừng thấy cô bé như búp bê mà tưởng là vô hại, em gái anh có thể chửi người ta tức đến chết đi sống lại, còn nếu chửi không lại thì dùng nắm đấm giải quyết. Hôm nay sử dụng cả hai cùng một lúc, chắc hẳn tức giận không nhẹ.

Đối với việc Uyển Lâm làm hôm nay, Thiên Kỳ gơ hai tay tán thành, “vợ” anh làm gì cũng đúng cả. Hơn nữa, anh đã chường mắt gia đình này lâu rồi. Cả nhà họ chẳng những tham lam, ích kỷ, còn mặt dày tới mức không chấp nhận được. Không có con cái liền nhận nuôi một đứa con gái, ý định gả vào nhà anh, ba mẹ anh làm sao có thể đồng ý. Vậy mà họ không từ bỏ ý định, không ngừng đánh chủ ý lên người anh, anh có ngu đâu mà lấy một kẻ vừa tham lam, vừa giả tạo vào nhà mình. Cô ta ngay cả một đầu ngón chân của Uyển Lâm cũng không bằng.

“Uyển Lâm, cô dạy tôi đi, dạy tôi cách để trở thành người lợi hại như cô ấy.” Như Ý thật lòng khâm phục Uyển Lâm. Đi theo Uyển Lâm mấy ngày nay

thực sự khiến Như Ý mở rộng tầm mắt. Cô muốn trở nên mạnh hơn, hung tàn hơn, hay chí ít khi bị người khác mắng thì có thể mắng lại vài câu, không nhu nhược như kiếp trước nữa.

Uyển Lâm khó xử gãi gãi đầu. Ban nãy cô có chút không kìm chế được, suýt nữa thì phóng lửa vào bà già kia thật rồi. Ai bảo bà ta chửi con trai cô là đã chửi, chửi cô là tiện nhân kia chứ. Đứa nhỏ này ra đời cô không có bên cạnh, cô yêu thương, đau lòng vì con trai mình còn chưa hết, sao có thể để bé bị người khác dùng lời khó nghe như vậy.

“Thật ra tôi không có lợi hại gì đâu, chỉ là tôi biết cách đối phó với hạng người đó mà thôi. Đối với những kẻ ngang tàn, cô phải ngang hơn họ. Đối với kẻ yếu đuối, cô phải yếu đuối hơn họ. Nhưng thời đại này đã khác rồi, bây giờ nắm đầm ai mạnh người đó có lý. Cô chỉ cần cố gắng mạnh mẽ hơn, cho họ thấy giá trị vũ lực của mình, họ sẽ tự động ngậm miệng thôi.”

“Mẹ ơi mẹ là lợi hại nhất!” Quả bóng nhỏ ôm cổ mẹ, tám tấc khen ngợi khiến Uyển Lâm vui như nở hoa, hôn con trai đến nỗi dính nước bọt đầy mặt cậu nhóc, nhưng cậu vẫn hôn hờ để mẹ hôn đủ.

Thiên Kỳ đen mặt nhìn động tác của hai người. “Công lực” nịnh nọt của thằng nhóc này càng ngày càng thăng cấp, sau này anh theo đuổi “vợ” thì biết làm thế nào để nói mấy câu “ngọt” như vậy để dỗ cô vui vẻ đây?

Hoài Nam nhìn đứa cháu trai tương đối hài lòng. Uhm đối với người anh trai bảo vệ em gái như anh, có thằng nhóc này phân tán sự chú ý, Uyển Lâm sẽ không có thời gian để ý đến mấy con ruồi đục vo ve bay xung quanh nữa, rất tốt. Đáng tiếc, “con ruồi” to nhất trước mắt có chút khó xử lý.

Phía ông bà Ngô lúc này cũng đang thảo luận về tình hình ban nãy. Gia tộc họ Ngô không giống như Phạm gia, mọi người trong tộc rất đoàn kết, chỉ riêng một nhà ba người - em trai ông là khiến người ta đau đầu. Không có năng lực lại muốn làm người đứng đầu gia tộc. Thêm một người vợ tham lam, ích kỷ, chỉ biết cái trước mắt. Giờ nhìn lại, đứa con gái nuôi của họ không khá hơn là bao, điều ngoa, tùy hứng, không có đầu óc.

Người đứng đầu gia tộc phải nhận được sự ủng hộ của hầu hết mọi người trong tộc, vì quyền hành của người đứng đầu cực kỳ lớn, cho nên vị trí chủ gia tộc cạnh tranh rất tàn khốc. Tuy nhiên, chỉ cần vị trí đó được xác định, cả gia tộc nhất định sẽ ủng hộ, trao quyền cho người được lựa chọn.

Nhiều năm nay, gia tộc họ Ngô luôn xuất hiện người tài, người đứng đầu gia tộc luôn làm tốt nhiệm vụ của mình. Vì thế mà Ngô gia mới có thể trở thành một gia tộc lớn, có tiền tài, địa vị như hôm nay.

Khi Như Ý nói rằng căn cứ tại thành phố Z sẽ do Bạch Khởi nắm quyền, Ngô gia không còn tung tích, thì Ngô lão gia đã nghĩ đến việc trong gia tộc xuất hiện nội gián, khiến toàn gia tộc bị chôn vùi, mà người đầu tiên bị nhắm đến chính là ông. Dù không muốn thừa nhận nhưng sau khi nghĩ kỹ, ông xác định 99% kẻ gây ra mọi chuyện có liên quan đến cả nhà em trai ông.

Hai ông bà sớm đã thương lượng kỹ, phải đề phòng tất cả mọi người, đặc biệt là gia đình đó. Vậy mà chưa gì họ đã gây chuyện, còn gọi cháu nội ông bà là đã chửi. Cũng may, mẹ của đứa bé không phải người dễ ức hiếp, để cháu nội ở cùng cô bé đó ông bà cũng yên tâm phần nào.

Trong một căn phòng khác, bà Trang vừa chịu đựng đau đớn để con gái xử lý cái tay bị gãy, vừa nghiêng răng mắng chửi Uyển Lâm. Cô ta cho rằng bản thân là dị năng giả thì giỏi lắm sao, con gái bà cũng là dị năng giả, còn là hệ thủy nữa. Thời buổi này nước là quan trọng nhất. Nhưng bà lại không chịu nghĩ xem, nếu sức chiến đấu không có thì còn cần dùng đến nước nữa sao? Hẳn là dưới âm phủ có đủ nước cho bà xuống dưới đó dùng đấy.

Không lâu sau, lần lượt từng nhóm từng nhóm người họ Ngô xuất hiện. Bởi vì gia quy của gia tộc, khi có biến cố xảy ra phải tập trung lại với nhau tại nhà của người đứng đầu gia tộc, cho nên họ không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ nơi mình phải đến, họ chỉ mất thời gian để vượt qua nỗi sợ hãi khi đối mặt với Zombie, mất thời gian trong cuộc hành trình, chiến đấu giành sự sống để đến nơi này.

Chạng vạng tối, một nhóm người xuất hiện khiến Uyển Lâm, Thiên Kỳ, Hoài Nam và Như Ý hết sức bất ngờ. Đó chính là những người họ dự định tìm kiếm - An Diệu và Cát Tường.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Diễn trò

Giây phút Như Ý nhìn thấy Cát Tường, cô cảm thấy toàn thân run rẩy, những ký ức kiếp trước không ngừng ùa về, cô chỉ muốn giết chết kẻ già tạo này ngay lập tức. Uyển Lâm ở bên cạnh không biết chuyện gì, chỉ lẳng lặng vỗ vai cô vài cái để trấn an.

Thiên Kỳ bước ra ngoài xem tình hình, An Diệu dẫn đầu nhóm người, nói rõ mục đích đến đây của họ: “Xin chào, tôi họ An, tên An Diệu. Anh có thể mở cửa cho chúng tôi vào trong một chút được không? Tôi đến đây có việc cần gặp người nhà họ Ngô.” Lúc này trời đã sắp tối, Zombies rất nhanh sẽ xuất hiện, trước hết cần để mọi người vào nhà rồi mới từ từ nói chuyện được.

Thiên Kỳ tránh sang một bên, mời nhóm người này vào. Tổng cộng có 5 người, 3 nam, 2 nữ, tất cả đều là sinh viên trường Đại học thành phố Y. Mà Cát Tường vừa nhìn thấy Như Ý liền sửng sốt 10 giây, sau đó chạy đến ôm chặt lấy Như Ý: “Như Ý, thực sự là cậu sao? May quá, cậu vẫn còn sống, mình nhớ cậu lắm.” nói xong còn không quên nhỏ 2 giọt nước mắt cá sấu.

Như Ý muốn đẩy Cát Tường ra, chửi ầm lên, đồ già nhân giả nghĩa, đồ không biết xấu hổ, bla bla...nhưng vẫn cố gắng nhìn, nhìn rồi lại nhìn. Uyên Lâm cười nhạo trong lòng, hừ, diễn xuất cũng được đấy, có điều nếu thật lòng xem đó là bạn tốt thì khi gặp lại không cần phải mất một lúc sững sờ như vậy đâu, rõ ràng là chột dạ, bất ngờ khi thấy Như Ý còn sống thì đúng hơn.

Bà Ngô thu xếp cho nhóm người mới đến này một chút, để họ thay quần áo rồi cùng dùng cơm. Người trong gia tộc họ Ngô hiện tại ở đây có gần 40 người, cả gia tộc có tất cả hơn 300 người, cũng không biết số người sống sót, tập trung đến được đây sẽ là bao nhiêu. Cho nên mọi người tạm thời ở lại đây, sáng mai sẽ tìm kiếm những căn biệt thự xung quanh xem có còn nhà trống hay không, nếu còn thì mọi người sẽ chia ra ở.

Như Ý an ủi Cát Tường vài câu, để cho cô ta đi về phòng. Nhóm người Uyên Lâm nhìn nhau, cùng tập trung vào phòng Uyên Lâm bàn luận một chút. Như Ý không còn kiềm nén nữa, đôi mắt đỏ lên đầy căm hận, Uyên Lâm chỉ hỏi một câu: “Cô có muốn tự báo thù không?”

Như Ý gật đầu khẳng định: “Có”

Uyen Lâm: “Vậy cô đã nghĩ ra cách chưa?”

Như Ý: “Tôi...trước tiên tôi phải tìm cách lấy lại miếng ngọc đá. Đó là vật duy nhất ba mẹ để lại, sao trước kia tôi lại ngu như vậy, coi cô ta là bạn tốt, tặng cho cô ta thứ quý giá nhất mình có, để cuối cùng...cô ta hại chết tôi.” Nhớ lại kiếp trước, Như Ý không ngăn được mà rơi nước mắt. Mấy ngày ở chung, Uyên Lâm đã nói với Như Ý về không gian trong 5 miếng ngọc, cũng nói ra suy đoán về thân phận của Như Ý, cô có thể là người cuối cùng của Nguyên gia. Vì vậy, việc cấp bách lúc này là phải lấy lại miếng ngọc.

Thiên Kỳ và Hoài Nam nhìn nhau, họ không biết phải nói gì. Như Ý là một người đơn thuần, có chút yếu đuối, không có lòng phòng bị người khác. Nói thật, kiếp trước Như Ý có thể sống 3 năm ở mặt thể đã quá là tốt số rồi, không có Cát Tường sẽ vẫn có người khác, mà dị năng của Như Ý lúc đó chỉ là một cái nhà kho di động, tùy thời có thể bị vứt bỏ không thương tiếc.

Uyen Lâm nắm tay Như Ý, vỗ nhẹ vào tay cô, đợi Như Ý bình tĩnh lại, Uyên Lâm mới nói kế hoạch của mình ra. Hoài Nam biết em gái mình lại nghĩ ra chủ ý xấu, muốn gây vạ người ta, xem như cái cô Cát Tường đó xui xẻo đi.

Lần này không khí trên bàn cơm nhẹ nhàng, thoải mái hơn, đó là nhờ gia đình cực phẩm kia không có ở đây. Hai mẹ con bà Trang vì thấy mất mặt nên trốn ở trong phòng ăn cơm, chú của Thiên Kỳ thì ở lại dùng cơm với mọi người.

Sau bữa cơm, ai nấy tự giới thiệu về mình, dị năng của bản thân. Gia tộc họ Ngô không hổ danh là gia tộc tinh anh, 40 người, chưa kể một nhà Thiên Kỳ thì có 20 người là dị năng giả. Lôi, hỏa, thủy, băng, phong, mộc đều có đủ. Hệ tinh thần chỉ có Ngô lão gia sở hữu. Hệ lôi có một người, nhưng không phải là lôi biến dị. Có điều làm nguồn điện di động thì vẫn ổn, sức chiến đấu cũng rất cao.

Có người được cường hóa một bộ phận, như tai - nghe được âm thanh dù rất nhỏ, mắt - nhìn được mọi thứ ở xa, tay, chân - cánh tay, đôi chân trở nên cứng rắn như bọc một lớp giáp sắt, Zombie bình thường không làm tổn thương được. Nhiều nhất là dị năng hệ thủy, mộc và không gian. 3 hệ này sức chiến đấu không cao, phù hợp hỗ trợ phía sau nhiều hơn.

Nhóm 5 người An Diệu cũng đều là dị năng giả. An Diệu có dị năng hệ phong biến dị, cụ thể biến dị ra sao An Diệu không nói rõ. Cát Tường là dị năng hệ thủy - không gian, 3 người nam còn lại lần lượt là hỏa, mộc và dị năng chữa lành vết thương - đây là dị năng cực kỳ hiếm gặp. Nhờ có người này mà đoạn đường đến đây vẫn còn được 5 người sống sót.

Sự chú ý lúc này được tập trung vào nhóm người Uyên Lâm, đặc biệt là quả bóng nhỏ. Cậu bé được mẹ dặn dò chỉ cần nói ra một dị năng của cậu, thế là cậu bé không chút do dự nói rằng bản thân là dị năng hệ hỏa biến dị giống mẹ. Người trong gia tộc họ Ngô vẫn chưa biết cậu bé là con trai Ngô Thiên Kỳ, ông bà Ngô vẫn chưa có ý định tiết lộ việc này.

Trò chuyện được một chút, gia tộc họ Ngô bắt đầu họp bàn kế hoạch sắp tới. Nhóm Uyên Lâm và 5 người từ trường Đại học thành phố Y lên lầu, tự bàn bạc với nhau. Quả bóng nhỏ được mẹ đỡ đi ngủ trước, trẻ con không thể thức khuya, mất cậu bé đã híp thành một đường chỉ rồi.

Cát Tường lú lú hỏi thăm Như Ý, người ngoài nhìn vào giống như họ là 2 người bạn thân thiết vậy. Uyên Lâm đột nhiên nhớ đến một chuyện, uhm...xem ra Cát Tường này rất có tác dụng đó chứ.

An Diệu nói rõ tình hình hiện tại với nhóm Uyên Lâm. Cát Tường là bạn cùng lớp với An Diệu, 3 người kia vẫn còn có gia đình, họ chỉ thuận đường đi cùng nhau, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường tìm người nhà. Cát Tường thì quyết định đi theo nhóm Uyên Lâm cùng với An Diệu. Sẵn đây Thiên Kỳ cũng tiết lộ với họ việc thăng cấp dị năng và việc thành phố Z sẽ xây dựng căn cứ, tin rằng mỗi thành phố đều sẽ có, nếu họ tìm được người thân thì có thể đến căn cứ gần nhất.

Nếu đã không cùng một nhóm thì 3 người kia không ở lại quấy rầy nữa, họ trở về phòng, chuẩn bị cho hành trình ngày mai. An Diệu bảo Cát Tường lấy vật tư từ không gian ra chia cho họ, đây là những thứ mà cả nhóm tìm được trên đường đi, cần phải chia công bằng. Cát Tường tiếc nuối lấy ra từng thứ một, trên mặt vẫn giữ nguyên nét dịu dàng, hào phóng, đúng là làm khó cho cô gái này, diễn xuất quá đạt.

Khi trong phòng chỉ còn lại Uyên Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ, Như Ý, An Diệu và Cát Tường, An Diệu không ngại nói về lời dặn dò của tổ tiên. Phải nói lão tổ tiên An gia là người nhìn xa trông rộng, ông nhắc nhở con cháu khi mặt thể kéo đến, hãy đi tìm nhà họ Ngô trước tiên, cùng họ hợp tác, về phần nhà họ Phạm, vì lão tổ tiên Phạm gia không đáng tin cho lắm, cho nên, dù họ sở hữu không gian tốt nhất cũng không trở thành sự lựa chọn đầu tiên của ông.

Ban đầu đi cùng An Diệu có 20 người, mặt thể ngày đầu tiên ai nấy chỉ biết trốn trong ký túc xá. Lúc phát hiện Zombie di chuyển khó khăn dưới ánh Mặt

Trời, An Diệu quyết đoán dẫn đồng đội rời khỏi, may mắn họ đến kịp trước khi Zombie tiến hóa.

Không gian mà An Diệu sở hữu có rất nhiều loại thảo dược, ở An gia có rất nhiều sách về các loại thảo dược, tổ tiên cô xưa nay đều theo nghề y, tiếc rằng con cháu ngày càng không có hứng thú với cây cỏ, thảo dược, đến đời của ba mẹ cô thì đã không còn ai trong gia tộc nghiên cứu về nó nữa. Về miếng ngọc mà An Diệu sở hữu, tuy tổ tiên để lại cho cả gia tộc nhưng vì An Diệu thích, nên cha cô đã để cô mang bên mình từ nhỏ.

Nghe xong câu chuyện, mọi người bắt đầu thương lượng về hành trình phải đi sau này. Uyển Lâm lấy ra một túi vải to và một cái lò luyện đơn, đây là tổ tiên nhà họ An gửi nhờ trong không gian này, tới nay Uyển Lâm vẫn chưa mở ra xem lần nào. Không cần đoán cũng biết, bên trong khẳng định đều là sách liên quan đến các loại cây cỏ, ngoài ra còn có cách luyện đơn dược. Nhưng chữ trong sách thì đành chịu, cách nhau mấy ngàn năm, làm sao hiểu được chữ trong đó.

Khoan đã...hình như...Uyển Lâm, Thiên Kỳ và An Diệu đều đọc được những chữ này. Đây chính là đặc quyền khi trở thành người được ngọc gia truyền chấp nhận, bởi vì tương lai không xa họ còn phải trải qua một nhiệm vụ liên quan đến thời thượng cổ, đến các vị tổ tiên của họ.

Vậy thì trước mắt họ sẽ ở lại đây thêm vài ngày, chủ yếu là thăng cấp dị năng, ngoài ra còn quả bóng nhỏ, Uyển Lâm không muốn để con trai ở lại, thế giới này không có nơi nào an toàn tuyệt đối, phải để cậu nhóc luôn bên cạnh thì Uyển Lâm mới yên tâm phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Không chết không dừng tay

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi thương lượng xong, hành trình của họ cụ thể là tạm ở lại đây thêm 5 ngày, tiếp theo sẽ đưa An Diệu trở về An gia một chuyến, rồi sẽ truy tìm tung tích của hai gia tộc còn lại - Trịnh gia và Nguyễn gia. Tập hợp đủ 5 gia tộc, họ sẽ quyết định bước kế tiếp nên làm gì.

Trở về phòng nhìn quả bóng nhỏ đang say sưa ngủ, Uyển Lâm thấy trong lòng ấm áp. Cô phải nghĩ cách giúp bảo bối nhà cô mạnh hơn nữa, như vậy cậu bé mới có thể tự bảo vệ mình. Thế là người mẹ hiền nào đấy viết ra một kế hoạch huấn luyện cho con trai bảo bối, từ huấn luyện tăng sức mạnh, đến việc thăng cấp dị năng. Ôm quả bóng nhỏ vào lòng, Uyển Lâm từ từ chìm vào giấc ngủ.

5h sáng, một trận mưa xối xả, kèm theo tiếng sấm, vang động cả bầu trời. Đây là dấu hiệu cho sự tiến hóa của Zombie. Kể từ ngày mai, chúng sẽ hoạt động tự do dưới ánh Mặt Trời, Zombie cấp 1 xuất hiện, càng ngày càng mạnh hơn.

Quả bóng nhỏ giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy mẹ bên cạnh, cậu bé liền cảm thấy yên tâm. Từ giờ cậu bé là đứa trẻ có mẹ rồi, sẽ không giống như trước kia, không biết khi nào thì đến lượt cậu bị đưa đi, không quay trở về được nữa. Uyển Lâm cũng bị tiếng sấm sét đánh thức, mới nhớ tới qua ngủ cùng con trai, vội mở đèn, thấy khuôn mặt tràn đầy tin tưởng, i lại của cậu bé mà mềm nhũn.

“Bảo bối, con sợ không?” Uyển Lâm vuốt đầu cậu bé, nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ, con không sợ” bởi vì cậu có mẹ cơ mà.

“Ngao lăm. Nếu không ngủ được vậy mẹ con chúng ta trò chuyện nhé. Con kể cho mẹ nghe những chuyện lúc ở Viện nghiên cứu được không?”

“Đã được a.”

Uyển Lâm trước hết lấy một ít thức ăn, 2 mẹ con vừa ăn vừa trò chuyện say mê. 7h sáng, Hoài Nam gõ cửa gọi em gái và cháu trai dậy ăn sáng thì nhìn thấy cảnh tượng này. Anh im lặng đứng bên cạnh, không biết từ lúc nào trên người em gái anh đã hiện lên vẻ dịu dàng của một người mẹ. Nhưng nhìn lại những thứ em gái để cho cháu trai mình ăn thì anh hết nói nổi: chocolate, bánh mì, nước lọc, mấy cái này làm sao đủ dinh dưỡng. Hoài Nam dặn dò Uyển Lâm không được cho cháu trai anh ăn những thứ này nữa, sau đó xuống lầu nấu bữa sáng.

Một lúc sau, Thiên Kỳ xuống nhà bếp, thấy cảnh Hoài Nam đang xắn tay áo nấu bữa sáng thì hơi bất ngờ, còn Hoài Nam nhìn thấy Thiên Kỳ thì mặt lạnh phun ra một câu: “Cậu có biết nấu ăn không?”

Thiên Kỳ lắc đầu. Tuy anh và Hoài Nam cùng tuổi, đều đã 28 tuổi rồi, nhưng đối với “anh vợ” tương lai này Thiên Kỳ vẫn có mấy phần lo sợ. Không cần nhìn cũng biết Hoài Nam rất bất mãn với câu trả lời của Thiên Kỳ. Trong lúc Thiên Kỳ suy nghĩ làm sao rời khỏi đây thật nhanh chóng thì Hoài Nam nói tiếp: “Em gái tôi không biết nấu ăn. Bây giờ có thêm một cậu con trai, cậu nghĩ xem sau này hai mẹ con sẽ ăn gì để sống? Tôi cũng không dám đảm bảo có thể ở bên cạnh họ 24/24 giờ.”

Tuy Hoài Nam không thích Thiên Kỳ theo đuổi em gái anh, nhưng giữa hai người họ còn một đứa con trai 4 tuổi, đứa nhỏ cần phải ăn uống đầy đủ mới khỏe mạnh được. Hơn nữa, Uyển Lâm nhỏ hơn anh 6 tuổi, từ nhỏ đến lớn đều do anh chăm sóc, vì em gái mà anh không ngại học nấu nướng, nhưng thời đại bây giờ anh không dám đảm bảo sẽ luôn bên cạnh em gái mình được. Không nói đến việc Thiên Kỳ và Uyển Lâm tương lai ra sao, ít nhất cậu ta cũng phải biết nấu nướng, chăm sóc cho cháu trai anh nữa chứ.

Thiên Kỳ hiểu ý Hoài Nam, quả thật anh nên học nấu một vài món, vì vậy không cần đợi Hoài Nam nói thêm điều gì đã chạy đến bên cạnh học hỏi. Tay nghề nấu ăn sau này của Thiên Kỳ nhờ có hôm nay mà tốt hẳn lên, trở thành lợi thế để anh lấy lòng “vợ con”.

Khi Uyển Lâm và quả bóng nhỏ xuống dùng bữa thì thấy một bàn thức ăn tương đối phong phú, có súp rau củ, trứng nướng bơ, một đĩa miến xào thập cẩm. Tất cả nguyên liệu đều lấy từ không gian của Uyển Lâm. Vậy mà khi thấy những món ăn này, vẫn có người hừ lạnh trong lòng, cho rằng tất cả đều thức ăn của nhà họ Ngô dự trữ. Hoài Nam cũng lười phải giải thích với họ. Mấy món này chỉ để anh, Thiên Kỳ, Uyển Lâm và quả bóng nhỏ cùng ăn, mấy người khác đều đã dùng bữa sáng một lượt với ông bà Ngô cả rồi.

Con mưa bên ngoài kéo dài đến tận 1h trưa. Uyển Lâm sớm đã đưa quả bóng nhỏ về phòng ngủ bù. Sáng nay hai mẹ con thức sớm nói với nhau rất nhiều chuyện, Uyển Lâm biết con trai cô chỉ kể những chuyện thú vị, còn những khó khăn, khổ sở ở đó thì cậu nhóc không hề nhắc đến. Làm sao Uyển Lâm lại không biết con trai đang che giấu cô cơ chứ, cô hơi hận vì không gặp được con sớm hơn, không thể cho con một cuộc sống bình thường. Bây giờ là mặt thế, cô lại càng không thể để con trai giống như bao đứa bé khác, cô phải để con mình mạnh mẽ hơn, tự bảo vệ được bản thân.

Trong lúc chờ đợi con mưa qua đi, mỗi người đều làm việc riêng của mình.

Uyển Lâm và Hoài Nam thì đang bàn bạc về cách huấn luyện quả bóng nhỏ một chút, Thiên Kỳ, An Diệu ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng góp ý thêm. Mỗi ngày sẽ để quả bóng nhỏ đeo vào chân hai vật nặng, để cậu bé tập chạy bộ, khi nào quen dần sẽ tăng trọng lượng lên. Thăng cấp dị năng cũng rất quan trọng, mặc dù dị năng biến dị mạnh hơn dị năng bình thường, nhưng thăng cấp cũng khó hơn bình thường nhiều.

Tiếp theo là việc di chuyển sau này, quả bóng nhỏ tròn tròn, tương đối nặng, với sức của Uyển Lâm hiện nay không thể ẵm cậu nhóc quá lâu. Hoài Nam liền nghĩ cách chế tạo ra một cái túi rắn chắc để Uyển Lâm đeo vào trước ngực, quả bóng nhỏ sẽ ngồi vào đó, có thể sử dụng dị năng hỗ trợ Uyển Lâm trong lúc chiến đấu. Thiên Kỳ và Hoài Nam mỗi người cũng có một cái túi tương tự, thay phiên nhau mang theo quả bóng nhỏ.

Những người trong gia tộc họ Ngô hôm qua đã thương lượng kế sách cho cả tộc. Trước mắt họ sẽ chia ra làm hai nhóm, một nhóm phụ trách gia cố khu biệt thự này, quét sạch Zombies xung quanh, tạo thành căn cứ tạm thời. Nhóm còn lại sẽ thu thập vật tư. Khi nào thành phố Z xây dựng xong căn cứ họ sẽ xem xét tình hình mà quyết định có gia nhập hay không.

Còn Như Ý thì lôi kéo Cát Tường vào phòng, nói chút chuyện bí mật.

Như Ý trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Cát Tường, tớ muốn nói với cậu một bí mật, cậu tuyệt đối không được nói với ai đâu đấy.”

Cát Tường tuy hơi nghi ngờ nhưng vẫn khẳng định mười phần là không tiết lộ cho người ngoài. Lúc này Như Ý mới nói tiếp: “Thật ra Uyển Lâm và Thiên Kỳ có không gian, nhưng đó không phải dị năng của họ mà là do họ có được miếng ngọc gia truyền, tớ nghi ngờ An Diệu cũng như vậy. Những miếng ngọc đó sẽ tự nhận chủ cho mình, mà mình cũng nhớ rằng miếng ngọc mình tặng cậu lúc nhỏ cũng là vật gia truyền ba mẹ mình để lại.”

Cát Tường cho rằng Như Ý muốn đòi lại miếng ngọc đó, vội vàng nói: “Như Ý, thật ra miếng ngọc đó...”

Như Ý thấy nét hoảng sợ trên mặt Cát Tường thì cười thầm, lập tức cắt ngang lời Cát Tường muốn nói: “Cậu đừng vội, nghe tớ nói hết đã. Uyển Lâm có nói với tớ, ngọc này chỉ nhận người có duyên với nó thôi. Tớ và cậu là chị em tốt, tớ đã tặng cậu thì chứng tỏ nó có duyên với cậu, tớ nghĩ cậu nhất định sẽ mở được không gian trong đó.”

Cát Tường nửa tin nửa ngờ, liền hỏi Như Ý: “Cậu...thực sự không muốn lấy lại sao? Nếu cậu muốn, tớ...” nói tới đó Cát Tường giả vờ ngập ngừng, xem Như Ý phản ứng thế nào.

“Chúng ta quen biết bao nhiêu năm nay, sao còn phải tính toán với nhau nữa. Tớ tin tưởng miếng ngọc đó sẽ nhận chủ nhân là cậu, dù sao thì mười mấy năm nay cậu mới là người giữ gìn nó mà.”

Cát Tường: “Cảm ơn cậu đã tin tưởng mình như vậy. Nếu cậu đã nói thế thì trước hết mình sẽ thử xem sao.”

Như Ý: “Muốn ngọc nhận chủ phải trải qua 5 ngày liên tục nuôi ngọc bằng máu. Mỗi ngày một lần, mỗi lần dùng một chén máu, nhỏ từng giọt lên bề mặt ngọc. Đến ngày thứ 5 miếng ngọc sẽ tự động mở ra không gian, chỉ có chủ nhân được nó thừa nhận mới có thể nhìn thấy không gian đó, một khi nhận chủ nhân rồi sẽ không ai cướp được miếng ngọc đó đi được. Uyển Lâm đã từng nói với tớ, cách để ngọc nhận chủ nhân là bí mật mà mỗi gia tộc sở hữu ngọc đều phải giữ bí mật, nhưng vì tớ là đồng đội sau này sẽ cùng vào sinh ra tử, cho nên Uyển Lâm mới nói cho tớ nghe. Bởi vậy cậu tuyệt đối đừng nói với người khác.”

Cát Tường cẩn thận, cách này quá mạo hiểm, lỡ như cô không thành công, vậy chẳng phải sẽ mất nửa cái mạng sao?

Nhìn thấy sự lo lắng của Cát Tường, Như Ý tỏ vẻ an ủi: “Yên tâm đi, mình tin chắc chắn cậu sẽ thành công. Trong không gian của Uyển Lâm có rất nhiều thứ giúp bổ máu, tớ sẽ nghĩ cách xin về một ít cho cậu tắm bổ.”

Sau một hồi do dự, cuối cùng Cát Tường cũng gật đầu đồng ý, còn nói một đồng lõa cảm kích vô nghĩa. Nếu biết những chuyện sắp đổi mặt trong tương lai, không biết cô ta có tức học máu tại chỗ không, sợ rằng tới lúc phát hiện thì cô ta không còn dư máu để mà ói ra nữa rồi.

Sở dĩ Như Ý dám nói dối như vậy là vì tin chắc Cát Tường sẽ không hỏi được gì về những miếng ngọc gia truyền từ miệng người khác, kể cả An Diệu. Cô ta lại cho rằng Như Ý là kẻ ngốc, thật lòng coi cô ta là bạn tốt, sẽ tình nguyện dâng hai tay những thứ tốt nhất cho cô ta. Nhưng đó chỉ là Như Ý của kiếp trước, còn kiếp này...không chết không dừng tay.

Súp rau củ

Trứng nướng bơ

Miến xào thập cẩm

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đây là vợ con tôi

Bà Trang và con gái từ hôm qua đến giờ vẫn trốn trong phòng, sợ Uyển Lâm tìm họ gây chuyện. Quả cầu lửa mà Uyển Lâm ném ra tuy không to, nhưng con gái bà phải mất biết bao công sức mới dập tắt được. Điều này chứng tỏ cả hai không cùng cấp bậc, nếu Uyển Lâm thực sự muốn đánh họ thì họ làm sao chống lại nổi.

Bởi vậy bà Trang càng hạ quyết tâm cho con gái bà trở thành vợ Thiên Kỳ, lúc đó bà sẽ đuổi cổ đám người Uyển Lâm ra khỏi đây ngay lập tức. Lúc này bà Trang vừa ló mặt ra khỏi phòng tìm cơ hội cho con gái tiếp cận Thiên Kỳ thì nhìn thấy Thiên Kỳ đang đứng trên hành lang tầng 2 ngắm mưa, bà vội vội vàng vàng trở về gọi con gái ra.

“Anh...” một tiếng gọi thấm thiết vang lên từ đằng sau khiến Thiên Kỳ nổi hết da gà. Quay đầu lại nhìn thấy cô em họ mặc bộ váy trắng, đôi mắt ngập nước suýt rơi lệ đang đi về phía anh.

“Em xin lỗi. Chuyện hôm qua là lỗi của em và mẹ. Em thay mặt cả mẹ xin lỗi anh.”

“Người cô cần xin lỗi không phải là tôi.” Thiên Kỳ lạnh lùng nói.

“Anh, em là em họ của anh.” cô gái không cam tâm chất vấn, tại sao anh họ cô lại thiên vị người ngoài như vậy chứ.

Thiên Kỳ nhếch miệng cười đáp lại: “Ồ, cô cũng biết thế cơ à. Vậy cô còn bám theo tôi làm gì?” Một nhà chủ anh tham lam đến điên rồi, nhận con gái nuôi nhưng chỉ nhận trên danh nghĩa, ý muốn gả cô ta vào nhà anh, làm bà chủ, nắm giữ cả gia đình. Họ cảm thấy cô ta có năng lực đó sao? Trong vòng 3 đời không kết hôn, họ biết vậy mà vẫn cố chấp muốn làm, thật không hiểu nổi trong đầu bọn họ chứa thứ gì nữa.

Cô em họ đứng đó rơi nước mắt, Thiên Kỳ càng nhìn càng chán ghét, đang muốn bỏ đi, bỗng nhiên “cạch” một tiếng, cửa phòng Uyển Lâm mở ra, quả bóng nhỏ vừa mới tỉnh ngủ, đang định đi ra ngoài. Thiên Kỳ thấy thế vẫy tay gọi quả bóng nhỏ đến gần, ôm cậu nhóc lên trong đôi mắt tràn đầy vẻ ghét bỏ của cậu nhóc. Uyển Lâm ở trong phòng vừa bước ra ngoài liền nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Kỳ bước đến nhét quả bóng nhỏ vào lòng Uyển Lâm “Em và con xuống nhà ăn trước đi, lát nữa anh sẽ xuống ngay.” nói rồi hôn lên trán Uyển Lâm một cái khiến cô xấu hổ chạy thẳng xuống lầu.

Cô em họ chứng kiến mà không tin vào mắt mình, kéo tay Thiên Kỳ lại nhỏ giọng gọi: “Anh...” sau đó từng giọt nước mắt tiếp tục thi nhau rơi xuống.

Thiên Kỳ ngay lập tức hất ra, lớn tiếng cảnh cáo: “Đây là lần cuối cùng, tôi không muốn nhìn thấy cô lớn vồn trước mắt tôi nữa. Bằng không tôi sẽ để các người không kịp biết chữ hồi hận viết thế nào đâu. Sự kiên nhẫn của tôi chỉ dành cho vợ con tôi mà thôi.”

Nhìn bóng lưng Thiên Kỳ rời đi, cô ta nắm chặt tay, sẽ không, cô tuyệt đối không thể để mất anh họ được. Cô gái và đứa con hoang kia là cái thứ gì chứ. Nghĩ xong lập tức chạy về phòng, báo lại với mẹ cô, hai mẹ con tìm ông bà Ngô khóc lóc kể lể.

“Anh, chị. Anh chị xem, thằng bé Thiên Kỳ sao có thể hồ đồ như thế được, lại nhận một đứa con gái không ra gì làm vợ, còn cả đứa con hoang kia nữa, nó...”

Bà Trang đang định nói tiếp những lời khó nghe thì bà Ngô đập bàn đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt bà mắng: “Đủ rồi. Cô có tư cách gì nói cháu nội tôi là con hoang. Nếu hai mẹ con cô không hài lòng thì có thể cút khỏi đây ngay lập tức, ở đây không ai muốn giữ các người cả.”

Bà Trang không quan tâm lời nói của Ngô phu nhân, phản bác lại: “Chị, sao chị lại nói em như thế. Em chỉ là muốn tốt cho cái nhà này. Em mới là người thân của anh chị kia mà.”

“Hừ, ai là người thân của cô, một người con dâu và một đứa con nuôi ư. Tôi nhắc lại lần nữa, Ngô Hoàng Quân chính là cháu nội ruột thịt của tôi. Nếu để tôi nghe một lời nói xấu thằng bé từ miệng các người, tôi sẽ không để các người lằng lằng rồi khỏi nhà họ Ngô đâu.” ngay cả ông Ngô cũng không nhìn nổi hai mẹ con này nữa.

Bà Trang và con gái xám xịt quay về phòng. Họ không ngờ thằng nhóc đó thực sự là con của Thiên Kỳ, vậy mà họ không hay biết gì suốt mấy năm nay, chẳng lẽ nhà họ Ngô đã sớm đề phòng gia đình họ? Không được, không được, nhất định phải tìm cách, không thể để họ có cơ đuổi cả gia đình mình đi được.

Dưới lầu, bữa trưa của nhóm Uyên Lâm diễn ra trong không khí vô cùng ngưng ngững. Quả bóng nhỏ nhìn vẻ mặt đặc ý của ông bố trước mắt thật hận không thể che lại, đỡ cho mẹ bé phải xấu hổ. Còn ông bố nào đấy thì đang vì bước tiến thần tốc của mình mà dương dương tự đắc, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt âm trầm của “anh vợ” tương lai đang ngồi bên cạnh.

Mưa đã tạnh, giờ là lúc mọi người chia nhau làm việc. Thiên Kỳ dẫn cả nhóm gồm Uyên Lâm, Hoài Nam, Như Ý, An Diệu và Cát Tường đến căn biệt thự gần nhà anh nhưng bị Uyên Lâm và Hoài Nam từ chối. Họ không muốn gặp lại một nhà thân thích cực phẩm kia của Thiên Kỳ, vì thế họ lựa chọn một căn biệt thự khác tương đối xa.

Khi đi tới ngang một căn biệt thự, quả bóng nhỏ thì thầm với mẹ Uyên Lâm “Mẹ, trong này có một cỗ lực lượng rất mạnh, con có thể cảm nhận được.” Sờ đi quả bóng nhỏ có thể khẳng định như vậy là vì dị năng hệ tinh thần của cậu cũng là loại biến dị, ngoài việc tạo ra ảo giác, cậu bé còn có khả năng truyền thông tin vào não bộ cho người khác và cảm nhận được các nguồn năng lượng mạnh. Việc tấn công trực tiếp vào não bộ để tiêu diệt đối thủ thì cậu vẫn chưa làm được vì dị năng của cậu hiện giờ chưa đủ mạnh, ít nhất phải đạt cấp 5 mới làm được.

“Vậy con có biết cái đó là tốt hay xấu không?” Uyên Lâm nhỏ nhẹ hỏi, sâu trong lòng cô vẫn luôn cảm thán về sự nghịch thiên của con trai, vừa vui mừng, vừa lo sợ, đan xen lẫn nhau.

“Nó làm con cảm thấy rất khó chịu. Vậy chắc là xấu, đúng không mẹ?” cậu bé háo hức chờ được mẹ khen ngợi.

Uyên Lâm hôn một cái vào má cậu, vui vẻ nói: “Đúng rồi. Con trai của mẹ thật thông minh.”

Sau khi trao đổi với cậu nhóc xong, Uyên Lâm lôi kéo Hoài Nam nói về chuyện này. Hoài Nam nói lại với cả nhóm, muốn chọn căn biệt thự đó, còn trao đổi một ánh mắt cho Thiên Kỳ và Như Ý, dặn dò mọi người cẩn thận. Hai người đó rất nhanh hiểu được, việc quả bóng nhỏ có nhiều dị năng biến dị càng ít người biết càng tốt.

Cửa biệt thự khóa trái. Nếu thế thì hoặc là trong này còn người sống, hoặc là chỉ có Zombies, hai anh em Uyên Lâm thiên về phương án thứ 2 hơn. Gõ cửa, gọi một lúc không ai lên tiếng, họ phá cửa vào. Trong ngôi nhà yên ắng, mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ, giống như ở đây không có người sinh sống vậy.

Họ kiểm tra khu vực bếp, nơi nằng càng sạch sẽ đến khó tin. Thiên Kỳ và Hoài Nam hoảng hốt, lập tức triệu tập mọi người vây thành vòng tròn, Hoài Nam là người lên tiếng trước: “Ở đây quá không bình thường rồi. Mọi người cẩn thận, rất có thể chúng ta đã gặp phải ảo giác.”

“Là người có dị năng hệ tinh thần sao?” Như Ý hỏi Hoài Nam. Còn An Diệu và Cát Tường thì mờ mịt, vì đến nay họ vẫn chưa gặp dị năng hệ tinh thần.

Thiên Kỳ chậm chậm lên tiếng: “Chỉ hy vọng đó là người.” Câu nói này triệt để khiến mọi người căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Zombies tiến hóa

Khi ai nấy đang trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, quả bóng nhỏ liên tục tập trung tinh thần, cảm nhận vị trí của “thứ” trong căn nhà này.

“Mẹ, ở đó...” Uyên Lâm theo hướng quả bóng nhỏ chỉ, phóng ngay một quả cầu lửa vào đó, một con Zombie ngã xuống, nhanh chóng lao thẳng về phía Uyên Lâm.

Liên tiếp các loại dị năng của Thiên Kỳ, Hoài Nam, An Diệu phóng về phía con Zombie đó, nhưng nó né tránh cực nhanh, mục tiêu của nó là Uyên Lâm và quả bóng nhỏ. Mất thấy Zombie sắp tới gần, Như Ý sử dụng dị năng không gian của mình, cố gắng tạo ra một không gian nhỏ hẹp, nhốt con Zombie đó lại.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy trên chân Zombie có xích sắt, nó đang gào thét, đánh bùm bụp lên chiếc lồng không gian mà Như Ý giam giữ nó. Tuy nhiên, ảo giác xung quanh vẫn không mất đi, Như Ý lập tức tạo thêm một chiếc lồng không gian, lần này không phải nhốt Zombie mà là dùng để bảo vệ cả nhóm.

Nghĩa là trong căn nhà này không chỉ có một Zombie, thứ tạo ra ảo giác còn chưa bị phát hiện. Quả bóng nhỏ tập trung tinh thần lần nữa, khi ngón tay cậu bé vừa chỉ về một hướng thì Như Ý lập tức mở không gian ra, An Diệu, Cát Tường phóng dị năng vào hướng cậu bé chỉ, còn Uyên Lâm, Thiên Kỳ, Hoài Nam phóng xung quanh khu vực đó, tránh cho thứ đó tránh được.

Người phụ nữ ngã từ tầng một xuống, phun ra một ngụm máu, khung cảnh xung quanh tức khắc trở về nguyên trạng. Vết máu khắp nơi, tay, chân người vương vãi, một con Zombie trẻ em mất hai chân đang bò dưới chân cầu thang, tiến về phía này, chỉ một chút nữa thôi, nếu nhóm Uyên Lâm không dừng

lại kịp sẽ bị nó cắn trúng

Ảo giác không còn, Hoài Nam và Thiên Kỳ bỏ thẳng vào đầu hai con Zombies. Người phụ nữ hét lên ngăn cản nhưng không kịp nữa.

“Các người xông vào nhà tôi, còn hại chết chồng con tôi, tôi sẽ không tha thứ cho mấy người, a a a a” tiếp sau đó là một chuỗi tiếng hét, người phụ nữ này muốn dẫn dụ tất cả Zombies gần đây đến, Uyên Lâm kẻ kiêu vào cổ bà ta, cửa ra một vết máu nhỏ, bà ta liền im miệng.

“Bà muốn giết chúng tôi để làm thức ăn cho chúng sao?” Uyên Lâm nhìn bà ta từ trên cao xuống, lạnh lùng chất vấn.

Lúc đối mặt với thanh kiếm sắc bén của Uyên Lâm, người phụ nữ không hề sợ hãi sợ hãi, chỉ bình tĩnh nhìn mọi thứ xung quanh.

Thiên Kỳ và Hoài Nam bỏ đầu hai con Zombies ra, trong não con Zombie trưởng thành có một viên tinh hạch màu đỏ. Màu đỏ tượng trưng cho Zombie cấp 1, các Zombie cấp cao hơn theo thứ tự là: cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, màu của 7 sắc cầu vồng. Màu sắc thứ 7 là do họ tự suy đoán, vì kiếp trước chỉ mới xuất hiện tới Zombie cấp 6 thì Như Ý đã chết rồi.

Nhìn thấy người khác moi tinh hạch trong đầu chồng mình, người phụ nữ triệt để suy sụp. Mạt thế vừa đến, bà ta đang ở bên ngoài, khi về tới nhà đã thấy chồng bà cắn đứt chân con trai mình, bà ta ngăn cản, xích được người chồng lại thì đứa con trai cũng đã trở thành Zombie.

Bà ta cố gắng bao lâu nay, dẫn dụ những người khác vào đây làm thức ăn cho chồng con mình, chỉ hy vọng sau này sẽ tìm ra cách khiến họ trở lại bình thường. Nhưng giờ thì hết rồi, họ đều đã chết, bà ta còn sống làm gì nữa. Bà ta tự lao vào thanh kiếm của Uyên Lâm, bà ta muốn đoàn tụ với chồng con mình.

Uyên Lâm trước sau như một, không thay đổi cảm xúc, chỉ ôm quả bóng nhỏ vào lòng, tránh cho cậu bé dính máu của người phụ nữ đó. Cậu nhóc tuy nhỏ tuổi nhưng không sợ hãi, lúc ở Viện nghiên cứu cậu bé đã nhìn thấy người chết rất nhiều lần rồi.

Hoài Nam cảm thán một câu: “Cách yêu gia đình của người này quá sai lầm. Bà ta có thể bảo vệ chồng con mình, với điều kiện là đừng làm hại những người khác. Trong căn nhà này chắc hẳn có không ít người chết.” Chỉ cần nhìn đồng xương người trong bếp kia là đủ biết rồi.

Thiên Kỳ lần nữa bỏ đầu người phụ nữ này ra, phát hiện cũng có một viên tinh hạch màu đỏ. Có điều tinh hạch này trong suốt hơn, to hơn của Zombie. Hấp thu tinh hạch của dị năng giả sẽ thăng cấp nhanh hơn, an toàn hơn, bởi vậy mà về sau, khi phát hiện ra dị năng giả có tinh hạch, con người tự sẵn giết lẫn nhau, khiến số lượng người sống sót đã ít lại càng ít hơn.

Mọi người tìm một vòng quanh căn nhà xem có thứ gì sử dụng được không thì phát hiện có không ít thứ. Ngoài thức ăn còn có sữa cho trẻ em, thùng bé biến thành Zombie nhìn có vẻ tương đương với quả bóng nhỏ, tuy nhiên quần áo của thùng bé đó thì Uyên Lâm tuyệt đối không lấy. Trong không gian của cô có không ít quần áo đủ kích cỡ, cô không muốn để con trai dùng lại thứ của người khác, nó sẽ làm cô nhớ đến cách yêu gia đình sai lầm của người phụ nữ này.

Sau khi thu thập xong, mọi người chuyển mấy cái xác ra ngoài, Uyên Lâm dùng lửa thiêu rụi, đây là thói quen của cả nhóm, tránh cho xác chết khắp nơi, tạo điều kiện cho những sinh vật khác cắn nuốt, thăng cấp.

Đi thêm một lúc nữa, họ tìm được một căn nhà tương đối ổn thỏa. Căn nhà không có chủ nhân, họ thu xếp một chút thì chuyển đồ đạc, sắp xếp chỗ ở cho từng người. Thiên Kỳ mặt dày đòi ở cùng mọi người, nói là cả nhóm nên ở chung, tăng tính an ý, tinh thần đoàn kết. Hoài Nam hừ lạnh rồi mặc kệ.

Căn nhà này có một bồn chứa nước còn nguyên. Nguồn nước hiện nay ô nhiễm nghiêm trọng, chỉ có nước dự trữ trước mạt thế thì còn dùng được mà thôi. Sau khi dẫn dụ một đám Zombies đến đây, xoay vòng sử dụng gần cạn kiệt dị năng, mọi người quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Uyên Lâm từ trong nhà tắm bước ra, thấy quả bóng nhỏ tròn tròn, mềm mềm ở trên giường đợi mẹ thì cảm thấy trong lòng có một cỗ nước ấm chảy qua. Người ta là người ta, cô sẽ không yêu thương con trai một cách mù quáng như vậy, sẽ bảo vệ bé con bình an trưởng thành.

Uyên Lâm vuốt đầu quả bóng nhỏ, dịu dàng nói: “Bảo bối, hôm nay con giỏi lắm.”

Quả bóng nhỏ vui như nở hoa khi được mẹ khen ngợi, nhưng lại có chút dăm chiêu nhìn mẹ: “Mẹ, dị năng của con không giấu được nữa rồi.”

Uyên Lâm ừ nhẹ một tiếng. An Diệu tạm thời có thể tin tưởng, còn Cát Tường...cô không tin con người này. Đúng lúc Như Ý gõ cửa, Uyên Lâm và Như Ý bàn bạc hồi lâu, đưa cho cô một loại quả lạ trong không gian.

Với đồ dự trữ mà tổ tiên để lại, Uyên Lâm không còn gì để nói. Trái cây, toàn bộ thứ có thể ăn đều là trái cây, trong đó có nhiều loại cô không biết tác dụng, ăn vào chắc là không chết nhưng tác dụng gì thì phải thử nghiệm. Thế là thứ bổ huyết mà Như Ý từng hứa sẽ mang về cho Cát Tường chính là một mớ trái cây không rõ công dụng. Cát Tường trở thành chuột bạch thí nghiệm của Uyên Lâm và Như Ý.

Cát Tường từ đầu đến cuối không hề hay biết gì, vì cô đang trong phòng dùng máu nuôi ngọc. Zombies hiện nay đã tiến hóa, nhóm Uyên Lâm không dám lơ là, chia nhau canh gác buổi tối, Cát Tường nhanh chóng xử lý, tránh để máu tươi hấp dẫn Zombies kéo đến đây.

Như Ý đưa cho Cát Tường một số quả lạ, Cát Tường không nghĩ ngợi nhiều trực tiếp ăn hết, đúng là khá hơn, cảm nhận trong cơ thể có một luồng năng lượng chạy vào, thế là càng tin tưởng Như Ý hơn. Kết quả, Uyên Lâm đã phân biệt được công dụng các loại quả trong không gian. Có quả bổ máu, tăng năng lượng, giúp thăng cấp dị năng, có quả làm dị năng yếu đi, còn đại đa số chỉ có tác dụng no bụng. Chuyện này về sau mới phát hiện đầy đủ.

An Diệu đến tìm Cát Tường gác đêm, ca đầu tiên là của họ, tiếp theo là Uyên Lâm và Thiên Kỳ, để Hoài Nam trông chừng quả bóng nhỏ, ca cuối là

Như Ý và Hoài Nam Ngửi thấy mùi máu nhân nhạ An Diệu nhủ mầy nhưng không hỏi gì thêm. Cô nhận ra trong nhóm này vẫn còn nhiều bí mật, mà mọi người đối xử với Cát Tường có điểm rất kỳ lạ. Cho nên cô tạm thời sẽ không can thiệp chuyện của Cát Tường, càng không tò mò hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lừa gạt trẻ con

4 ngày tại đây trôi qua nhanh chóng, chớp mắt chỉ còn lại một ngày cuối cùng, nhóm Uyển Lâm sẽ lên đường, tìm đến An gia, tìm gia tộc cuối cùng để tập hợp đủ 5 đại gia tộc lại với nhau. Trong 4 ngày này có không ít chuyện thú vị xảy ra.

Ví dụ như gia đình nhà chủ của Thiên Kỳ, hai mẹ con không ra ngoài thu thập vật tư lại đòi chia phần, không được chia thì chuyển sang ăn trộm, bị bắt quả tang, buộc phải tìm căn nhà khác để ở, không cho phép đến gần kho hàng nhà họ Ngô nữa. Chủ của Thiên Kỳ từ đầu đến cuối đều không can dự vào bất kỳ việc gì, chỉ đưa mắt nhìn, nếu ông ta thực sự hiền lành, không tranh giành thì đã sớm khuyên vợ con đừng gây chuyện thị phi chứ không phải tỏ vẻ vô can như hiện tại.

Khu biệt thự nhà họ Ngô sống có rất nhiều nhà, sau khi chia đều ra ở vẫn còn khá nhiều nhà trống, một số người sống sót tìm đến, gia tộc họ Ngô quyết định thành lập căn cứ nhỏ ngay tại đây, huy động sức người bao bọc xung quanh thành những bức tường cao. Dị năng giả chiến đấu mạnh mẽ thì thu thập vật tư. Hệ thủy phục trách trữ nước. Hệ mộc đang nghiên cứu biện pháp trồng trọt, đất đai hiện nay trở nên khô cằn, may mắn còn sót lại một số ít khu vực trồng trọt được, tuy nhiên số lượng đất đó ít đến đáng thương.

Cách thăng cấp dị năng mà nhóm Uyển Lâm phát hiện được tuyên truyền rộng rãi, nhiều dị năng giả thử dùng cách này đều kinh ngạc, có người nhất gan nghĩ ra cách dùng dị năng tiêu hao lãng phí, tuy nhiên cách này không có tác dụng, phải dùng khi chiến đấu mới thăng cấp được dị năng.

Uyển Lâm phát hiện một bí mật trên người Cát Tường. Ngày đó, Như Ý sử dụng dị năng không gian, tạo không gian kín nhốt Zombie và bảo vệ cả nhóm, vậy mà Cát Tường trở về chỉ hỏi qua loa vài câu. Chính vì vậy, Uyển Lâm suy đoán không gian mà Cát Tường sở hữu không phải dị năng, đó có thể là một vật nhận chủ giống như 5 miếng ngọc không gian của 5 gia tộc, vì nếu cùng là dị năng không gian thì không ai có khả năng bỏ lỡ cơ hội làm cho dị năng mình mạnh lên cả.

Quả bóng nhỏ từng nói thầm với Uyển Lâm, cậu nhóc cảm thấy trên người chị gái này có thứ gì đó khiến cậu rất không thoải mái, cho nên Uyển Lâm tận lực để quả bóng nhỏ tránh xa Cát Tường.

Thiên Kỳ vẫn đang trên con đường theo đuổi Uyển Lâm, tận dụng tất cả cơ hội ở cùng cô, đáng tiếc lúc nào cũng có 2 kẻ chuyên phá rối chuyện tốt của anh. Kẻ thứ nhất là kẻ cuồng em gái kiêm anh trai mặt lạnh, sắc bén - Hoài Nam, lúc nào cũng sợ bảo bối mình nuôi lớn bị cướp mất. Kẻ thứ hai, kẻ khó đối phó nhất, vừa là địch, vừa là bạn, con trai anh - quả bóng nhỏ.

Cuối cùng Thiên Kỳ tìm được một cơ hội, tiến hành trò chuyện nghiêm túc với quả bóng nhỏ. Nhìn cậu nhóc tròn vo nào đấy mặc bộ đồ gấu trúc màu đen, phía trước bụng màu trắng, trên đầu có cái mũ trắng với hai con mắt đen và hai lỗ tai phía trên, cực kỳ đáng yêu. Nhưng khuôn mặt cậu nhóc khi đối diện với cha mình lại hoàn toàn lạnh lùng, đôi mắt nhắm lại như có điều suy nghĩ. Thiên Kỳ sâu sắc hoài nghi quả bóng nhỏ có phải bị đa nhân cách hay không, sao lần nào ở cùng Uyển Lâm cũng là một bộ đáng đáng yêu, ngoan ngoãn, còn những lúc khác thì kiểu “người lạ chó tới gần”.

“Ta muốn bàn việc hợp tác với con.” Sau một hồi lâu đối mặt, Thiên Kỳ mở lời trước tiên. Anh không thể nhìn nổi khuôn mặt liệt của con trai mình nữa, ai cũng nói về mặt này của cậu nhóc rất giống anh, chẳng lẽ bình thường anh khó coi vậy sao?

“Hừ” quả bóng nhỏ khoanh hai tay trước ngực, hừ một tiếng chờ Thiên Kỳ nói tiếp.

“Con không muốn mẹ Uyển Lâm chính thức trở thành mẹ của con sao?” Thiên Kỳ đánh vào điểm yếu của cậu nhóc.

“Vốn dĩ mẹ đã là mẹ của con rồi mà.” quả bóng nhỏ nào đấy tỏ vẻ đương nhiên.

“Ý ba là danh phận, con hiểu không?”

Quả bóng nhỏ gật gù: “Không hiểu”

Thiên Kỳ gật gật khoe miệng, không hiểu mà con có thể thần nhiên gật đầu như vậy sao. “Có nghĩa là sau này mọi người đều sẽ biết con có ba, có mẹ, chúng ta là một gia đình hạnh phúc.”

Lần này quả bóng nhỏ lắc đầu nguầy nguậy: “Con chỉ cần mẹ Uyển Lâm, không có ba cũng được.”

“Vậy sau này thì sao? Nếu mẹ con vừa ý một người đàn ông khác, muốn sinh em bé với hắn ta, con sẽ có em trai, em gái cùng mẹ khác cha, con chịu được sao?” Thiên Kỳ tung ra sát chiêu.

Quả bóng nhỏ thẳng lưng, cơ thể căng cứng khi nghe Thiên Kỳ nói hết câu, nước mắt giọt ngắn giọt dài rơi là chảy, chạy ù xuống lầu tìm mẹ Uyển Lâm.

Hành động bất ngờ của cậu nhóc khiến Thiên Kỳ không kịp ngăn cản, chết rồi..

“Mẹ...mẹ ơi, huhu...” quả bóng nhỏ phi thẳng vào lòng mẹ Uyên Lâm đang bận rộn dưới bếp, cùng Hoài Nam học làm vài món ăn dinh dưỡng cho trẻ em.

“Sao thế con yêu? Ai bắt nạt con sao? Ngoan, đừng khóc, mẹ ở đây.” Uyên Lâm vỗ lưng, trấn an con trai bảo bối đang khóc tu tu trong ngực.

Quả bóng nhỏ thút tha thút thít hỏi: “Mẹ, sau này mẹ định sinh em bé khác sao?”

Uyên Lâm choáng váng trước câu hỏi của con trai, sống chết khẳng định với cậu nhóc: “Không đâu, tuyệt đối không. Mẹ có một mình bảo bối là đủ rồi.” Nói giỡn, thời đại này cái gì cũng thiếu thốn, sinh con chẳng khác nào tự sát, hơn nữa cô đã có con trai đáng yêu thế này, còn sinh con làm gì nữa.

Nghe mẹ cam kết như vậy trong lòng quả bóng nhỏ mới yên tâm, ngoan ngoãn để mẹ rửa mặt, hai mẹ con ngồi xuống ăn sáng. Hoài Nam liếc nhìn bóng dáng Thiên Kỳ đứng chết lặng ở cầu thang, nhếch mép cười rồi bỏ đi, hừ, muốn lừa gạt cháu trai anh, đâu có dễ như vậy. Uhm cháu trai ngoan, thông minh lắm, Hoài Nam vui vẻ làm thêm thức ăn cho cháu trai yêu dấu.

Cả nhóm ăn sáng xong liền bàn bạc kế hoạch hôm nay. Zombies của cả khu biệt thự này hầu như đều bị họ tiêu diệt hết. Nhóm Uyên Lâm giờ là nhóm mạnh nhất. Uyên Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ là đệ năng giả cấp 1, đang chờ đột phá lên cấp 2. An Diệu, Như Ý, quả bóng nhỏ cũng vừa thăng cấp. Riêng Cát Tường thì càng ngày càng suy yếu. Họ cũng thu được khá khá tinh hạch, tất cả đều chia công bằng.

Hôm nay ba người chuẩn bị lên cấp 2 sẽ thử dùng tinh hạch xem có thể một lần thăng cấp hay không. An Diệu sẽ đi giết Zombies và thu thập thêm vật tư cùng nhóm người Ngô gia, quả bóng nhỏ sang chỗ ông bà nội, tiếp tục rèn luyện theo phương pháp mẹ Uyên Lâm hướng dẫn. Mấy hôm nay cậu nhóc đã quen với việc đeo 4 chiếc vòng lên người, sau này khi tháo ra cơ thể sẽ nhẹ nhàng, nhanh nhẹn hơn.

Uyên Lâm dẫn con trai đi thay một bộ quần áo khác gọn nhẹ hơn rồi mới đưa cậu nhóc đến nhà ông bà nội. Từ ngày có quả bóng nhỏ, Uyên Lâm thích mặc cho cậu nhóc những bộ quần áo đáng yêu, hóa trang thành những nhân vật hoạt hình, thành các con vật dễ thương, nhưng khi phải vận động hay ra ngoài giết Zombie thì lại mặc cho bé những bộ quần áo thoải mái, dễ vận động, đủ dài, đủ rộng để che tay chân lại.

Cát Tường bây giờ rất suy yếu. Cô ta quyết tâm sẽ để ngọc nhận chủ hôm nay, nên bảo Như Ý ở lại với mình. Kết quả ngọc không nhận chủ, cô ta liền trả lại cho Như Ý, còn nói mấy lời buồn nôn thể hiện tình chị em, tóm lại chỉ để đề phòng việc Như Ý có không gian mà không nhớ đến cô ta nữa thôi.

Như Ý giả vờ từ chối mấy lần đều không được, cuối cùng đành nhận lấy, mang quả lạ trong không gian của Uyên Lâm cho Cát Tường “bồi bổ”, sau đó mang miếng ngọc trở về phòng. Đáy lòng Như Ý có một nỗi sợ hãi to lớn, cô sợ ngọc không nhận mình làm chủ nhân, sợ cô không phải là hậu nhân của gia tộc họ Nguyễn, sợ...sợ rất nhiều thứ.

Việc gì đến phải đến, Như Ý cắn răng, nhỏ máu lên miếng ngọc. Một luồng ánh sáng trắng bao bọc lấy Như Ý, cô như lạc vào chốn thần tiên, xung quanh là khói trắng lượn lờ. Một bóng dáng mờ ảo xuất hiện trước mắt cô, Như Ý không thể nhìn thấy mặt mũi người này, chỉ nghe được âm thanh vang lên.

“Rốt cuộc ta đã chờ được con. Thật may mắn, hậu nhân của ta vẫn còn tồn tại. Nếu không, e là ta phải hổ thẹn với 4 người bạn già của mình rồi.” Giọng ông lão có chút bi thương, có chút dè dặt. Như Ý biết đây chỉ là lời nhảm tử tiên để lại, cô không thể trao đổi được với tổ tiên, chỉ yên lặng lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Ngoại truyện 3: Cát tường kiếp trước

Cát Tường sinh ra trong một gia đình giàu có. Từ nhỏ cô đã được cha mẹ yêu thương hết mực, cha cô là người buôn bán đồ cổ, sớm đã dạy cô cách phân biệt những thứ có niên đại lâu năm. Nhìn nhiều quen mắt, làm nhiều quen tay, Cát Tường sớm bộc lộ thiên phú ở lĩnh vực này, khiến cha cô càng yêu thương cô nhiều hơn.

Tuy nhiên, biến cố xảy ra khiến cô không cách nào chấp nhận được. Ba cô bị tai nạn qua đời, mẹ dẫn theo cô trở về nhà nội, đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô đặt chân đến đó. Ông bà nội không hề nhận mẹ con cô, khi ấy cô mới biết, mẹ cô chính là tiểu tam, xen vào gia đình người khác. Vợ cả của ba cô cũng có một người con gái, chỉ nhỏ hơn cô một tuổi mà thôi.

Số tiền ba để lại đủ để khiến mẹ con cô sống đầy đủ, nhưng mẹ cô không cam lòng, cái bà muốn là cuộc sống giàu sang, phú quý, chính vì thế bà bỏ cô trước cửa cô nhi viện, chạy theo một người đàn ông 50 tuổi, tiếp tục cuộc sống tiểu tam.

Tại cô nhi viện, Cát Tường gặp được Như Ý. Như Ý - Cát Tường, hai cái tên ghép lại mới may mắn làm sao, nhưng cô không cách nào thích được đứa con gái đó, một đứa ngu xuẩn, chỉ xứng đáng làm người hầu của cô mà thôi.

Đến một ngày, Cát Tường phát hiện Như Ý có một miếng ngọc quý giá, thế là cô liền thay đổi thái độ, trở thành bạn tốt với Như Ý, lấy được sự tín nhiệm của cô ta, và cả miếng ngọc tốt đó nữa.

Cát Tường nhiều lần muốn bán đi, nhưng nội tâm cô luôn cảm thấy miếng ngọc này là thứ tốt, cuối cùng cô giữ nó cho đến khi gặp lại Như Ý một lần nữa, đó là năm thứ 3 mặt thể.

Cát Tường rất sợ, sợ Như Ý lấy lại miếng ngọc từ cô. Trước khi gặp Như Ý, Cát Tường cũng có một không gian, đó là miếng ngọc của bản thân cô, do ba cô tặng năm 7 tuổi. Mặt thể bắt đầu, cô vô tình mở ra không gian trong đó. Nơi đó có thể trữ vật tư, trồng thức ăn, chỉ có điều...nó là không gian sống, nó có “thứ” canh giữ, mà cô, bắt buộc phải nuôi nó bằng...máu, chỉ cần là máu, bất kể máu của ai đều được. Còn miếng ngọc của Như Ý, Cát Tường đến giờ vẫn chưa tìm ra cách mở ra không gian trong đó.

Thời gian đầu Cát Tường rất suy nhược do bị không gian lấy máu. Một lần tình cờ, cô may mắn lấy được máu dự trữ chuẩn bị chuyển đến bệnh viện, số lượng máu này đủ để cô nuôi dưỡng không gian trong vài năm.

Cô nói với bên ngoài cô là song hệ dị năng - không gian biến dị và hệ thủy, không gian của cô chứa được vật tươi lâu hơn không gian bình thường. Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kín nể, cô ở trong mặt thể được xem như bảo bối, rất nhiều kẻ nịnh bợ cô, nhưng họ không biết nỗi khổ của cô khi giữ không gian này, cô không thể nào từ bỏ nó được, nếu một ngày nào đó máu dự trữ mà cô có dùng hết...Cát Tường thực sự không dám nghĩ tiếp.

Lại nói khi Như Ý nhận ra cô, Cát Tường liền lên kế hoạch khiến Như Ý biến mất. Một đứa con gái có dị năng không gian, tùy tiện tìm cũng được một xe, cô thuận lợi xúi giục đồng đội của Như Ý, hứa hẹn cho họ nhiều lợi ích mới khiến họ từ bỏ kho hàng di động là Như Ý kia.

Nhìn thấy Như Ý chết trong đàn Zombies, Cát Tường có một sự há hê kỳ lạ, thứ vô dụng thì nên chết từ sớm rồi. Những người trong nhóm Như Ý lúc trước đều đi theo Cát Tường, nhưng họ là một bọn lòng tham không đáy, đòi hỏi ở chỗ Cát Tường nhiều không kể xiết, khi Cát Tường không còn kiên nhẫn, đuổi họ đi, thâm kích của cô mới bắt đầu.

Ở căn cứ Z, người đứng đầu là Bạch Khởi, cũng chính là chú của cô. Bọn người đó muốn giết chết Cát Tường, vừa đúng lúc Bạch Khởi gặp được, ông ta không định cứu cô, cô liền nói ra thân phận của mình, mới khiến Bạch Khởi giúp cô thoát khỏi tay bọn người đó. Nhưng cô nào biết đâu, đó là lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời cô.

Bạch Khởi đưa cô về nhà họ Bạch, để cô ở lại trong căn phòng tồi tàn nhất. Vô số lần cô bị em gái cùng cha khác mẹ của mình bắt nạt, vì Bạch Khởi không có con gái, chỉ có một đứa con trai nên vô cùng thương yêu đứa cháu gái này, phải nói là muốn gì được đó, nên khi biết Cát Tường bị bắt nạt, Bạch Khởi chỉ an ủi vài câu rồi thôi.

Nhóm người định giết Cát Tường rất nhanh khai ra không gian của cô, Bạch Khởi liền lợi dụng cô, để cô giao nộp những thứ trong đó, một lần...hai lần...đến khi không gian của Cát Tường không còn nhiều nữa, Bạch Khởi liền đưa cô vào phòng thí nghiệm, vì ông muốn nghiên cứu dị năng biến dị, để những dị năng giả trong tay ông đều được biến dị, mạnh hơn, hữu ích hơn.

Cát Tường không biết mình bị nhốt trong phòng thí nghiệm bao nhiêu lâu, cũng không biết bên ngoài hiện như thế nào, chỉ biết rằng cô rất nhớ những ngày ở cô nhi viện, nhớ Như Ý, người duy nhất thật lòng đối xử tốt với cô. Mà cũng chính tay cô đã hại chết người bạn tốt của mình.

Vào một ngày Cát Tường hấp hối sắp chết, em gái cô đã xông vào phòng thí nghiệm, dùng riu bỏ đầu cô ra, lấy được một viên tinh hạch. Cát Tường vẫn còn ý thức, vẫn cảm nhận được sự đau đớn, ngay lúc cô sắp trút hơi thở cuối cùng, một giọng cười tà ác vang lên, nói với cô rằng: “Tạm biệt chủ nhân. Ta phải đi theo chủ nhân mới đây.”

Cát Tường chết đi, nhưng không gian cô mang theo thì vẫn còn tồn tại, thậm chí chuyển từ người này sang người khác, gieo tai họa khắp nơi. Hóa ra thứ đó nào phải không gian, nó chính là linh hồn tà ác, mượn vật chủ để ký sinh, nó có thể chuyển từ ngọc bội đến trên người Cát Tường, thì cũng có thể chuyển từ trên người Cát Tường sang tinh hạch của cô, rồi lại đến bên một người khác. Mà nguyên nhân của mọi thứ là do máu của Cát Tường đã giải đi phong ấn của nó.

Lời cuối cùng Cát Tường nói ra chính là hai từ “xin lỗi”, không phải nói với người em gái trước mắt đang lấy tinh hạch của cô, mà là nói với Như Ý, dù biết rằng Như Ý sẽ không bao giờ nghe được, nhưng cô vẫn muốn nói rằng, cô hối hận rồi, thực sự hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-2: Bạch khởi đến

“Nhớ ngày đó, khi lão già họ Phạm chết đi, ta luôn lo sợ sẽ có một ngày, con cháu ta không còn ai sống sót. Bởi thế, ta đã tự phong ấn chính mình, dùng linh hồn của mình để hiến tế, lỡ chẳng may đời con cháu cuối cùng của ta diệt vong, sẽ có cơ hội trùng sinh, sống lại một lần nữa. Nếu con đã được ngọc thừa nhận, thì chứng tỏ nguyện vọng của ta cùng 4 ông bạn già có khả năng thực hiện được.” Ông lão vui mừng, tràn đầy hy vọng vào tương lai.

“Không gian của con ta đã trồng sẵn rất nhiều thứ, đủ để con dùng trong một thời gian dài. Rau củ quả trong đó sinh trưởng nhanh hơn bên ngoài, không hái xuống chúng sẽ không bao giờ khô héo. Ta có gởi trong không gian nhà lão Phạm một ít hạt giống, nếu tìm được hậu nhân của ông ấy, con nhớ phải đòi lại nhé. Lão già đó trước nay không đáng tin, cho nên ta không dám hy vọng vào đời con cháu của lão cho lắm.”

“Ta cảm thấy Trịnh lão đáng tin hơn, nếu được con có thể tạo đôi sau với nhà họ Trịnh, ta cũng thấy an lòng. Thôi, những gì cần nói ta đã nói hết rồi, con hãy cố gắng gánh vác sứ mệnh gia tộc, đừng để loài người phải diệt vong. Nhớ, phải tìm không gian thần bí sắp được mở ra, càng phải cẩn thận khi vào trong đó. Nơi đó sẽ có nhiều thứ hữu dụng cho các con.”

Như Ý thoát ra khỏi nơi đó mà vẫn còn mơ hồ, thực sự, cô thực sự là một trong 5 đại gia tộc. Như Ý xem thử không gian của mình, đó là một khu vườn xanh tươi, có dưa leo, cà chua, rau xanh, trái cây,...đủ loại rau củ quả. Như Ý không đợi được đến tìm Uyển Lâm, kể cho Uyển Lâm nghe việc mình vừa trải qua, tất nhiên phải giấu đi đoạn tổ tiên cô nói xấu về lão tổ tiên Phạm gia.

Uyển Lâm vừa đưa quả bóng nhỏ đến chỗ ông bà nội xong, nghe Như Ý nói cô cũng vui mừng thay Như Ý. Hóa ra nguyên nhân thực sự Như Ý được trùng sinh chính là nhờ tổ tiên của mình, vì con cháu, vì nhân loại, ngay cả việc từ bỏ linh hồn, chấp nhận không đầu thai chuyển kiếp đã khiến người ta phải kính nể vạn phần.

Uyển Lâm nghĩ ra một chuyện liền nói luôn với Như Ý: “Tôi cảm thấy dị năng không gian của cô không chừng là loại biến dị. Thử nghĩ xem, những dị năng giả biến dị chúng ta biết toàn bộ đều là hậu nhân của 5 gia tộc, nếu thế thì xác suất biến dị của cô rất lớn. Thay vì chỉ tạo ra một không gian thu hẹp để nhốt Zombie và bảo vệ bản thân, cô thử tạo ra những lá chắn trong suốt, ngăn cách các không gian xung quanh thử xem sao. Nếu được như vậy, sau này sẽ rất có lợi khi gặp phải nhiều Zombies cùng lúc.”

Như Ý cảm thấy có lý, liền quay về thử, sẵn tiện canh gác. Nơi này bây giờ đã là căn cứ nhỏ, có cổng rào, có người canh gác, Như Ý chỉ đề phòng người trong căn cứ có ý xấu mà thôi. Uyển Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ bước vào giai đoạn sử dụng tinh hạch thăng cấp dị năng, họ dùng tinh hạch của Zombie cấp 1 có cùng dị năng của họ, còn tinh hạch của dị năng giả hệ tinh thần sẽ để lại cho quả bóng nhỏ thăng cấp sau.

Tất nhiên tinh hạch của Zombie loại nào cũng hấp thu được, nhưng Thiên Kỳ đề nghị sử dụng cùng loại dị năng có thể sẽ thăng cấp nhanh hơn. Lần này họ mất nửa ngày để hoàn thành, khiến Như Ý giật cả mình, kiếp trước mỗi lần thăng cấp phải mất suốt một ngày trời, có người còn không thăng cấp thành công, điều này chứng tỏ giá thiết của Thiên Kỳ có khả năng đúng, cần nghiệm chứng thêm vài lần nữa để xác định.

Mọi người cùng đi đón quả bóng nhỏ về, sẵn tiện công bố việc sử dụng tinh hạch Zombie. Họ không hy vọng có người sử dụng quá nhiều nhằm thăng cấp nhanh chóng mà trở thành Zombie, tinh hạch giống như một loại thuốc trợ giúp thăng cấp mà thôi, trong nó vốn đã có sẵn vài phần độc tố, không thể hoàn toàn phụ thuộc vào nó được.

Những dị năng giả của Ngô gia nhao nhao muốn thử, Thiên Kỳ đề nghị những người gần đạt cấp 1 sử dụng tinh hạch. Mấy hôm trước Thiên Kỳ đã dặn dò họ nếu gặp Zombie sử dụng dị năng thì phải lấy tinh hạch của chúng mang về, hiện nay họ có trong tay khá tinh hạch, có điều họ dễ lộn xộn, không phân biệt được tinh hạch nào là của Zombie dị năng nào.

Có 4 người sắp thăng cấp, gồm lời, hỏa, mộc và cha Thiên Kỳ - hệ tinh thần. Thiên Kỳ lấy tinh hạch của nhóm anh có sẵn cho hai người hệ hỏa và hệ mộc, hai người còn lại dùng hai viên tinh hạch ngẫu nhiên. Trong quá trình giết Zombie những người trong gia tộc họ Ngô chưa từng đụng phải Zombie có dị năng hệ lời và tinh thần cho nên mọi người có thể an tâm việc thử nghiệm của Thiên Kỳ tiến hành thuận lợi.

Thiên Kỳ từng nói riêng với Ngô lão gia việc nhóm anh có được một viên tinh hạch của dị năng giả hệ tinh thần, Ngô lão gia còn dặn dò anh phải để lại cho cháu nội ông sử dụng, không được đưa cho người khác.

Mọi người hồi hộp chờ đợi kết quả, không ngoài dự đoán, hai người dùng tinh hạch cùng loại thăng cấp nhanh hơn một nửa thời gian so với hai người dùng tinh hạch ngẫu nhiên, may mắn lần này cả 4 người đều thăng cấp thành công. Mạt thế diễn ra đúng một tuần, hiện tại cấp cao nhất là cấp 2, có rất nhiều dị năng giả thậm chí còn chưa thăng lên cấp 1.

Đêm đã khuya, nhóm Uyển Lâm ngủ lại Ngô gia một đêm, sáng sớm mai họ sẽ rời khỏi đây. Như Ý sớm đã quên mất Cát Tường vẫn còn đang trong phòng, ngay cả An Diệu đi làm nhiệm vụ về cũng ở lại nhà ông bà Ngô.

Buổi sáng, khi trở về thu dọn hành lý, Như Ý kinh hoàng phát hiện Cát Tường đã chết trong phòng. Cả người Cát Tường trắng toát như bị rút sạch máu.

Quả bóng nhỏ ôm chặt Uyển Lâm, rút vào lòng mẹ, sợ hãi lên tiếng: “Mẹ, có thứ gì đó muốn thoát ra khỏi người chị ấy. Mẹ, con sợ.” lần đầu tiên Uyển Lâm nghe thấy quả bóng nhỏ nói mình sợ hãi, vội ôm con xuống lầu. Sự việc xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người cần thương lượng lại một chút.

Như Ý thần thờ, không vui cũng không buồn, cô từng cho rằng bản thân sẽ hã hê, vui sướng khi Cát Tường chết đi. Kết quả, trong lòng cô trống rỗng, bình tĩnh lạ kỳ.

“Cái chết của Cát Tường rất khác thường.” An Diệu là người đầu tiên lên tiếng.

Thiên Kỳ: “Có vẻ như cô ấy chết do mất máu, nhưng trong phòng cô ấy hoàn toàn không có vết máu. Có khả năng cô ấy bị hút cạn máu mà chết.”

Ngoại trừ An Diệu, ai cũng biết Cát Tường dùng máu để ngọc nhận chủ, nhưng lượng máu đó chỉ khiến cô ấy suy yếu, không đến nỗi chết đi. Càng nghĩ càng sợ hãi, sau một hồi thương lượng, mọi người quyết định nhanh chóng xử lý xác của Cát Tường, rời khỏi nơi đây.

Họ thậm chí còn không có ý định xem thử Cát Tường có tinh hạch hay không, Uyển Lâm dùng một quả cầu lửa thiêu xác, tiếng hét từ cái xác đang bị thiêu cháy kia khiến mọi người chú ý.

Một làn khói màu đen có hình người bay lên không trung rồi tan biến, giống như yêu khí xuất hiện trong các bộ phim tiên hiệp, thứ này chắc hẳn là từ trên người Cát Tường đi ra, Uyển Lâm đoán đây hẳn là cái mà Cát Tường gọi là dị năng không gian của cô ấy.

Lúc bấy giờ An Diệu mới biết đầu đuôi mọi chuyện, từ việc Như Ý là người Nguyễn gia, được trùng sinh trở lại, đến những việc Cát Tường đã làm ở kiếp trước. An Diệu biết mọi người cuối cùng cũng buông bỏ phòng bị với mình, từ nay họ đã chính thức là một nhóm, đồng sinh cộng tử, hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc.

Khi đến nhà Thiên Kỳ chào tạm biệt ông bà Ngô, không ngờ họ gặp được một nhân vật lấy lòng của kiếp trước, kẻ làm mưa làm gió ở căn cứ thành phố Z - Bạch Khởi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thành phố a diệt vong

Một người đàn ông dáng vẻ to cao, khoảng hơn 40 tuổi, mặc quần áo quân đội, mày rậm, đôi mắt hẹp dài, khuôn mặt góc cạnh, toát lên khí chất quân nhân nghiêm nghị, nhưng Ngô lão gia biết, con người này mưu mô, gian xảo thế nào.

Hai gia đình Ngô - Bạch nhiều năm cạnh tranh, hôm nay Bạch Khởi tìm đến e rằng không phải chuyện tốt. Quả nhiên Bạch Khởi nhanh chóng nói ra mục đích của mình: “Ngô lão tiên sinh, hiện nay thành phố chúng ta đã bắt đầu xây dựng căn cứ. Tôi thay mặt quân đội đến đây mời tất cả mọi người gia nhập vào căn cứ chúng tôi, nhiều người nhiều sức, sẽ an toàn hơn.”

Thấy Ngô lão gia im lặng không lên tiếng, Bạch Khởi nói tiếp: “Hơn nữa chúng tôi có rất nhiều vũ khí tiên tiến, có đội ngũ nghiên cứu, tôi tin không lâu nữa chúng tôi sẽ tìm ra cách thức tiêu diệt Zombie nhanh chóng, ngăn ngừa những người khác bị lây nhiễm. Tất nhiên, chúng tôi sẽ đưa ra ưu đãi tốt nhất cho mọi người.”

Ngô lão gia lúc này mới bật cười, hỏi ngược lại: “Vũ khí tiên tiến. Vậy cho lão già tôi hỏi một câu, mấy người đã từng thử dùng những vũ khí tiên tiến mà mấy người có để tiêu diệt Zombies chưa?”

Bạch Khởi ghen hờn. Quả thật họ đã từng dùng, nhưng lại không làm gì được chúng. Thậm chí, cho dù diệt được thì..

Bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào, một người canh gác ngoài cổng dẫn theo một nhóm người vô cùng chật vật tiếng vào. Những người đó vô cùng lo lắng, báo cho mọi người một tin tức chấn động, thành phố A...toàn bộ bị diệt rồi, rất có thể đã không còn người sống sót. Hiện giờ cả thành phố toàn là Zombies, những bức tường phòng ngự từ lòng đất được kích hoạt, không cho bất luận kẻ nào ra vào. Cho dù còn người sống thì rất nhanh thôi, cũng sẽ làm mồi cho Zombies.

Hồi rõ ra mới biết, thành phố A ngay từ khi mặt thể bắt đầu, vì ngăn chặn Zombie, những người đứng đầu nơi đó bất chấp độ phòng ngự kiên cố mà họ xây dựng từ trước, dẫn dụ Zombies tập trung lại một chỗ, dùng những thiết bị tiên tiến nhất tiêu diệt toàn bộ, kết quả, Zombies chẳng những không chết mà còn mạnh thêm, tốc độ “săn” người không thể kiểm soát.

Kết quả là người Zombies càng lúc càng đông hơn, những người còn sống vốn muốn trốn ra khỏi thành phố cũng không cách nào thoát ra được. Tầng tầng lớp lớp tường bảo vệ con người giờ lại biến thành thứ chôn sống họ.

Nhóm người họ Ngô vừa đến chính là những người đi đến thành phố A tìm người thân, khi đến nơi thì không tìm được cách vào. Nghe ngóng khu vực xung quanh mới biết đầu đuôi câu chuyện. Nếu Zombies trong thành phố A thoát ra ngoài sẽ trở thành đại họa.

Một thành phố không còn người sống, Zombies sớm muộn cũng sẽ cắn nuốt lẫn nhau. Bọn chúng vốn dĩ đã mạnh hơn Zombies nơi khác, sau này sẽ càng mạnh hơn nữa, thoát ra chỉ là chuyện sớm muộn.

Thành phố A, nơi phát triển nhất, giàu có nhất, tập trung nhiều người tài giỏi nhất, khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất Địa Cầu, nay trở thành nơi diệt vong sớm nhất.

Lúc này đây, Bạch Khởi không còn dám khoe khoang về vũ khí tiên tiến của căn cứ nữa. Hóa ra quá tiên tiến lại chính là nguồn gốc gây họa, hẳn ta còn có thể nói gì? Nhưng bằng mọi giá hẳn phải thuyết phục gia tộc họ Ngô gia nhập căn cứ, không thể để họ ở bên ngoài tự cung tự cấp được.

An Diệu chân chừ, hỏi Bạch Khởi: “Chào ngài. Trong căn cứ ngài hiện giờ còn có những gia tộc khác không?”

Bạch Khởi: “Tất nhiên rồi, căn cứ chúng tôi là nơi an toàn nhất, đối xử công bằng nhất với tất cả mọi người. Hầu hết những gia tộc lớn ở thành phố Z đều tập trung tại đó, trừ Phạm gia không hiểu vì nguyên nhân gì mà gần như toàn gia tộc bị thiêu chết, còn lại đều có mặt.”

An Diệu: “Tôi là người họ An. Vậy không biết An gia trong căn cứ Z có bao nhiêu người?”

Bạch Khởi suy nghĩ một chút rồi nói: “Có khoảng 30 người, người đứng đầu An gia cũng có mặt.” Nhìn An Diệu, Bạch Khởi suy đoán đây có thể là con gái của gia chủ An gia nên mới nói thế, quả nhiên, nghe được tin ba mẹ ở căn cứ Z, An Diệu liền thờ phào nhẹ nhõm.

Thời điểm mặt thể sắp bắt đầu, An Diệu nhận thấy tình hình có chút hỗn loạn nên đã gọi điện dặn dò ba mẹ, nếu có chuyện gì thì không cần đi tìm cô, cô

sẽ tìm họ. Bằng không ba cô đã sớm đi tìm cô rồi. Nhà họ An có một bí mật, đó là thứ tổ tiên cô truyền lại, chỉ gia chủ mới biết, chính là mỗi người trong gia tộc đều có một hòn đá linh hồn, chỉ cần hòn đá đó không tắt, chứng tỏ người đó chưa chết.

An Diệu tin vào khả năng của ba mình, nên mới không vội về nhà ngay, hơn nữa có muốn gấp cũng không được, thực lực của cô mà liệu linh xông ra ngoài, gặp phải Zombie cấp 1 khó mà đối phó được, cô cần tăng thực lực mạnh hơn.

Bạch Khởi chờ Ngô lão gia lên tiếng, Ngô lão gia không trả lời ngay mà nói muốn suy nghĩ một chút, Bạch Khởi tỏ vẻ không đợi được đáp án sẽ không rời đi nên Ngô lão gia đành sắp xếp chỗ ở tạm cho họ, ngày mai sẽ đưa ra quyết định chính thức.

Sau khi đưa Bạch Khởi và những người hộ tống hẳn theo, Ngô gia liền triệu tập cuộc họp toàn gia tộc, trong đó có cả nhóm Uyển Lâm. Vấn đề đầu tiên cả nhóm định hôm nay sẽ xuất phát đến An gia, trước là để An Diệu biết tình hình trong gia tộc, sau là tìm sổ sách thuốc có sẵn trong nhà họ An. Nay An gia đã đến căn cứ Z, vậy thì rất có khả năng nhóm Uyển Lâm phải đến căn cứ Z một chuyến.

Nhà họ Ngô cũng đã tìm ra phương án, trước hết sẽ cử vài người đến căn cứ Z tìm hiểu tình hình thực tế rồi mới quyết định có gia nhập vào căn cứ đó hay không. Từ nhà họ Ngô đến căn cứ Z phải đi khoảng hơn 1 ngày đường, buổi sáng xuất phát sớm thì có thể đến đó vào chiều ngày hôm sau.

Vậy là Ngô gia chọn 5 người đi cùng nhóm Uyển Lâm đến căn cứ Z, trong đó có một dị năng giả hệ lôi, một người hệ không gian, một người hệ hỏa, một người cường hóa đôi mắt và em họ Thiên Kỳ - dị năng hệ thủy. Đây đều là do em trai Ngô lão gia cất lực yêu cầu, tự đề cử con gái mình, dù con gái ông ta không mạnh nhưng lần này rất cần một dị năng hệ thủy đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Gặp phải kẻ dở hơi

Lộ trình đi đến căn cứ Z thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng. Phần lớn nguyên nhân là do nhóm người Bạch Khởi có thực lực khá mạnh, cộng thêm súng ống, đạn dược, lại thêm việc họ vừa mới dọn sạch Zombies trên đường đến Ngô gia một lần. Vì vậy, rất nhanh mọi người đã đến được căn cứ thành phố Z.

Trong căn cứ hiện nay vẫn chưa có quá nhiều người sinh sống. Tường thành, bãi, hầm chông...bao bọc xung quanh căn cứ, đề phòng Zombies tấn công.

Thời điểm này, Bạch Khởi vẫn chưa phải là người đứng đầu căn cứ, mà căn cứ là do nhiều thế lực duy trì, chỉ cần có một trong 3 yếu tố: vật tư, nhóm dị năng giả mạnh và vũ khí là có thể chiếm một chỗ tốt trong căn cứ.

Nhóm Uyển Lâm rất rộng rãi mà chia sẻ cách thăng cấp dị năng cũng như cách sử dụng tinh hạch cho căn cứ Z. Đơn giản là vì họ không muốn tương lai sẽ có dị năng giả bị biến thành Zombie cấp cao.

An Diệu gặp lại người thân của mình, cha mẹ cô đều là dị năng giả, gia tộc cô trong căn cứ đã có chỗ đứng nhất định, điều này khiến An Diệu yên tâm phần nào. Sổ sách của gia tộc được cha cô mang theo, khi nghe con gái nói về lời căn dặn của tổ tiên thì không nói hai lời liền mang tất cả giao cho con gái.

Mọi người ở lại căn cứ không lâu, mặc dù mục đích ban đầu là xem xét căn cứ Z để người trong gia tộc họ Ngô cân nhắc xem có gia nhập căn cứ hay không, nhưng trên thực tế nhà họ Ngô đã sớm quyết định sẽ giữ nguyên căn cứ nhỏ của họ.

Kiếp trước Như Ý từng ở căn cứ một thời gian, nơi này tuyệt đối không dễ sống, kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu diễn ra như cơm bữa, chưa kể trong căn cứ còn có nhiều hoạt động bí mật không thể lộ ra ánh sáng, những vụ án mất tích trong căn cứ xảy ra liên tục, nếu đoán không lầm thì hẳn là căn cứ này bí mật thí nghiệm trên con người.

An Diệu thông qua cha mình biết được, nhà họ Trịnh mà họ cần tìm rất có thể đã tách ra, không còn là một gia tộc lớn nữa, hoặc có khả năng đã đổi họ, tóm lại muốn tìm Trịnh gia không dễ dàng, họ không có bất kỳ manh mối nào để đi tìm cả.

Chính vì vậy, nhóm Uyển Lâm quyết định hộ tống 5 người Ngô gia trở về rồi sẽ bàn tính lại. Không ngờ lúc đi còn bình yên vô sự, khi trở về thì con đường đã đầy chướng ngại, không cách nào lái xe qua được nên họ đành đi một con đường khác.

Vì căn cứ Z đã bắt đầu cho quân đội di chuyển xung quanh, dùng loa thông báo việc thu nhận người vào căn cứ, nên có rất nhiều người rời khỏi nhà, tìm đường đến căn cứ Z. Có lẽ trên đường gặp phải Zombies đã bỏ của chạy lấy người, dẫn đến việc xe chất ngổn ngang đầy đường, không thể di chuyển.

Chọn con đường khác, nghĩa là nguy hiểm sẽ tăng lên. Thiên Kỳ dẫn dò mọi người phải hết sức cẩn thận. Trước hết tìm một nơi nghỉ qua đêm, sáng mai tiếp tục lên đường. Kể cũng lạ, cô em họ của Thiên Kỳ mấy hôm nay tương đối yên tĩnh, chỉ ngấm vụng trộm quan sát mọi người, hẳn là chú của Thiên Kỳ đã bắt đầu bày mưu tính kế rồi.

May mắn ngày đầu tiên đổi tuyến đường họ không gặp phải thú biến dị, thực vật biến dị hay Zombie cấp 2 trở lên. Có điều họ nhìn thấy không ít nhóm

người, đáng ghét có, đáng thương có, nhưng thời mạt thế, họ chỉ có thể giúp trong khả năng, còn việc cứu vớt kẻ yếu, vãn vãn, thì thực xin lỗi, họ không làm được.

Buồn cười nhất là, có nhiều kẻ tỏ ra sang chảnh, thấy nhóm Uyên Lâm có sức chiến đấu cao liền lớn giọng yêu cầu họ tống mình đến nơi an toàn, sau đó sẽ trả cho nhóm Uyên Lâm rất nhiều tiền, còn tự nói mình là con ông XX, bà YY gì gì đó. Uyên Lâm đáp trả một câu hết sức dễ nghe: “Nếu tiền của mấy người đáng giá như vậy, thì mấy người tự giữ lấy mà dùng đi.” Thời buổi này tiền đã trở thành giấy bỏ đi, làm gì còn chút tác dụng nào. Bệnh thần kinh.

Hoài Nam và Thiên Kỳ cũng gặp không ít hoa đào nát đi theo, dấu biết phụ nữ không mạnh bằng đàn ông, nhưng những người bán thân xác để được sống thì không đáng đồng tình. Đã vậy, khi thấy Thiên Kỳ và Hoài Nam thì hai mắt sáng lên, can đảm bỏ rơi “chủ” cũ, đáng tiếc, hai người đàn ông này không phải loại thương hương tiếc ngọc, kết cuộc của mấy cô gái đó sẽ không tốt đẹp gì. Bây giờ phần lớn Zombies đều là sơ cấp, người bình thường muốn giết chúng không quá khó, là do những cô gái đó lựa chọn núp sau lưng người khác, nên họ phải tự trả giá cho hành động của mình.

Cả nhóm Uyên Lâm đang tìm một nơi nghỉ tạm qua đêm. Khi đến trước một căn biệt thự độc lập, họ không khỏi thần phục chủ nhân của căn nhà này.

Khắp nơi là Zombies bị chặt tay, nhổ sạch răng, bị trói xung quanh căn nhà, kêu gào loạn cả lên, còn có mấy dụng cụ chứa máu Zombie quanh nhà. Mặc dù Zombies có thể nhận ra được mùi con người, nhưng nếu khoảng cách quá xa và trong không khí quá nặng mùi Zombies, thì khả năng bị nhận ra sẽ thấp đi. Nếu theo cách này, lợi dụng mùi của Zombies quanh nhà, không cần phải dùng máu Zombies bôi lên người cũng có thể tránh được việc bị Zombies phát hiện.

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, đây là căn nhà duy nhất gần đây nhìn có vẻ kiên cố, Hoài Nam đại diện cả nhóm thử xin chủ nhân căn nhà nghỉ nhờ một đêm. Nếu không được họ đành phải dùng lều dựng bên ngoài mà thôi.

“Cốc cốc cốc” Hoài Nam gõ cửa.

“Không có ai ở nhà đâu.” Một giọng nói không mấy khách khí vang lên.

Cả nhóm Uyên Lâm...Không thể tìm lí do hợp lý hơn được sao?

“Cốc cốc cốc. Xin hỏi...” Hoài Nam thử gõ thêm lần nữa, định nói ra ý định.

“Nơi này không phải khách sạn, không cho nghỉ nhờ qua đêm.” Giọng nói tăng thêm chút bức bối.

“Cốc cốc cốc” Hoài Nam cảm thấy vị chủ nhân ngôi nhà này rất thú vị nên gõ thêm lần nữa.

“Đã bảo là...Ồi thần tượng, đúng là anh sao, em không hoa mắt đó chứ.” Một thanh niên cao ráo, trắng trẻo, ăn mặc gọn gàng, sống mũi cao thẳng, nhìn là biết con lai. Hắn ta mang một bụng tức giận, định ra giáo huấn đám người bên ngoài một chút. Lúc nhìn thấy Thiên Kỳ hắn liền giật mình, chạy đến lái nhai một hồi.

“Không ngờ có thể gặp anh ở đây, em vui quá. Anh không biết đâu, anh là thần tượng của em đấy. Em học dưới anh hai lớp, mấy người bạn trong trường mà biết em gặp anh thì họ sẽ phát điên lên mất. Em thích nhất là...bla bla...”

Bạn có thể tưởng tượng được không? Một gã đàn ông cao lớn, đang nắm tay một người đàn ông khác, lay tới lay lui, giọng nói tràn đầy sùng bái. Đáng tiếc nói quá nhiều, làm lộ tai mọt người ông ông hết cả lên.

Thiên Kỳ không chịu nổi nữa, lên tiếng cắt ngang: “Xin lỗi, cậu có thể để chúng tôi vào nhà rồi nói tiếp không, nơi này không an toàn.”

“Được được, tất nhiên là được. Mời mọi người vào. Thần tượng, lát nữa anh phải ký tên cho em nhe, em rất rất ngưỡng mộ anh.”

Cái tên to con trước mặt chắc hẳn đầu óc có vấn đề, bây giờ là lúc nào rồi mà còn ký tên, cho ai xem? Haizzz, có khi nào nhóm Uyên Lâm xui xẻo gặp phải tên cuồng thần tượng + đầu óc không bình thường + có khả năng bị biến thái không?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nằm chờ chết

“Xin chào mọi người, tôi là Richard. Tối nay mọi người cứ yên tâm ở lại đây đi, tôi là một người rất hiếu khách, mọi người cứ tự nhiên, thoải mái như nhà của mình đi.”

Mọi người??? Lúc này là ai bảo nơi này không phải khách sạn, không cho ngủ qua đêm, nhỉ?

Nhìn quanh căn phòng một lượt, hầu như không có quá nhiều vật dụng, ngược lại tương đối rộng rãi, dễ chiến đấu khi Zombie tấn công. Dây điện lấp

bao quanh nhà, nếu Zombie phá nhà vào sẽ bị điện giật. Mà khoan...điện, chẳng lẽ người này cũng là dị năng hệ lôi?

Lúc ai nấy im lặng quan sát mọi thứ, Richard vẫn vui vẻ lấy nước mời mọi người uống, rồi sau đó tiếp tục ngồi xuống cạnh Thiên Kỳ, lái nhai các kiệu, nào là gắp Thiên Kỳ lần đầu ở đâu, ngưỡng mộ cái gì, vân vân và mây mây.

Thiên Kỳ đành phải nói thẳng: “Thật xin lỗi, nhưng mà hình như tôi chưa gặp cậu bao giờ.”

Đáy lòng Richard có chút mất mát, lại rất nhanh tươi cười trở lại: “Không sao, anh vốn dĩ là người nổi tiếng, không biết em cũng là chuyện bình thường. Thần tượng, nam thần, à không, lão đại, sau này em có thể gọi anh là lão đại không.”

Thiên Kỳ khoe miệng giật giật, miễn cưỡng nói: “Được.” làm Richard nghe xong thiếu điều muốn vấy đuôi ăn mừng, đáng tiếc cậu ta không có đuôi để vấy.

“Cậu ở đây một mình sao?” Hoài Nam lên tiếng hỏi, nếu không người này sẽ nói về sự ngưỡng mộ thần tượng của mình nữa cho mà xem.

Richard có hơi sững sờ, sau đó bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy. Tôi ở đây một mình đã nhiều năm rồi.”

“Vây...người nhà của cậu đâu?” Như Ý cảm thấy người này giống cô, nên bật ra câu hỏi mà không suy nghĩ kỹ.

Richard lắc đầu: “Đây là nhà của gia tộc, cha mẹ tôi mất sớm, tôi ở đây thay gia tộc trấn giữ nơi này, những người trong gia tộc thì chia nhau sinh sống ở những thành phố khác. Từ lúc mất thế đến nay, tôi...chưa bao giờ nghe tin tức về bất kỳ người nào trong tộc.”

An Diệu: “Vây tại sao cậu không đến căn cứ Z?” An Diệu cho rằng căn cứ Z cho người di chuyển khắp nơi thông báo bằng loa. Tuy nơi này hơi vắng vẻ, nhưng dù sao cũng có người sinh sống, lại cách căn cứ Z không quá xa, chắc hẳn Richard đã biết những điều này.

“À haha” Richard cất lên tiếng cười, thái độ không quan tâm, có chút bất cần, có chút lơ là, có lẽ đây mới là con người thật của cậu ấy đi. “Không giấu gì mọi người, tôi dự định sống luôn ở đây, không đi đâu cả.”

“Vây...vây nếu lỡ cậu hết thức ăn, nước uống, hoặc bị nhiều Zombie tấn công thì làm thế nào?” Như Ý rụt rè hỏi.

Richard nhìn Như Ý, bỗng cảm thấy buồn cười, cô gái này trông có vẻ ngốc ngốc, nhưng hình như rất quan tâm người xung quanh, nên mới hỏi câu này.

Richard nhún nhún vai, thản nhiên trả lời: “Nếu thế thì chờ chết thôi. Dù sao ở bên ngoài cũng không an toàn gì. Thay vì chiến đấu, giành giật sự sống, không biết sẽ chết lúc nào thì chi bằng tôi ở yên trong nhà.”

Câu trả lời này nghe ra rất hợp lý, nhưng nhìn vẻ thản nhiên của Richard khiến mọi người không biết thế nào, cứ cảm thấy là lạ ở đâu đấy.

Uyển Lâm mắt lóe sáng, nhìn về phía anh trai. Hoài Nam hiểu ý, ho nhẹ một tiếng: “Quên không giới thiệu, tôi là Hoài Nam, dị năng hệ băng biến dị. Còn đây là...”

Lần lượt từng người giới thiệu tên và dị năng của mình, đến lượt Richard, anh có chút kinh ngạc, không ngờ nhóm người này lại mạnh như vậy, dị năng biến dị có không ít. Mặc dù ít ra khỏi nhà nhưng anh vẫn biết tình hình bên ngoài, về những dị năng già. Anh tự nhiên giới thiệu bản thân mình, nói rằng anh là dị năng hệ thủy biến dị.

Thiên Kỳ trong ánh mắt chờ mong của Uyển Lâm, Hoài Nam, Như Ý và An Diệu, hỏi một vấn đề mà bọn họ đều muốn biết, đó là việc gia tộc của Richard mang họ gì.

Nhìn thấy sự nghi hoặc của Richard, Uyển Lâm nói: “Tôi và anh trai họ Phạm, Thiên Kỳ họ Ngô, An Diệu họ An, còn Như Ý họ Nguyễn.”

5 người Ngô gia đi cùng không hề tỏ ra bất ngờ gì, Ngô lão gia chưa từng giấu giếm việc nhóm người Uyển Lâm muốn tập hợp 5 đại gia tộc. Tuy nhiên, ông chỉ nói đó là lời dặn của tổ tiên để lại, còn để làm gì thì ông không biết. Bí mật của mỗi gia tộc chỉ có người đứng đầu mới có quyền được biết rõ, những người khác không tiện hỏi thêm gì nên chỉ im lặng theo dõi.

Sau khi tiêu thụ xong lời nói của Uyển Lâm, Richard nhảy dựng lên, chỉ về phía Uyển Lâm: “Các người...các người...”

Uyển Lâm cười cười: “Chúng ta có thể vào phòng nói chuyện không?” Hiển nhiên không muốn người Ngô gia nghe được.

“Không ngờ lời tổ tiên nói là thật. Tôi còn tưởng rằng việc này không có khả năng xảy ra, hoặc dù có đi chăng nữa thì cũng không có khả năng hoàn thành. Vây mà giờ...” Richard lắc đầu, thờ dãi.

“Thật ra chúng tôi không hề có manh mối gì về Trịnh gia. Vô tình gặp được anh ở đây là điều quá sức trùng trùng. Có thể nói một chút về gia tộc của anh được không? Còn có lời dặn mà tổ tiên anh để lại là gì?” An Diệu không chút chán chừ hỏi thẳng. Họ đã xác định được người của gia tộc thứ 5 - Trịnh gia, có nghĩa là họ sẽ cùng nhau hợp tác lâu dài, không cần phải quanh co lòng vòng làm gì.

Ánh mắt Richard nhìn về xa xăm, bắt đầu kể lại. Gia tộc anh sớm đã phân chia ra rất nhiều năm, cha mẹ mất sớm, anh được những người thân còn sót lại nhận nuôi. Từ nhỏ anh đã thường xuyên sống ở đây, ngôi nhà mà rất rất nhiều năm trước gia tộc xây dựng, dùng để tập hợp gia tộc, bảo quản những thứ tổ tiên để lại. Đáng tiếc những người trong gia tộc từ lâu đã không còn khái niệm gì về gia tộc, đa số họ đều giàu có nên cũng chẳng quan tâm làm gì một ngôi nhà này, nên họ quyết định để cho anh - đứa trẻ mồ côi sống ở đây, thay họ bảo quản mọi thứ trong nhà.

Nghe nói gia tộc anh họ Trịnh, nhưng đã trải qua nhiều lần đổi họ, cuối cùng họ Trịnh chỉ còn trong quá khứ, không ai biết đến Trịnh gia nữa. Mỗi người có cuộc sống của riêng mình, thậm chí anh còn không biết gia tộc mình còn bao nhiêu người.

Mặt thể kéo đến, anh không ôm hy vọng sẽ có ai đó đến cuối mình, chỉ muốn sống yên ổn tại đây. Anh thức tỉnh dị năng hệ thủy biến dị, trong lúc buồn chán thì xem xét đồ đạc tổ tiên để lại, vô tình phát hiện bí mật trong miếng ngọc, nó được cất giấu cẩn thận dưới đáy hộp, bên trên là miếng ngọc khác không đáng tiền, vậy nên nó mới có thể tồn tại đến bây giờ mà không bị lấy đi.

Tổ tiên anh đã từng dặn dò, phải tìm ra 4 gia tộc còn lại, cùng họ tìm con đường sinh tồn khác cho nhân loại. Không gian của anh chứa nước, có nhiều hồ nước lớn nhỏ khác nhau, trải qua mấy lần thử nghiệm, anh đại khái đã nắm được công dụng của từng loại nước.

Khi mọi người cho rằng anh sẽ nói tiếp thì Richard chốt lại một câu: “Tôi là người không có hoài bão lớn lao gì, tôi chỉ muốn ở lại đây, ăn, nằm rồi chờ chết mà thôi. Nên xin lỗi, trách nhiệm gia tộc gì gì đó tôi không có hứng thú thực hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nguy hiểm rình rập

Quả là một lý tưởng ba chấm...

Không khí có chút ngưng ngừng, may là lúc này quả bóng nhỏ lên tiếng phá vỡ bầu không khí đó: “Chú ơi chú thật gan dạ.” Nói xong còn kết hợp giờ ngón tay cái lên, cảm thấy không đủ liền giờ thêm tay bên kia nữa.

Lúc này Richard mới nhìn kỹ đứa bé trai mũm mĩm trong lòng Uyển Lâm, cậu nhóc đang mặc áo sơ mi cộc tay màu trắng, kết hợp với quần yếm xanh da trời, mang đôi giày màu trắng có hình con thỏ nhỏ. Nói thật, kể từ lúc bọn họ vào nhà đến giờ anh chỉ chú ý thần tượng của mình là Thiên Kỳ, giờ nhìn kỹ thì nhóm người này quả là toàn trai xinh gái đẹp, chẳng lẽ tiêu chí mà vật gia truyền của các gia tộc lựa chọn là dựa vào ngoại hình?

Bất kỳ ai cũng khó có khả năng chống cự lại những vật dễ thương, hơn nữa còn là một sinh vật trắng trắng, mềm mềm, tròn tròn như quả bóng nhỏ. Richard đã phải gục dưới chân cậu nhóc chỉ bởi một câu khen ngợi và một động tác nhỏ đáng yêu.

Thế là hai kẻ, một lớn một nhỏ vui vẻ trò chuyện. Đoạn đối thoại hài hước như sau:

Quả bóng nhỏ: “Chú ơi làm thế nào mà chú bắt được mấy con Zombies trôi trước cửa thế ạ?”

Richard: “Chú dùng dị năng hệ thủy trôi chúng lại đây, cháu xem này.” Nói xong từ lòng bàn tay xuất hiện một sợi dây làm bằng nước, mang chiếc bình hoa đến trước mặt quả bóng nhỏ. Nước vốn là thứ dẻo dai nhất, dù có dùng kiếm chặt đứt thì chúng cũng sẽ nhanh chóng liền lại, sợi dây bằng nước này quả là trâu bò, nhóm Uyển Lâm phải cảm thán không thôi.

Hai mắt quả bóng nhỏ sáng ngời: “Còn nữa không chú?”

“Tất nhiên.” Richard vừa nói vừa biến ra một chú rồng con, phun nước lắt phất như mưa phùn vào mặt quả bóng nhỏ khiến cậu bé cười khúc khích.

Quả bóng nhỏ đảo tròn mắt một cái: “Woa! Chú vừa tạo ra được nước, vừa tạo ra được điện luôn sao chú?” Cậu nhóc chớp chớp cặp mắt to tròn, tràn đầy sùng bái.

Richard sờ sờ đầu, ngại ngần trả lời: “Điện là do chú cùng những người bạn nghiên cứu ra, cải tạo từ máy phát điện thông thường, dùng nước để phát ra điện năng.” Nói tới đây, Richard rơi vào hồi ức, anh cùng nhóm bạn của mình vì phát minh này mà...

Nhận thấy cảm xúc của Richard thay đổi, Thiên Kỳ vội vàng dòi đi sự chú ý của anh ta: “Nghe có vẻ khá thú vị đó. Anh có thể dẫn chúng tôi đi xem một chút được không?”

Quả bóng nhỏ: “Con nữa, con nữa. Chú ơi, chúng ta cùng đi nhe chú.”

Richard mỉm cười, dẫn Thiên Kỳ, Hoài Nam đi cùng, quả bóng nhỏ nhào vào lòng đôi anh bế đi, Richard chiều ý cậu bé. Trước khi đi nhóc con còn nhảy mắt ra dấu với mẹ Uyển Lâm, ý nói “cứ giao chú ấy cho con thu thập” khiến Uyển Lâm dờ khóc dờ cười. Nhóc con nhà cô có phải quá thông minh rồi không? Biết Richard không muốn gia nhập liên chuyển sang kết thân, rồi từ từ lôi kéo. Trước mắt có lẽ chỉ có thể làm vậy mà thôi.

Dưới phòng khách, những người nhà họ Ngô cũng đang cùng Richard xem máy phát điện tự chế này. Nếu không cần dùng lõi dị năng để nạp mà chỉ dùng nước thì quả thật dễ sử dụng, quan trọng là mọi nguồn nước đều dùng được, kể cả nước bị ô nhiễm bên ngoài.

Thảo luận sôi nổi một phen, trời đã dần tối, Richard thu xếp phòng ở cho mọi người, rồi cùng nhau dùng qua loa bữa tối.

Nhóm Uyên Lâm bàn bạc với nhau, quyết định mặt dày ở lại đây vài ngày, cố gắng thuyết phục Richard gia nhập vào nhóm. Richard con người này, cực kỳ thông minh, lại tỏ ra không quan tâm mọi thứ, thực chất là người quan sát tỉ mỉ, nhạy bén hơn người, bởi vậy mới có khả năng biết được đặc điểm của Zombies mà chuẩn bị mọi thứ trong căn nhà này.

Tối hôm đó, mọi người vì phòng ngừa sự cố phát sinh nên vẫn chia nhau gác đêm. Quả bóng nhỏ một mực dính lấy Richard, còn đòi gác đêm cùng, rồi ngủ chung nữa. Richard hết cách, cậu bé quá là dễ thương, anh quanh năm sống một mình, nay có một cậu nhóc dính người như vậy, Richard cảm thấy rất thú vị. Hai người được ưu tiên không cần gác đêm, để hai chú cháu bồi dưỡng tình cảm. Sau một buổi tối, mọi thứ về Richard gần như bị quả bóng nhỏ moi sạch toàn bộ. Richard không phải không ý thức được “gián điệp” nhí bên cạnh, chỉ là anh cũng không có gì phải giấu giếm, về dị năng, về không gian của mình. Tuy ngoài mặt anh từ chối gia nhập, nhưng thực tế anh vẫn còn một tia băn khoăn, lời dặn tổ tiên, trách nhiệm, làm sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được.

Buổi sáng thức dậy, mọi người nấu một bữa sáng hoành tráng, chuẩn bị đi xung quanh thu thập vật tư. Vì căn cứ Z cách đây không xa lắm nên những nơi có nhiều vật tư như trung tâm thương mại, siêu thị,... đều bị người trong căn cứ cán quét qua một lượt. Dự định ban đầu là sẽ đi xem xét những căn hộ lân cận, nhân tiện tiêu diệt Zombies. Nhưng Richard đã cung cấp cho mọi người một tin tức cực lớn, loại nước uống năng lượng sắp được tung ra thị trường đang được chứa ở một nơi bí mật cách đây 10km, chỉ cần một lọ là đủ để một người bình thường sử dụng cả một ngày. Trong nhà Richard hiện còn cả ngàn lọ như vậy.

Thế mà ban đầu anh ta bảo rằng muốn ăn, nằm rồi chờ chết. Chỉ bằng số lượng nước uống năng lượng trong nhà anh ta thôi, thì muốn đói chết biết phải đợi đến bao giờ.

Nơi chứa loại nước uống này được nguy trang như một tòa nhà văn phòng bình thường. Vì ban đầu có nhiều ý kiến không tán thành việc tung ra thị trường sản phẩm này thay thế cho thực phẩm bình thường nên nó mới bị kéo dài thời hạn, tạm đặt trong nhà kho, được những người thân của Richard giao cho Richard quản lý, vì gia tộc họ có cổ phần trong việc sản xuất loại nước uống này.

Quá trình tương chừng thuận lợi, đáng tiếc cô em họ của Thiên Kỳ vô tình đụng vào một cơ quan nào đó, khiến các lối ra bị chặn lại, một lối đi khác mở ra. Nếu cố gắng phá cửa gây tiếng ồn lớn, chỉ sợ Zombies sẽ tập trung lại, tới khi đó cả nhóm người chưa chắc toàn thân trở ra. Cho nên họ đành phải mạo hiểm tiến vào lối đi mới mở kia.

Không một ai trong số họ ngờ rằng, chuyến đi này đưa họ vào nguy hiểm trùng trùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Căn cứ bí mật

Quả bóng nhỏ đang dùng dị năng hệ tinh thần của mình để dò xét, tất cả đều rất bình thường, chỉ là một nhà kho tương tự như nơi này, chứa đầy các thùng hàng, không biết bên trong thùng hàng đó gồm có những gì.

Uyên Lâm cẩn thận hỏi nhỏ: “Bảo bối, con nhìn thấy gì?”

Quả bóng nhỏ nói cho mẹ nghe những gì cậu nhóc nhìn thấy. Đúng vậy, mọi người không nghe lầm đâu, chính là “nhìn thấy”, dị năng hệ tinh thần của quả bóng nhỏ là loại biến dị, thay vì chỉ cảm nhận được năng lượng tà ác, tạo ra ảo giác, truyền đi thông tin vào não bộ người khác trong phạm vi nhất định, theo cấp bậc dị năng càng cao, năng lực của cậu nhóc càng nhiều.

Hiện nay quả bóng nhỏ đã là dị năng giả hệ tinh thần cấp 1, hệ hòa và hệ lõi chưa thăng cấp. Lần thăng cấp dị năng của cậu chưa dùng đến tinh hạch, khi thăng cấp đến mẹ Uyên Lâm cũng bất ngờ, đó là hôm mọi người vừa đặt chân đến căn cứ Z. Sau đó cậu nhóc nhanh chóng phát hiện ra khả năng nhìn thấy những căn phòng đóng kín ở gần mà không cần dùng mắt thường, chỉ cần dùng tinh thần lực cảm nhận.

Mọi người suy đoán, rất có thể những dị năng khác của quả bóng nhỏ chỉ mang tính hỗ trợ cho dị năng hệ tinh thần của cậu, nếu không vì sao cậu nhóc chăm chỉ tập luyện dị năng hệ hòa nhiều hơn mà lại thăng cấp chậm hơn? Đây chỉ là suy đoán ban đầu, vẫn còn cần phải chứng thực thêm. Trước mắt, quả bóng nhỏ đã vận dụng khá tốt dị năng của mình, tìm hiểu tình hình phía bên kia cánh cửa để mọi người yên tâm đi vào.

Việc cậu nhóc có nhiều hơn một dị năng đã là chuyện không thể che giấu, những người Ngô gia cũng không tỏ ra quá quan tâm đến vấn đề này, đây là cháu nội của người đứng đầu gia tộc đây, càng mạnh thì càng có lợi cho gia tộc chứ sao.

Sau một lúc thương lượng, mọi người nhất trí đi về phía cánh cửa sang kho hàng bên kia, trong lòng mọi người càng bất an. 6 người nhóm Uyên Lâm, 5 người họ Ngô và Richard, tổng cộng 12 người đều lên 200% tinh thần cảnh giác.

Bên trong quả thực an toàn không hề có Zombie. Trong những thùng hàng rất nhiều loại thuốc, có thuốc trị ho, sốt, cảm cúm,... nhưng nhiều nhất là thuốc trị thương, cái này thì quá tốt rồi, thuốc thì không sợ nhiều, dù sao không gian của Uyên Lâm có thể bảo quản được. Vấn đề là tại sao lại có kho hàng này? Còn là nơi bị ẩn giấu? Sợ là không chỉ có một nơi giống như thế này thôi đâu.

Mọi người tiếp tục tìm kiếm, phát hiện một cơ quan khác, mở ra thêm một kho hàng nữa. Cứ như vậy, dựa vào dị năng của quả bóng nhỏ xem xét trước

tình hình trong từng kho hàng, thỉnh thoảng sẽ đụng phải vài Zombies, chắc là người trông coi kho hàng khi còn sống. Số lượng hàng hóa thì cực kỳ phong phú, ngoại trừ thuốc còn có cả vũ khí, thực phẩm, nước, nhiên liệu,..., không gian của Uyển Lâm đã chứa gần đầy rồi, đành bỏ bớt những thứ tạm thời không sử dụng được. Cứ như thế sau khi đi qua 9 kho hàng khác nhau, đến căn phòng thứ 10 ác mộng của mọi người mới thực sự bắt đầu.

Đứng trước kho hàng thứ 10, quả bóng nhỏ cảm nhận được mối nguy hiểm rất lớn bên trong đó. Lần này không phải là kho hàng nữa, mà là một nơi cực kỳ rộng lớn, có thể chứa khoảng 1000 ngàn người. Nói một cách chính xác thì đây chính là nơi rèn luyện cho quân đội dưới lòng đất, còn có cả những căn phòng dùng để nghỉ ngơi nữa. Vậy thì có thể giải thích sự xuất hiện của những kho hàng trước đó, tất cả đều dự trữ cho đội quân này sử dụng. Đáng tiếc dị năng của cậu bé bị một lực lượng ngăn cản, quả bóng nhỏ không thể xem xét cụ thể tình hình phía bên kia, nhất định bên trong có Zombie hệ tinh thần cấp cao hơn cậu.

1000 người, đồng nghĩa với việc nếu bị biến thành Zombies và không một ai chạy thoát thì sẽ có 1000 con Zombies bên trong. 12 người vs 1000 con Zombies, chỉ nghe thôi là đã thấy không có phần thắng rồi. Chưa kể đến việc Zombie có khả năng cắn nuốt đồng loại để thăng cấp, tin tốt là số lượng Zombies sẽ không đạt đến 1000, còn tin xấu là trong số mấy trăm con Zombies đó sẽ có không ít Zombies cấp cao.

Quay trở ra thì không được, đi tiếp cũng không xong. Vượt qua 9 kho hàng này mọi người đã mất cả một ngày rồi. Buổi tối hôm nay họ phải ở lại chỗ này, nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới có thể tính tiếp được. May là mỗi cánh cửa kho hàng đều cần cơ quan mở ra, hơn nữa tất cả rất chắc chắn, khó công phá nên họ liền an tâm ngủ lại đây một đêm.

Richard không hiểu tại sao gia tộc mình lại dính dáng đến quân đội, căn cứ dưới lòng đất này phải nói là quá lớn. Anh sống ở đây từ nhỏ đến giờ, nếu đoán không lầm thì sau khi vượt qua nơi này chính là khu rừng ở trên núi. Theo lời kể của Thiên Kỳ thì động thực vật biến dị còn đáng sợ hơn Zombie. Nói ra suy đoán của bản thân, Richard khuyên mọi người quay trở lại lối vào ban đầu, cố gắng phá cửa xông ra, ít nhất sẽ có cơ hội sống sót.

Thiên Kỳ là người đầu tiên lên tiếng: “Để đề phòng trường hợp xấu nhất, chúng ta hãy chuẩn bị cho cả hai phương hướng, tránh tình trạng bất ngờ trở tay không kịp.”

Như Ý: “Tất cả kho hàng đều được dọn sạch, chúng ta có thể lái xe ra, sẽ tiết kiệm không ít sức lực.” Vì ban đầu họ không biết trong mỗi nơi họ đi tới có gì nên đành phải đi bộ, vừa đi vừa tìm kiếm mới mất nhiều thời gian đến vậy. Nay họ đã thu hết hàng hóa vào không gian, có thể thoải mái lái xe trở ra, ba chiếc xe đều để hết trong không gian của Uyển Lâm.

Hoài Nam: “Muốn phá bỏ cánh cửa bị đóng lại bên ngoài kia rất khó, sẽ gây tiếng ồn lớn, chúng ta phải đề phòng việc vừa phá xong cánh cửa sẽ bị đàn Zombies tấn công.” Họ càng không thể dùng thuốc nổ, vì sẽ khiến mọi thứ dưới lòng đất sụp đổ theo, họ sẽ bị chôn sống ngay lập tức.

Càng nói càng thấy khó, cánh cửa kia cũng không biết là cái thứ gì, cứng rắn vô cùng, có lẽ ban đầu người xây dựng công trình dưới lòng đất này đã tính toán tốt, một khi mở ra cánh cửa ẩn giấu đầu tiên thì không thể dễ dàng quay trở lại được. Vật liệu mới của thời đại này không có tác dụng với Zombie nhưng đối với con người vẫn có tác dụng, nếu không dị năng của mọi người đã sớm phá được cánh cửa đó rồi.

Kế hoạch trước mắt sẽ là sáng mai xuất phát trở lại cửa ra, phá bỏ cánh cửa. Vừa phá xong sẽ để Như Ý dùng dị năng bao bọc mọi người vào không gian kín, tránh Zombies bên ngoài tấn công đột ngột. Cùng lúc đó quả bóng nhỏ sẽ vận dụng dị năng tạo ảo giác, tạm thời đánh lừa Zombies, tất nhiên nó chỉ có tác dụng với Zombies cùng cấp và cấp thấp hơn cậu mà thôi. Tiếp theo mọi người ai nấy dùng dị năng của mình phối hợp đối phó Zombies, nếu Zombies quá đông mọi người sẽ trốn vào không gian của Thiên Kỳ. Chỉ cần để Thiên Kỳ chạm vào người, thả lỏng toàn thân, không suy nghĩ gì khác sẽ lập tức tiến vào không gian mà Thiên Kỳ sở hữu.

Không gian đó có khả năng chứa người, nhưng nó toàn là sa mạc nóng bức, không thể ở lâu, những thứ mang theo bên người, ngoại trừ quần áo, giày dép, còn lại đều sẽ bị đánh rơi ra bên ngoài, nên mọi người không thể mang theo thứ gì cả, duy trì ở trong sa mạc đó nhiều nhất là 2 giờ đồng hồ phải trở ra, bởi vì ánh nắng trong không gian đó cực kỳ gay gắt, ở quá lâu sẽ khiến con người ta trở nên suy yếu.

Như vậy, nếu phối hợp tốt cả nhóm sẽ tránh được đàn Zombies, an toàn thoát ra ngoài.

An Diệu: “Còn nếu cánh cửa đó không thể phá, chúng ta bắt buộc phải vượt qua chỗ huấn luyện quân đội này để thoát khỏi đây.”

Uyển Lâm: “Ít nhất, bên kia cánh cửa có một Zombie hệ tinh thần cấp cao, nó có thể tạo ảo giác khiến chúng ta không nhìn thấy những con Zombies khác. Để đề phòng, khi vừa mở cánh cửa này ra Như Ý hãy lập tức tạo ra chiếc lồng không gian để bảo vệ mọi người, chúng ta cần tiêu diệt con Zombie hệ tinh thần đó trước, ảo giác sẽ tự động biến mất. Con hãy cố gắng xác định vị trí Zombie đó nhé bảo bối.” Uyển Lâm sờ sờ đầu con trai bảo bối. Tuy dị năng cậu nhóc không thể phá vỡ ảo ảnh nhưng có thể xác định nơi phát ra năng lượng khiến cậu không thoải mái, tin rằng vị trí con Zombie đó rất nhanh sẽ tìm được.

Quả bóng nhỏ gật đầu thật mạnh, cam đoan với mẹ Uyển Lâm. Những người khác cũng không có ý kiến gì.

Phản còn lại thì sẽ tùy tình hình, đánh không lại sẽ trốn vào không gian của Thiên Kỳ để tính tiếp. Trước mắt chỉ có thể tính trước được như thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Một không gian khác

Mất một ngày trời phá cánh cửa, mọi người ừ rừ quay lại chỗ cũ, tiếp tục nghỉ ngơi tại đây một đêm. Cánh cửa kia nhìn mà chỉ muốn chửi hai chữ “má nó”, làm kiểu gì cũng không được.

Họ lại tiếp tục một ngày ăn thức ăn khô khan tại chỗ, đành chịu, nơi này là dưới lòng đất, nấu nướng trong này chỉ có ngộp chết họ thôi.

Mọi người không dám vội mở cánh cửa thứ 10 kia, ở bên kia có số lượng Zombies không xác định, họ chỉ có thể chuẩn bị trạng thái thật tốt để đối mặt.

Richard nói nước trong không gian của anh ta có rất nhiều loại, trong đó có loại dùng để rửa vết thương, tuy anh ta chưa từng thử nhưng dựa theo lời tổ tiên để lại, Richard suy đoán loại nước này có thể giảm một nửa xác suất bị biến thành Zombie. Có nghĩa là nếu bị thương do Zombie gây ra mà dùng loại nước này rửa qua vết thương sẽ giúp tỉ lệ bị biến thành Zombie từ 50% xuống còn 25%.

An Diệu cũng có nghiên cứu các loại thảo dược trong không gian của mình, cô cùng Hoài Nam đang thử nghiệm cách luyện chế đan dược, cũng biết được một số thảo dược có tính năng kéo dài thời gian nhiễm độc. Nói tới thì Hoài Nam không ngờ lại rất có thiên phú về thảo dược, luyện đan, cho nên dứt khoát cùng An Diệu nghiên cứu về chúng, mới giúp tiến trình nghiên cứu nhanh hơn.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này nguy hiểm trùng trùng, thương vong là điều khó tránh khỏi, mọi người chỉ có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất, còn về phần ai bị thương thì phải xem bản lĩnh và vận số của họ rồi.

Uyển Lâm đang mát xa cho quả bóng nhỏ. Cậu nhóc vì đeo vật nặng để luyện tập thường xuyên, Uyển Lâm lo lắng nhóc sẽ không cao được nên hôm nào cũng giúp nhóc mát xa nhằm kéo dài chân tay. Con trai cô tuy vẫn tròn tròn như quả bóng nhỏ, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện cậu bé đã rắn chắc lên nhiều. Vốn Thiên Kỳ muốn bắt nhóc con giảm cân để giảm gánh nặng cho Uyển Lâm nhưng cô kiên quyết không đồng ý. Dù khó khăn cách mấy cô cũng muốn nuôi con trai trắng trắng, mềm mềm, tất nhiên là vẫn phải rắn chắc, có sức khỏe tốt chứ không phải dạng béo ú ục ịch như mấy con heo nhỏ.

Quả bóng nhỏ cảm nhận được tình thương của mẹ nên ra sức luyện tập dị năng, tăng sức lực, phải làm một nhóc con mập mạp đầy bản lĩnh cho mẹ Uyển Lâm hài lòng.

Uyển Lâm còn dặn đi dặn lại nhóc ngày mai nhất định phải theo sát mình, rồi lên nói với Hoài Nam nếu cô có chuyện gì thì anh hãy thử dùng máu để ngọc nhận chủ nhân mới, Phạm gia bây giờ ngoài hai anh em thì không biết còn có những ai nữa, không biết miếng ngọc gia truyền sẽ nhận chủ nhân mới như thế nào.

Hoài Nam nghe mà mặt biến sắc, mừng Uyển Lâm mấy câu liền thấy em gái anh về mặt kiên cường, nghiêm túc, anh biết em gái là thật lòng lo cho tương lai của các gia tộc, không thể để 5 gia tộc chỉ còn lại 4. Hoài Nam chỉ có thể thở dài, để lại một câu: “Anh chắc chắn không thể là người được lựa chọn.” nói xong đi ra chỗ khác, tránh cho em gái lải nhải tiếp.

Uyển Lâm ngơ ngác, gì mà “chắc chắn không thể”? Nhất định anh trai nói vậy chỉ để cô không yên tâm mà thôi.

Buổi sáng định mệnh.

Thiên Kỳ, Hoài Nam che phía trước Uyển Lâm, quả bóng nhỏ treo ở trước ngực mẹ, Richard nhận nhiệm vụ mở cơ quan.

Khi khung cảnh bên kia lộ ra, Như Ý nhanh chóng làm theo kế hoạch, tạo ra không gian bảo vệ cả nhóm, để mọi người có thời gian bình tĩnh quan sát.

Không gian bên trong vô cùng rộng lớn, có vài chiếc xe dành riêng cho quân đội và máy bay trực thăng, còn có phòng ốc dành để nghỉ ngơi, các công cụ huấn luyện thường dùng trong quân ngũ. Tuy nhiên, thứ mà mọi người nhìn thấy nhiều nhất chính là vết máu, cực kỳ cực kỳ nhiều những vết máu đã khô.

Điều đáng ngạc nhiên là nơi này không có một con Zombie nào tồn tại, hoặc là con Zombie dị năng hệ tinh thần đã che giấu tất cả, hoặc là...nó chỉ che giấu bản thân nó, vì nơi này vốn dĩ chỉ còn lại duy nhất một con Zombie mà thôi.

Dù là đáp án nào thì cũng không phải là tin tốt đối với những người có mặt ở đây.

“Á...” cô em họ của Thiên Kỳ và một người dị năng không gian chỉ kịp thốt lên một tiếng, cả hai người đã bị móng tay Zombie đâm vào cổ họng, kéo xác đi mất. Những người còn lại mặt tái đi, con Zombie này thế mà có thể dễ dàng xuyên qua chiếc lồng không gian Như Ý tạo ra để bảo vệ mọi người mà bắt người ngay trước mặt họ. Ngay lập tức Thiên Kỳ đưa mọi người vào không gian của mình.

Không gian này ngoài cát vàng thì cũng chỉ còn lại cát vàng, thêm một Mặt Trời chiếu nắng gay gắt trên đỉnh đầu. Nơi này vẫn phân biệt ngày và đêm, ban ngày ánh nắng cực kỳ gay gắt, ban đêm tuy không có Mặt Trời nhưng nhiệt độ lại cực lạnh, so với sa mạc bình thường thì nơi này chỉ có hơn chứ không kém.

Đội ngũ 12 người trong chớp mắt đã mất đi hai người, trong lòng ai nấy đều có khủng hoảng, bất an. Họ phải nhanh chóng tìm cách, vì không gian này không thể ở được lâu, mà ra ngoài thì...thậm chí họ còn chưa nhìn thấy con Zombie hệ tinh thần, chưa phá được ảo ảnh nó tạo ra, cơ bản là không có phần thắng.

Khi mà mọi người còn đang lo lắng về tương lai phía trước, một tia sáng xanh xuất hiện bao trùm tất cả, cuốn họ vào một không gian khác.

Trong đầu Uyển Lâm lúc này bỗng xuất hiện lời căn dặn của tổ tiên mình: “...Khi đại họa giáng xuống, một không gian khác nữa sẽ được mở ra, nơi đó

chứa rất nhiều thứ hữu ích, mỗi lần sẽ xuất hiện ở một nơi bất kỳ, mỗi năm chỉ xuất hiện một lần vào đêm trăng tròn nhất, và chỉ có 10 người đầu tiên đến đó mới có thể tiến vào. Nhưng mà theo ta được biết, số người trở ra được là cực kỳ ít, con hãy cẩn thận với không gian đó...”. Phải chăng họ sắp tiến vào không gian thần bí ấy? Còn có, tại sao nó lại xuất hiện vào ban ngày, ngay lúc này?

Mười người bọn họ chìm vào một giấc ngủ sâu, khi tỉnh dậy, trước mặt họ là non xanh nước biếc, mây trắng lượn lờ, giống như chốn bồng lai tiên cảnh, nơi mà chưa hề bị con người cải tạo qua. Ở thời đại của bọn họ làm gì còn một nơi như thế?

Tiếng bước chân vang lên, xuất hiện trong tầm mắt họ là năm ông lão râu tóc bạc phơ, mặc y phục màu trắng, mặt mũi hiền lành, như tiên nhân được dựng lên từ phim ảnh.

Một ông lão dẫn đầu chào hỏi: “Chào các con. Cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.